

H	La noia mada	1 al 17.
	Un pas en salt	18 al 40
	Un que se'n va, un altre que torna	42-54
	Aquell parc... el de la Ciudadela	55-82
	La Verge blanca	90-107
	Terres enllà	108-125
	Figueretes de preses	126-137
	L'Ermita profanada	138-152
	Redempció	153-161
	El fadrí extern.	162-177.

Enquines
Literaris
 Quions

Biblioteca Ateneu Barcelonès

1005449054

Ms. 878 / 2

Ateneo Barcelonés
BIBLIOTECA

N.º

Arm. 054

Est. IV-21

R. 314783

ENGRUNES LITERÀRIES

.....

Recull de guions Radiofònics
quasi tots radiats per la emisorra

— LA VOZ DE CATALUÑA

en les seves emissions

" POESIA EN LA NOCHE "

Originals de

RAFEL RICART HOSTENCH

ENQUÊTES LITTÉRAIRES

Recueil de quinze émissions
publiées par la radio

LA VOIX DE CATALUNYA

en ses émissions

" POÉSIE EN LA NOCTURNA "

Originals de

RABRI RIGANT HOSTENCH

LA NOIA MACA

LA HOLA AION AI

A la nostra ciutat, a la barriada que encara avui és coneguda com la ^{de}Sants, l'any 1900 hi vivien dues famílies... Una tenia només un noi i l'altra, una sola noia.

Aquestes famílies tota la vida s'havien fet molt. Tant, que l'una semblava la prolongació de l'altra... En quant al noi i a la noia, ja de marrecs se'ls feia broma de que quan fossin grans, a la millor, s'enlaçaria tot amb casori.

La família de la noia tenien una bacallaneria i la del noi eren tossinaires i de moltes possibilitats.

En aquell temps la nostra Barcelona estava en període de creixença i les classes, socialment, estaven més barrejades. Hi havia allí un munt de petits industrials i altres de més grans i una massa important de gent humil, que era un bon acoblament i que vivien en contacte amb la feina.

I, estaven tan acostumats a aquest contacte, que fins les hores lliures i sobre tot els dies festius, també s'ajuntaven en aquelles societats que, si bé es deien recreatives, la seva principal missió era realçar la germanor, i fent que moltes d'elles tinguessin el que s'anomenava germandats i fins i tot, algunes, caixa d'estalvis.

Aquesta manera de viure, encara avui és recordada per gent de certa edat que, no més de pensar-hi, encara se'ls fa mel a la boca.

En les festes remarcables, es procura-

A la nostra ciutat, a la barriada
que encara avui es coneix amb el nom de
I any 1900 hi vivien dues famílies...
també havia un noi i una noia, una sola
noia.

Apuntava família tota la vida a la
vian tot molt. Tant que i una començava la
prolongació de l'altre... En quant al noi
i a la noia, ja de nenes se la folla pro-
no de que gran llocia gran, a la millor,
a unaçaria tot amb caritat.

La família de la noia tenien una pa-
rticular i la del noi eran tradicionals
de moltes particularitats.

En aquell temps la nostra Barcelona
estava en període de creixença i les clas-
ses socials, estaven més barrejades. Hi
havia allí un punt de petita indústria i
altres de més gran i una casa important
de gent nua, que era un bon sociament i
que vivien en contacte amb la feina.

I, estaven tan acostumats a aquest
contacte, que fins les hores lliures i de-
pre tot els dies festius, també a aquests
ven en petites societats que, si bé se
deien recreatives, ja seva principalment
no era per a divertir-se, i tant que
moltes d'elles tingueren el que s'anomena
va desenvolupant i fins i tot, algunes, calien
d'activitat.

Aquesta manera de viure, encara avui
se recorda per gent de certa edat que no
més de pensar-hi, encara se la veu a la
hora.

En les festes recreatives, se presen-

va que tot tingués més relleu. El Nadal, les Pàsques, eren diades en que tot el millor que es tenia, sortia a llum... I, sobre tot, la Festa Major, en la que tot s'hi abocava.

En els fets dolorosos, com la mort d'un soci, era tota la barriada la que es commovia... Crespons negres als balcons, la llaçada a la bandera, que era col·locada a mig pal; i, per damunt de tot, la condolència d'uns amb altres i el bon desig d'ajudar-se amb el que es podia.

I, és clar, d'un tal acoblament, feia que en sortissin no pocscasaments...

Però ara procurarem centrar-nos en aquestes dues famílies, ja que els fets que explicarem són els que més compten.

La noia a la qual ens hem referit, era ja una sobèrbia mossa. D'aquelles que se'n podia dir a tot ple: una noia maca... bon tip, ulls lluminosos, una boca que sols estava acostumada a riure... I tot, amb un encanteri que feia que els nois s'ho miressin amb fervor...

I, realment, hi havia un formigueix d'admiradors que, de vegades, semblava que fessin i tot cua...

Per quelcom era considerada aquesta noia la més bonica de la barriada.

Mes, justament el que més agradava a ella, era el que menys es barrejava amb aquest formiguer... No és que fos esquerp amb ella... Però, amb tot, tampoc s'hi prodigava massa.

Era el fill d'aquells tossinaires... Un noi modèlic en tot; estudiós, entenimentat, molt bon tipo i el que era més remarcable, que el que tenia aquella noia de presumtuosa, ell ho tenia de senzill...

Amb poc temps obtingué la carrera de medicina i fins feu amb tot èxit el doctorat i tenia ara ja més clients dels que podia atendre.

La noia es deia Rosó i estava xiflada no poc ni gaire per aquest doctor... si bé l'orgull de sentir-se tan desitjada, la feia cautelosa a demostrar-ho.

Esteva tan apegada d'ella mateixa, que, la veritat, disfrutava jugant amb els seus galantejadors... Però es donava compte que, amb en Marió, el doctor, no li era permès jugar-hi.

El que feia amb els altres, amb en Japet de cal Farré; en Manel de la farmàcia; en Jordi de cal plats i olles; en Quim de la carnisseria... amb el que ella tan estimava, no s'hi veia pas en cor.

La Rosó, ben empolainada, espera a la clientela... Mes, el que més desitjava era que algun galant li recreés l'orella... El que no tardava a succeir...

Aquell dia fou en Japet:

JAPET.- Apa, noia, que avui resplandeixes més que el sol...

ROSO.- Veuràs, en aquest món no tot ha de ser penombra... Però home, perquè no t'arregles més... I, sobre tot,

cuidar-te d'anar més sovint a cal barber... És perillós portar-los tan llargs...

JAPET.- Vols dir que m'exposo que se'm prengui la cabellera...?

ROSO.- Tu sabràs si te la deixes prendre...

JAPET.- Sols per tu, rateta... Ara que, com que saps que em tens xiflat, n'abuses... Però, si algun dia fessis cas de mi...

ROSO.- Què faries... què faries...?

JAPET.- Empolainar-me més per que no desentones al costat teu...

ROSO.- Mira, Japet, al matí, poca conversa. M'interessa més parlar amb les dones. !Aquestes, compren!

JAPET.- Vaja, ja surt la interessada...

ROSO.- És clar que sí... A la fi, una noia que sigui garbosa i maca, si té diners, encara més s'ho pot fer valer. Amb això, és millor que facis via... Al matí poca tava puc donar.

JAPET.- Segons a qui, segons a qui... A en Marió prou'n'hi donaves, i ell t'escoltava com una gallina degollada...

ROSO.- Però jo, no deixava de remullar el bacallà...

JAPET.- Ara, que aquesta fruita encara no està madura...

ROSO.- Llengut!... Si jo volgués...

collier-je à l'air mes soupirs à cet
berber... à l'air des portiers-les can
liants...

JARRET. - Volez à l'air mes soupirs à cet
qui la cabellera...

ROSO. - Tu es sûr de la déesse prairie...

JARRET. - Sois par ta, raba... Air des, con
que sans que en tous xilist, n'ou-
ces... Però, si en un die fossa ces
de m...

ROSO. - Qu'elles... que rantes... ?

JARRET. - Espoirs-les mes par que no décento
mes et ceint tes...

ROSO. - Mire, Jaret, et mait, pour converser.
M'interessa mes parler and les bones.
!Agreste, comprant!

JARRET. - Jais, ja sont la interceda...

ROSO. - Et c'est que si... A la si, une note
que signi garsons ; mes, si te dis-
nere, encara mes a no per ter valer.
And aixó, es miller que facis via...
Al mait pour tava que donat.

JARRET. - Segons a qui, segons a qui... A en
l'air pour m'interessa, i oit a en-
coltava son une gullina degollada...

ROSO. - Però jo, no deixava de ramplar et
decaia...

JARRET. - Air, que agreste traite encara no es
ca natura...

ROSO. - L'enguit... si jo volgues...

JAPET.- Me'n vaig, no et vull fer enfadar. Ara que tu, per molt enginyosa que siguis, ell és molt avispat i sap d'on ve el vent...

NARRADOR

A la Rosó, el que més l'alterava era que parlessin així d'en Marió. Per rou es donava compte que amb aquest, les tres no comptaven... Però ella no tenia cap dubte que en Marió estava d'ella... Mes, no transigia amb la seva presunció i per això aguantava el tipo.

A la poca estona, passà en Marió, qui s'acontentà sols a saludar-la.

ROSO.- Marió, sembla que passes de llarg...

MARIÓ.- Veuràs, jo cerco malalts i tu, amb aquesta cara de pàsques, no crec que n'estiguis...

ROSO.- (MIRANT-LO FIXAMENT) I si m'hi sene tís?

MARIÓ.- Llavors, et miraria previament el pols i la temperatura i si això ho indicava... et visitaria i tot seguit, cap a un altre.

ROSO.- I, no t'entretindries a mirar-me més detingudament?

MARIÓ.- Com a malalta, el temps necessari... Ai, noia, es veu que avui tens temps per perdre...

ROSO.- Vols dir que amb tu el perdo... no és això?

JARRE - Me n'avez-vous pas dit que vous étiez allé à la messe ce dimanche ?
Avez-vous vu quelque chose de particulier ?
Signifiez-moi si vous le voyez...

NARRATIVE

A la messe, j'ai vu un homme qui avait l'air d'être un étranger. Il était assis à côté de moi. Il avait l'air d'être un homme riche. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup d'argent. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de pouvoir. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de prestige. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de respect. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de gloire. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de honneur. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de réputation. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de renommée. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de célébrité. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de notoriété. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de renommée. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de célébrité. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de notoriété.

A la messe, j'ai vu un homme qui avait l'air d'être un étranger. Il était assis à côté de moi. Il avait l'air d'être un homme riche. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup d'argent. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de pouvoir. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de prestige. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de respect. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de gloire. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de honneur. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de réputation. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de renommée. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de célébrité. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de notoriété.

ROSE - Marie, comment est passée la messe ?
MARIE - Très bien, je n'ai rien vu de particulier. C'était une messe très calme. Les gens étaient tous très respectueux. Il n'y avait pas de scandales. Tout se passait très bien.

ROSE - (Murmure) Et si tu vois quelque chose ?
MARIE - Oui, si tu vois quelque chose, dis-le-moi.

MARIE - Il y avait un homme qui avait l'air d'être un étranger. Il était assis à côté de moi. Il avait l'air d'être un homme riche. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup d'argent. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de pouvoir. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de prestige. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de respect. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de gloire. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de honneur. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de réputation. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de renommée. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de célébrité. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de notoriété.

ROSE - I don't understand what you're saying.
MARIE - I'm not sure either.

MARIE - C'est un homme qui avait l'air d'être un étranger. Il était assis à côté de moi. Il avait l'air d'être un homme riche. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup d'argent. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de pouvoir. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de prestige. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de respect. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de gloire. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de honneur. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de réputation. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de renommée. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de célébrité. Il avait l'air d'être un homme qui avait beaucoup de notoriété.

ROSE - You're sure it was a man ?
MARIE - Yes, I'm sure.

MARIO.- Veuràs, no en tinc mai jo de temps sobrer... Per això el que fan les dones, coquetejar, a mi no m'arriba...

ROSO.- Sempre seràs el mateix, Marió: un home inaccessible per a mi...

MARIO.- No ho creguis, sóc com tots; el que passa és que no me les miro com tu aquestes coses. Estic acostumat a mirar pacients i endevinar-los per dins i per això lo superficial no em crida... I ara, deixa'm marxar, perquè tinc pressa... En Rubiol té una malaltia que m'inquieta... A més, la Pepeta...

ROSO.- I et plau acostar-t'hi per escoltar la a aquella dona tan lletja i amb aquells pengim-penjam que porta per davantera...

MARIO.- !És una malalta!

ROSO.- Mes, si fos guapa, seria feina que podries fer més a gust...

MARIO.- No ho creguis... una malalta, bonica o lletja, per mi no és altra cosa que això: una malalta!

ROSO.- Ets més fred que el gel!... Els homes així...

MARIO.- Sí, sí, me'n dono compte... Són els únics que poden interessar-te... En tens masses que no tenen res de freds... !Dedica't, doncs, a ells! I ara, adéu Rosó...

AMIC. - Vous, ne en une mai de temps
sobre... Pour une ai que les
bonnes, copieuses, a mi se m'arr-
de...

ROSC. - Semble être el m'arr, m'arr: m'
homs inaccessibles par a m'...

AMIC. - Ne no grévis, son son feta; el que
passé de que ne me les m'arr son se
graves choses. M'arr m'arr
m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr
fina i par m'arr m'arr m'arr m'arr
em grévis... I arr, m'arr m'arr
parque m'arr m'arr... m'arr m'arr
une m'arr m'arr m'arr m'arr... A
m'arr, m'arr...

ROSC. - I et plan m'arr m'arr m'arr
la a m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr
m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr
m'arr...

AMIC. - m'arr m'arr m'arr!

ROSC. - m'arr, ai les m'arr, m'arr m'arr
m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr...

AMIC. - Ne no grévis... une m'arr, m'arr-
ce o m'arr, m'arr m'arr m'arr m'arr
ce que m'arr m'arr m'arr m'arr!

ROSC. - m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr
m'arr m'arr...

AMIC. - m'arr, ai, m'arr m'arr m'arr
m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr
m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr
m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr m'arr
I arr, m'arr m'arr...

ROSO.- I que a tu els dimonis algun dia t'es calfin...

MARIÓ.- !Procuro no fer-me amb aquests!

NARRADOR.

A la Rosó els dimonis se l'emportaven quan es veia tractada així per aquell home que, de fet, era l'únic que la interessava. Mes, en Marió ho feia expressament per veure si aconseguia que algun dia ella es desfés de la presunció... i s'humiliés a parlar-li de diferent manera...

En aquells dies, vingué de la capital el noi d'en Rogent de la farmàcia... Venia de Madrid, on havia cursat la carrera de farmàcia i ara es situava aquí per tal d'ajudar al seu pare que s'havia fet vell regentant la d'aquí...

Era un noi ben plantat, i molt parlador i simpàtic... A casa seva, la Rosó era considerada una noia rica, i ell, mirant-la amb abiecat, es deia: Noi, coses així passen sols una vegada a la vida... Una noia tan maca i amb diners... Haig de mirar que no se m'escapi...

MANEL.- Tu, Rosó, sempre de cara al bacallà!

ROSO.- És clar que sí... A ixò és el que més ens dóna...

NARRADOR

Mirant-la fixament:

MANEL.- I mira que ho ets de bonica...

ROSO.- I, prou, perquè això és una cantare-

ROSE. - I que a tu sia diferente algum dia de
... ..

MARIL. - Enquanto no ler-me em aquista!

NARRADOR.

A la hora da dimensão se l'empozavam
que se veja tratada eixi per aquell home
que, de fet, era l'home que la interessava.
Mas, en Maril no fola expressament per ve-
re si reconeixia que algun dia ella es des-
foca de la presència... l'humilitat a parlar-
li de ditrent manera...

En aquella hora, vivia de la certesa
el noi de en Robert de la família... Venia
de Maril, on havia cursat la carrera de let-
ratura i ara es dirigia aquí per tal d'ajudar
al seu pare que a havia fet veïl i dependent
la d'agui...

Era un noi ben plantat, i molt parla-
dor i simpàtic... A casa seva, la Rosa era
considerada una bona dona, i ell, mitjan-
tament, se deia: "hoi, cosa així prou
sola una verga a la vida... Una sola ben na-
ca i em dirigia... hui de mirer que no se
m'ocordi..."

MARIL. - Tu, Rose, sempre de cara al bacallà!

ROSE. - És clar que sí... A ix és el que
... ..

NARRADOR.

Mirant-la fixament:

MARIL. - I mira que he estat de bones...

ROSE. - I, però, perquè això de una carter-

lla tan sentida!

MANEL.- Però, en el fons, ha d'agradar-te de sentir-ho,... Veuràs, Rosó, val més que anem de dret al gra... Has de saber que he vingut aquí amb la carrera de farmàcia acabada i ja no penso moure'm d'aquí... Veuràs, el pare s'ha fet vell i jo ara ja em faré càrrec de la farmàcia...

ROSO.- I, penses enllestir-ne molts? Jo, pel que pugui ser, m'hi miraré a entrar-hi!

MANEL.- D oncs, Rosó, pots creure que m'hi miraria abans de preparar-te cap medicina... Ets massa maca per fer que això es perdi sense pena ni glòria... Ets bonica, intel.ligent, i tens uns relleus...

ROSO.- I, res més? Perquè de mi es diu també, que tinc un bon passament... I això sempre atreu!... Ara que, d'aquests procuraré adonar-me'n i veure'ls venir.

MANEL.- Vols dir que jo sóc d'aquests?

ROSO.- Tu ho sabràs millor que jo...

MANEL.- Veuràs, si vols, algun dia podríem tenir alguna assentada... Parlant diuen que la gent s'entén... I, per endavant, puc dir-te que t'haig de dir moltes coses boniques...

ROSO.- Faltaria que jo no sols t'escoltés, sinó que en fes cas...

MANEL.- Trobo que estàs avui molt irònica...

Ala ten eschidol

MAKEL. - Tard, en el torn, la d'esperar-te-les
sentir-ho... Vostre, no, val nos
que quan de tret al... les de es
per que no vingut amb la senta-
re de l'armada... ja no puc
puc a d'... ja, el pare
a la veu... ja, en tanc de
vres de la... ..

ROSO. - I, penses enllestir-ne moltes? Jo, per
que pugui ser, m'hi miro a enlles-
tir!

MAKEL. - D'essa, Rosé, pots creure que n'hi ha
tant de... ..
no en puc... ..
les bones, intel·ligent, i tens una
religiosa...

ROSO. - I, res més? Perquè de mi es dir tan-
de, que tinc un bon passament... I si
no sempre... ..
procuraré adonar-me a i veure ja venir.

MAKEL. - Vols dir que jo sóc d'esperar?

ROSO. - Tu ho saps millor que jo...

MAKEL. - Vostre, si vols, algun dia podrem
dir algun... ..
que ja vent a... ..
vostre, que dir-te que t'haig de dir
moltes coses... ..

ROSO. - Esperaria que jo no solia t'esperar,
tinc que en les... ..

MAKEL. - Tots que estàs avui molt tronc...

ROSO.- Deu ser que l'ocasió s'ho porta...

MANEL.- D oncs, de debó et dic... que m'agrades massa perquè ho calli!

ROSO.- Ai, noi, que n'has vingut d'airejat!
I les dones com jo estem sempre ben proveides de para-vents!

MANEL.- Bé, bé... Mes, el que ara ja et dic, és que la Festa Major s'acosta i, la veritat, em plauria molt tenir-te per parella en el ball de rams... Aquest any, segons es diu, pujaran molt les apostes, i tot per culpa teu va...

ROSO.- Podria ser... Ara, que una cosa és l'ofertament del i l'altra el que jo l'accepti... Ja saps que sempre em costa de decidir-me, que sóc difícil... Amb això, i per endavant, et dic que no et facis així com així gaires il.lusions...

MANEL.- Mira que estic disposat a aflluixar la bossa!

ROSO.- La teva, o la del pare teu?

MANEL.- Sempre seràs la mateixa: una bona tiradora d'indirectes...

ROSO.- Això sí que no és pas una indirecta; crec que és ben directa... Prou sap tothom que qui té els pistrincs és el teu pare... i que els té en caixa forta... I per ara, no crec que tinguis tu la clau...

MANEL.- D'aquí a llavors, potser sí...

1030. - Des ser que l'essais a'ho porte...

1031. - D'essai, de l'essai et de...
 grades massas perdus no collis!

1032. - Al, qui, que n'hoa v'ant d'airajet!
 I les l'ona com jo avon sempre un
 trovada de par-vental!

1033. - De, de... Mas, si que era ja et die,
 se que la v'anta Major a l'ocorri i, ja
 v'ant, on v'antia molt tant-te
 per parella en el ball de mas...
 Aquest any, segons se dia, gujaron
 molt les gaudes, i tot per culpa de
 la...

1034. - L'obra era... Ara, que una cosa de
 l'ofertament del i l'altre of que jo
 l'acceptat... La s'aps que sempre en
 costa de decidir-me, que no difi-
 cil... Ara això, i per ondevant,
 et als que no et facis així com si-
 ni gaires il.lustracions...

1035. - Mira que estic disposat a explicar
 la novel·la!

1036. - Ja veus, o ja del pare tant!

1037. - Sembla seria la mateixa: una bona ti-
 volera d'indústria...

1038. - Això sí que no és pas un indústria;
 crec que és un indústria... Però que
 totom que pot té els platons de
 el seu pare... i que els té en col-
 la forma... i per ara, no crec que
 vinguin ni la gran...

1039. - D'apud a l'indústria, potser sí...

ROSO.- Doncs, quan la tinguis, és quan podràs fer oferiments...

MANEL.- Mira que ets eixerida...

ROSO.- Això no és ser eixerida, sinó estar a punt per quan una vespa provi de picar-me.

MANEL.- Me'n vaig, per que vé aquell que tu no t'hi fas mai la desentesa... !Ara que ell!... !Per ara, són verdes!

ROSO.- !Ja maduraran!

NARRADOR.

En Marió arriba allí on ella estava...

ROSO.- És veritat, Marió, això que es diu, que hi ha verola?

MARIO.- Per ara, sols algun cas... Mes, és qüestió de mirar que aquesta malura no s'escampi... De moment, hem intsificat la vacunació. Tu, fa molt que et vares vacunar?

ROSO.- Des de molt petita... Gairebé no em recordo de quan fou!

MARIO.- Doncs això, és millor no descuidar-ho mai... I ara, adéu, Rosó, que avui porto pressa...

ROSO.- Adéu, Marió!

NARRADOR.

La Rosó se'l mirà, mentre pensava: "Això sí que és tot un home... Si m'embestia de ple, no crec que em feres pregar..."

ROSO. -- Jones, dans la situation, ça paraît
être fort intéressant...

MARI. -- Mère que est s'excuse...

ROSO. -- Alors ne es ser s'excuse, mais c'est
à part par quand une femme provi de
pièce-me.

MARI. -- Ne a vraie, par que ve s'excuse que tu
ne t'as pas fait la fête...! Mère
que elle...! Mère, non, vraiment!

ROSO. -- La madame!

NARRATOR.

En Marie arrive elle est...
à vérité, Marie, elle que es dit,
que si ne voyait?

MARI. -- Par que, sans aucun cas... Mère, ça
question de mixer que s'excuse même
ne a exemple... Le moment, non, l'instan
s'excuse la vengeance, tu, la fois
que et vraie vengeance?

ROSO. -- Les de moi petite... Gaieté ne en
recherche de quand tout

MARI. -- Alors elle, ça m'excuse ne descendent
de moi... I est, adès, Rose, que avait
porte presse...

ROSO. -- Adès, Marie!

NARRATOR.

La Rose se l'excuse, montre parvenant: "Al-
xé si que es tout un homme... Si m'ou-
verture de pie, ne cre que en très presser...

Mes, rebaixar-me i donar-li a entendre... Això, no!... Tinc un bon pamet i altres coses, i no estic disposada a desvaloritzar-me així com així... !Si vol alguna cosa, ja m'ho dirà!

Passà un temps i un dia, es sentí malalta... Tenia esgarrifances de fred i a més, la pell semblava cremar-li...

Els seus pares s'inquietaren... A més, bé prou sabia tothom que hi havia verola.

PARE.- Potser, noia, que enviéssim a cercar en Marió... Veuràs, hi ha aquesta passa...

ROSO.- No, pare, no! Per ara no em trobo tan malament que cregui que s'hagi d'avisar al metge...

NARRADOR.-

Però cada dia es trobava més malament i, a la fi, hagué de posar-se al llit... I fou cridat en Marió!

MARIO.- Això sí que em ve de nou, veure't malalta! Veiem, què et passa?

ROSO.- No ho sé, em trobo carregada de cap i a més el fred no em deixa!

MARIO.- Veiam!...

NARRADOR.

La començà a mirar... Li prengué el pols i veié que aquest estava desbocat... Mirà la temperatura; estava a prop dels 40 graus... Remenà el cap quan es donà compte

... et de l'homme...
... et de l'homme...
... et de l'homme...

... et de l'homme...
... et de l'homme...
... et de l'homme...

... et de l'homme...
... et de l'homme...
... et de l'homme...

... et de l'homme...
... et de l'homme...
... et de l'homme...

... et de l'homme...
... et de l'homme...
... et de l'homme...

ARRIVÉE

... et de l'homme...
... et de l'homme...
... et de l'homme...

... et de l'homme...
... et de l'homme...
... et de l'homme...

... et de l'homme...
... et de l'homme...
... et de l'homme...

ARRIVÉE

... et de l'homme...
... et de l'homme...
... et de l'homme...

que cremava...

Li mirà al voltant dels ulls, on havien aparegut uns petits grans i això l'inquietà... La mirà més bé i es donà compte que a la cara començaven a dibuixar-s'hi unes petites taques roges...

Ella no el perdia de vista i s'adonà que la cosa el posava neguitós.

ROSÓ.- Marió, em sembla endevinar que això no t'agrada... No seria pas verola?

MARIO.- Noia, no corre tant... Però, la veritat, és millor que no et moguis del llit i prenguis desseguida el que et recepto...

NARRADOR.

Al pare se'l veia neguitós... No les tenia totes, i al sortir...

PARE.- Em sembla, Marió, que això no t'agrada...

MARIO.- A dir veritat, ino!

PARE.- Potser tems que sigui verola?

MARIO.- No es pot dir res amb certesa encara... Però m'ho temo... N'hi ha tants! Mes, no hi guanyarem res neguitejant-nos... Val més que esperem... Si ho és, a no tardar es mostrarà amb tota claretat...

NARRADOR.

L'endemà la cosa ja no oferia dubte... Era verola! I, com que la Rosó no tenia un

pèl de tohnta, no tardà a donar-se'n compte. Per això el dia següent arribà en Marió i la trobà desconcertada i plorosa.

ROSO.- Ja ho veus, Marió, crec que tinc aquesta malura, i si és així, abans de veure'm picada per tota la vida, preferiria morir...

MARIO.- Això mai, Rosó! Hem de tenir fortalesa... A més, encara no hi ha res perdut...

ROSO.- I si fós... !Pobre de mi!

MARIO.- Pobre, de què?... Per ventura no series la mateixa?

ROSO.- Això, no, Marió... Menjada de pell així, ja no seria la noia maca!

MARIO.- I tant et pesaria no ser-ho?

ROSO.- Veuràs, ja no em voldria ningú!

MARIO.- Això de ningú és molt dir... Potser hi hauria qui, llavors, t'estimaria més que mai...

ROSO.- Per llàstima!

MARIO.- No, no... !res de llàstima! Perquè llavors series com ell voldria, sense presunció que et dona el saber-te bonica... Mes, ara no és qüestió de parlar d'això, sinó del que més interessa, !que et posis bona=!

NARRADOR.

A la Rosó se li negaven els ulls i se'l mirà com mai ho havia fet. Endevinà a

... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...

... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...

... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...

... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...

... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...

... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...

... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...

... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...
... et de l'autre, un autre à l'autre...

FIN

A la fin de ce livre, il y a une page...
A la fin de ce livre, il y a une page...
A la fin de ce livre, il y a une page...

en Marió, l'home que és capaç d'estimar de debó, passi el que passi...

ROSO.- Sí, sí, Marió... ja no vull morir; sols vull posar-me bona...

MARIO.- I ho conseguirem... Ja veuràs com Déu ens ajudarà. La vida és una cosa massa inmensa perquè la supeditem a la fràgil boniquesa.

ROSO.- Déu et pagui el que en moments així em parlis com ho fas... Ara miro el futur i fins el veig més sincer, més natural que abans... Amb això, passi el que Déu vulgui...

MARIO.- Així et vull veure... I ara, acluca els ulls...

ROSO.- Sí, sí, que ara no els necessito per veure- hi clar...

MARIO.- Adéu, Rosó, fins demà!

ROSO.- Adéu, Marió!

NARRADOR

La malura seguí el seu curs. En Marió feu us dels últims remeis coneguts, per evitar les senyals posteriors del mal. Mes, amb tot, es donava compte que quelcom se li coneixeria, si bé a ell poc li pesava, ja que el més interressant és que gràcies a la malaltia, ara seria com la volia, sí, seva, ben seva...

El remor de l'enfermetat infecciosa de la Rosó corregué per tots els indrets de Sants com reguer de pólvora, i la gent aprensiva no s'acostava per res a la botiga...

en Mario, l'homme que se cache à l'arrière de
deux, dans le passé...

ROSO. - Si, Mario... je ne suis pas
seul dans mon monde...

MARIO. - Je comprends... la vie est com-
pliquée, la vie est dure, la vie est
sans cesse en mouvement, la vie est
sans cesse en train de changer.

ROSO. - Les choses qui se passent en
ce moment-ci ne sont pas les mêmes
qu'il y a quelques années... Les choses
sont différentes, les choses sont
différentes, les choses sont différentes...

MARIO. - Ah, et bien sûr... I see, so
clear...

ROSO. - Si, et c'est la nécessité de
venir à l'encontre...

MARIO. - Ah, Mario, dans le passé

ROSO. - Ah, Mario!

NARRATOR

La scène se passe dans un appartement
de Mario, l'homme que se cache à l'arrière
de deux, dans le passé. Mario est assis
à son bureau, et il regarde par la
fenêtre. Il est seul, et il est triste.
Il est seul, et il est triste. Il est
seul, et il est triste. Il est seul, et
il est triste. Il est seul, et il est
triste. Il est seul, et il est triste.

Il y a un moment où l'entêtement intervient
dans la lutte pour la vie. La lutte
pour la vie, la lutte pour la vie, la
lutte pour la vie. La lutte pour la
vie, la lutte pour la vie, la lutte pour
la vie. La lutte pour la vie, la lutte
pour la vie, la lutte pour la vie.

Passà el temps acostumat, i la Rosó estigué ja restablerta i pogué ver vida normal...

Inútil dir que molts dels que abans hi ahaven, ara dissimuladament passaven de llarg.

Sols en Marió no hi passava.

MARIO.- Què, Rosó, bé del tot?

ROSO.- Sí, Marió... I fins beneeixo el passat; mercès a ell m'he pogut desprendre del que crec que més em separava de tu !la presunció!

MARIO.- I jo, ara, sense ser tan presuntuosa, t'estimo més... Mira, et porto una po mada que he rebut de París... Posa-te la, que la Festa Major s'acosta i és qüestió que llueixis al ballar el ball de rams.

NARRADOR.

I així fou... Ella quedà molt poc marcada i l'un i l'altre es miraven embadalits mentre giravoltejaven per l'emalat... I ella, quietament li deia:

ROSO.- Estic tan joiosa de tu, Marió, que no em dol gens d'haver deixat de ser la noia maca...

MARIO.- Per mi, ho ets molt més ara que abans. !T'estimo, Rosó!

ROSO.- I jo a tu, Marió!

NARRADOR.

... et de temps en temps, à la fois
entière la responsabilité et toute
ma...

... et de temps en temps, à la fois
entière la responsabilité et toute
ma...

... et de temps en temps, à la fois

MARIE. - ... et de temps en temps, à la fois

MARIE. - ... et de temps en temps, à la fois
entière la responsabilité et toute
ma...

MARIE. - ... et de temps en temps, à la fois
entière la responsabilité et toute
ma...

FARRADOR.

MARIE. - ... et de temps en temps, à la fois
entière la responsabilité et toute
ma...

MARIE. - ... et de temps en temps, à la fois
entière la responsabilité et toute
ma...

MARIE. - ... et de temps en temps, à la fois
entière la responsabilité et toute
ma...

MARIE. - ... et de temps en temps, à la fois

FARRADOR.

I la orquestra aturà un moment i en Marió feu la senyal de que tothom podia ballar.

I així acaba aquesta narració d'aquella noia maca, que hagué de deixar de ser-ho per ser feliç!

La grande affaire est de faire en sorte que la République soit la République de tous et non pas seulement de quelques-uns.

Il faut donc que la République soit la République de tous et non pas seulement de quelques-uns.

Per propi instants, les ciutats es van
fins creixença, tendent a agrandar els seus
habitants tenint en compte l'afinitat en
la manera de viure.

Barria industrial, barria residencial
variosos carrers, en les que tot queda més
barriat; i després, una barria on van a pa-
rar la gent d'origen i social, però
després del tot, queda de pas, que no s'ha
mai d'anar i venir i menys encara en encarrir-se

Per, en aquesta refugió o recollida de
gent, també a voltes hi va a parar gent atar-
dada per saltar-se i que, en un moment de
calor, els seus passos desapareixen.

U N P A S E N F A L S

Però, en un d'aquests carrers que hi són
a parir una noia que, al per l'edifici, s'ha
de dir per la seva moral, però mai superar-se
que això s'entengui.

Per, ara, deixem-nos de divagacions i
volem a dir els fets.

En la barriada de San Fèrri, però sense
nombrar la nostra ciutat, en el temps inveni-
ent, hi havia una família que, sense poder con-
siderar-se una família gran, però amb unes
condicions de vida que, amb els treballa-
dors, podien dir-se una família de caritat,
però, després d'una mala sort, van a parar
a la misèria, i fins a morir-se per
la falta de diners i d'afecte.

Però, ara, deixem-nos de divagacions i
volem a dir els fets.

Però, ara, deixem-nos de divagacions i
volem a dir els fets.

UN PAB EN FALS

Per propi instint, les ciutats en continua creixença, tendeixen a agrupar els seus habitants tenint en compte l'afinitat en llur manera de viure.

Barris industrials, barris residencials, barriades extremes, en les que tot queda més barrejat; i després, uns barris on van a parar la gent d'equívoc viure: visionaris, gent despresada del tot, ocells de pas, que no saben mai d'on venen i menys encara on encaminar-se.

Mes, en aquests refugis o reculls humans, també a voltes hi va a parar gent aturadida per daltabaixos i que, en un moment d'at, els convé passar desapercebuts.

En el transcurs d'aquesta narració, veurem també en un d'aquests barris que hi anà a parar una noia que, ni per l'educació rebuda ni per la seva moral, podia mai suposar-se que això ocorregués.

Mes, ara, deixem-nos de divagacions i anem a situar els fets.

En la barriada de San Martí, prou coneguda a la nostra ciutat, on de temps immemorial s'hi establiren petites indústries, hi havia una família que, sense poder considerar-se burgesa, tampoc eren sols treballadors... Tenien una petita fàbrica de curtits, que els permetia, amb bons esforços, sortir de tot en la vida i fins anar refermant poc a poc el seu compte d'estalvis.

Tenien una sola filla i en ella posades totes les seves il·lusions... Xamosa, bonica, bona noia i molt entenimentada...

I és clar, a una flor tan escullida, no

Les progrès incessants, les découvertes en science
et en technique, les inventions et les découvertes
qui ont permis de vaincre les obstacles de la nature.

Les progrès incessants, les découvertes en science
et en technique, les inventions et les découvertes
qui ont permis de vaincre les obstacles de la nature.

Les progrès incessants, les découvertes en science
et en technique, les inventions et les découvertes
qui ont permis de vaincre les obstacles de la nature.

Les progrès incessants, les découvertes en science
et en technique, les inventions et les découvertes
qui ont permis de vaincre les obstacles de la nature.

Les progrès incessants, les découvertes en science
et en technique, les inventions et les découvertes
qui ont permis de vaincre les obstacles de la nature.

Les progrès incessants, les découvertes en science
et en technique, les inventions et les découvertes
qui ont permis de vaincre les obstacles de la nature.

Les progrès incessants, les découvertes en science
et en technique, les inventions et les découvertes
qui ont permis de vaincre les obstacles de la nature.

Les progrès incessants, les découvertes en science
et en technique, les inventions et les découvertes
qui ont permis de vaincre les obstacles de la nature.

li mancaven mai pretendents... Però ella els escoltava, sense acabar de decidir-se.

Mes, n'arribà un de l'Argentina, molt parlador i decidit i també molt ocurrent.

Ella començà escoltant-lo i acabà sentint-se presonera de tot el que aquest li oferia...

Era molt astut i mirà, no tan sols de fer-se escoltar per la noia, sinó també pels pares d'ella, sobre tot pel pare, el Sr. Magí, amb qui, segons ell, tenien no poca similitud en els negocis d'ambdós, ja que deia que, el que havia deixat a l'Argentina, justament era una fàbrica de curtits...

El tal jove, s'anomenava Manel... Escoltem-los:

MANEL.- Si aquesta indústria vol subsistir aquí, no li queda altre remei que renovar-se... Ara mateix, quan els cuiros arriben a vostè, és a través de molta gent que no fa sinó encarrir el preu... Si un pretén guanyar diners aquí, només pot aconseguir-ho comprant directament allí. Justament la meua vinguda és motivada per la idea d'establir aquest contacte.

SR. BENET. Potser tens raó... Però jo tot això ho veig molt complicat. Tinc anys, estic acostumat a la meua rutina i, la veritat, per ara, no em puc queixar... A més, tractes allí, la veritat, els veig molt lluny... !Massa lluny!

NARRADOR.

En Manel compregué que, de moment, era millor no insistir i dedicar-se més a la noia...

MANEL.- Tu, Mercè, ets flor massa escullida per consumir-te en aquesta barriada i en aquest carreró, sense pena ni glòria... Jo voldria per a tu... Mes, per què dir-t'ho?... si prou saps com t'estimo i el que per a tu voldria...

MERCE.- Comprenc el que dius, però jo no tinc ambició de diners... Jo, en el futur, no desitjo altra cosa que una llar com cal, un home que m'estimi, un passament.

MANEL.- Tot això puc donar-t'ho i molt més... Veuràs, allà tinc un munt de diners amassats que, amb el temps, penso portar-los aquí...

MERCE.- Això, Manel, són propòsits, sols propòsits i jo no és que sigui desconfiada, mes, temo que un cop situats aquí, com que estàs acostumat a aquella vida, no et cridin altra vegada aquelles terres.

MANEL.- No, no... d'això res... Jo, ara que et conec... la veritat, com que no hi series tu, a mi l'únic que pot des d'ara cridar-me ets tu...

NARRADOR.

I tanta insistència posà en els oferiments i en el molt que deia que l'estimava, que a no tardar hi hagué casori.

Començaren a passar els anys i ell estava situat aquí... Nasqué una noia com un pom de flors, el que portà despeses extraordinàries... Després una greu malaltia s'emportà la mare de la Mercé... Tot això afectà molt al Sr. Magí i més al veure que aquest seguit de gastos queien a les espatlles de la casa, ja que dels diners dels que havia parlat en Manel, res se'n veia per ara.

El Sr. Magí començava a veure clares les coses... En Manel, allò que se'n diu un home treballador, no ho era pas... Li agradava viure bé, fumar bona havans, freqüentar el cassino, tenir penya d'amics i molta generositat per que el creguessin home de diners...

I, un dia...

SR. MAGI. Mira, Manel; amb aquesta nova vida no anem gens bé... Tinc més maldecaps que abans i no sols no avancem, sinó que anem enrera...

MANEL.- És veritat que les coses no em responen com jo voldria, però no hem d'impacientar-nos... Una mala temporada, tothom la té. Per això, quan es passen temporades així, és lògic que s'acudeixi als bancs... Veurà, mentre tant, arribaria d'allí el que espero.

SR. MAGI. Mai he degut diners i menys als bancs, que sempre m'han fet por... Els interessos, per poc que et descuidis, s'ho mengen tot...

MANEL.- En circumstàncies així...

SR. MAGI. S'han de superar amb sacrificis, però mai contraient obligacions...

MANEL.- No és estrany que amb aquestes teories no hagi pogut fer mai més que el piu piu...

SR. MAGI. Un piu piu que em permeté pujar la família i encara anar endavant...

NARRADOR.

Les coses, mentre tant, anaven empitjorant... Mal humor, males cares, i la Mercè començava a donar-se compte que al casar-se amb en Manel, havia donat un pas en fals.

El Sr. Magí, cada dia més neguitós, es dedicava a la fàbrica fent més del que podia i un dia, un fort refredat, i tot fou qüestió de pocs dies...

Llavors sí que la Mercè s'esverà... Sense cap costat i lligada a un home que deia que l'estimava, però que en el fons no feia ni havia fet altra cosa que viure dels bens que li quedaven.

Mentre, ell, per evitar discussions, s'anava distanciant d'ella. Sortia de nits i tornava a les tantes... I ella el veia arribar canturrejant una cançó, mentre que a ella, pels ulls cegats de no dormir, li lliscaven llàgrimes silencioses.

Un dia, al tornar en Manel, ella es desboca...

MERCE.- Així, Manel, no podem seguir... Ho tens tot abandonat, família, negocis... Fuges de tot el que et pugui representar obligacions... Avui ha vingut un notari, amb un paper que

M. MAGI. Ça me va de savoir que vous êtes...
...à la maison.

M. MAGI. - Non, ça va. Je suis...
...à la maison.

M. MAGI. Un peu plus que en passant par la
famille à l'école.

NARRATEUR

Les choses, comme tant, avaient changé...
...à la maison.

M. MAGI. Ça va, ça va, mais ne vous inquiétez pas...
...à la maison.

Il y avait un peu de monde à l'école...
...à la maison.

M. MAGI. Elle, par exemple, elle était...
...à la maison.

Un peu, si vous en voulez, elle est...
...à la maison.

M. MAGI. - Ah, ça va, ça va, ne vous inquiétez pas...
...à la maison.

era una lletra protestada i jo no estic acostumada a aquestes coses. I començo a preguntar-me, neguitosa, on anirem a parar si seguim així.

MANEL.- Es veu que a tu et sorprenen coses que són naturals en els homes de negocis... Tothom passa males èpoques i s'ha de tenir habilitat per saber sortejar-les...

MERCE.- Anem de fracàs en fracàs... !A més, jugues!

MANEL.- Això és un mitjà per mitjar de fer-me amb els diners que em falten.

MERCE.- Vaja quina manera de pensar... És del treball i dels esforços i sacrificis, d'on poden sortir els diners.

MANEL.- Em vols creure?... Per avui ja n'hi ha prou i fins i tot massa... És millor que ens en anem a dormir... Ting una son que no m'aguanto...

NARRADOR.

La Mercè passà aquella nit en vetlla. Però ell dormia com un tronç... L'endemà en Manel es llevà i desaparegué tot seguit.

Aquell dia no fou el protest d'una lletra, sinó una pluja d'acreedors, als que hagué de fer front la pobre Mercè...

El dia següent es presentà en Manel amb un camió i digué a la Mercè:

MANEL.- És necessari que arrepleguem tot el que puguem, doncs si ens entretenim, altres ho recolliran abans...

est une lettre protestataire à la fois
cette occasion à plusieurs reprises.
I commença à s'agiter, me regardant,
on eût dit à paraître à son aise.

— En voir que à tu et surprenant
que son naturel en les bords de la
voilà... l'homme passa dans l'éclair
à la fois de son habituel par son
surtout-là...

— Avant de l'écouter en trois... là non,
jeu!

— Ainsi à un mètre par mètre de l'air
qui est d'ailleurs en l'air.

— Voilà pour nous de penser... de
de l'œuvre à la fois sur son à son
l'écouter, à son point de vue d'air.

— En voir ce que... Par avoir à la
la plus à la fois à son aise... là non,
l'air que son en a son à son... là non,
une son que me m'agitant...

ARRIVÉE

La porte passa à la fois en l'air.
à la fois dans son air... l'écouter en
à la fois à la fois à la fois.

— Appelle à la fois à la fois à la fois
à la fois à la fois à la fois, à la fois à la
à la fois à la fois à la fois...

— Et la scène se présente au l'écouter
à la fois à la fois à la fois.

— Et nécessaire à la fois à la fois à la fois
à la fois à la fois à la fois, à la fois à la fois
à la fois à la fois à la fois...

NARRADOR.

Aquell ^{dia} sí que ell treballà... Ho recollia tot i mirava de ficar-ho en aquell carruatge fos com fos... Embolicaren la noia i s'encaminaren vers la ciutat.

Arribats al monument a Colom, s'endinsaren en un carrer proper del barri xino... La Mercè, poc acostumada a aquestes coses, no feia sinó plorar, més amb ràbia que amb pena... La nena la mirava i l'acaronava amb les seves manetes...

MANEL.- !Ja hi som!... Espera, que vaig a cercar qui ens ajudi...

MERCE.- Això és infecte, Manel... A barris així, ni per descuit pot venir-hi una dona com jo...

MANEL.- Esclúpols?... Mai en pot tenir el que, per damunt de tot, ha de viure.

MERCE.- Mes, jo et dic que, si sempre m'haguessis parlat així, no sols no t'hauria escoltat, sinó que hauria fugit de tu com d'un empestat...

MANEL.- Encara hi ets a temps!

MERCE.- I la filla?... Per endavant et dic, però que aquesta no hi ha qui me la rovi... Els meus drets estic disposada a defensar-los fins amb les urpes...

MANEL.- No penso disputar-te aquests drets... És massa petita i ara no pot donar més que feina...

MERCE.- Vols dir que si fos gran...? Amb qui

vaig unir el meu destí?... Amb un home, o bé...

MANEL.- No m'alteris; la vida tu i jo no l'en tenem igual... Jo, per sobre de tot vull viure i per aconseguir-ho, si és precís, faré el que calgui... Ara, que si et sents esclavitzada pels escrúpols, tu mateixa...

NARRADOR.

La Mercè aquella nit no pogué cloure els ulls... Ell havia desaparegut... Feu aco pi d'esforços i ja veié clar que des de llavors, per ella no comptava res, sinó aquell troç de carn tendra i rosada que era la seva nina...

Al desfer el llit hi trobà cinc centes pessetes arrugades i amb pestil·lència d'alcohol... Es donà compte perfecte que allò i la seva nina era el que li restava d'aquell munt d'il·lusions, ara del tot fallides.

Ell s'esfumà i ja res més en va saber.

Tot havia durat el temps just per fer-li fonedís tot el que els seus pares havien estalviat pensant en ella... Però ella no podia avenir-se a que una canallada així quedés en la nebulosa de l'esdevenidor... Passà el temps i anà al Consulat Argentí amb dades que tenia... Passà el temps i després li arribà una senzilla nota: "L'individu que diu, al retornar a Amèrica, s'establí al Xaco, on regenta una casa de mal viure... Dones, jocs i tot el més rastrer..."

Els ulls, al llegir això ja no li lla-gramejaven, sinó que tenien la coïssor ingrata de quelcom que ens ve de dins... Mes, la

Mercè era dona de decisions y mirà de trobar alguna cosa per fer... Un laboratori, li oferí feina d'empaquetar a casa... Però pagaven molt poc; el precís perquè ella i la nena no morissin de gana...

Un dia anà a la lleteria a cerca llet. Sobre una taula hi havia un diari i mirà la secció de sol.licituts. Hi havia un anunci: "Matrimoni extranger, sense fills, voldria fer coneixença amb dona vídua, per donar-li estada i sou, a canvi d'encarregar-se dels quefers de la casa".

S'exigien informes... La direcció era Srs. Shmith, Carrer Girona, 10, pral.

Ella no n'era de vídua, però sí que podia des d'ara considerar-se'n... I allí anà!... S'arranjà el millor que va poder... Arreglà també a la Marisol, i allí feu cap.

MERCE.- Sra. Stmith?

Sra. Smith. Sóc la senyora Ratés...

MERCE.- He llegit un anunci... i venia per si ens enteníem...

SRA. SMITCH. Aquesta nena, és seva?

MERCE.- Sí, senyora; és la única que tinc.

SRA. SMITCH. I és vídua?

MERCE.- Li prego que abans de preguntar-me m'escolti.

NARRADOR.

Aquella senyora se la mirà amb interès. La Mercè era una persona atractiva, educada...

Merci on vous en remercie et de la part de
tous les autres... Un jour, il
sera... et vous en serez...
à la... et vous en serez...

Un jour, on a la... et vous en serez...
à la... et vous en serez...
à la... et vous en serez...
à la... et vous en serez...

S'agit-il de... et vous en serez...
à la... et vous en serez...

Mais on ne peut pas... et vous en serez...
à la... et vous en serez...
à la... et vous en serez...

Merci... et vous en serez...
à la... et vous en serez...

Merci... et vous en serez...
à la... et vous en serez...

Merci... et vous en serez...
à la... et vous en serez...

Merci... et vous en serez...
à la... et vous en serez...

ARRIVÉE

Merci... et vous en serez...
à la... et vous en serez...

Res en ella produïa recel... En quant a la nena, era tan bonica, que aquella senyora ni un moment deixava de mirar-se-la.

Entraren en un salonet.

SRA. SMITCH. Vostè dirà, doncs...

MERCE.- Miri, he vingut perquè, entre el que s'endevina a través de l'anunci el que a mi pot interessar-me, hi han molts punts de coincidència. Una similitud en quant a carinyo i en quant a serveis, estic disposada a fer els que necessitin...

SRA. SMITCH.- Veurà, crec que per que ambdues estiguem ben orientades, precisa que s'expliqui...

MERCE.- M'explicaré, doncs, més extensament...

SRA. SMITCH. Permeti que cridi al meu marit, ja que coses així, les fem sempre de comú acord.

NARRADOR.- Entrà, doncs, aquest i la Merèe els feu detallada explicació de tot el que havia ocorregut, a l'enseny que els donà adreces i noms de persones de solvència que bé prou la coneixien.

Al sortir, li digueren que ja l'avisarien... Al marxar, el senyor i la senyora aflagaren a la menuda, que sembla endevinar, el que convenia, ja que no es feia estranya amb res. Li donaren alguns bombons, que aquesta seguidament passà a la seva mare.

Tot això augmentà més la simpatia dels

Srs. Smith...

Passaren bastants dies i la Mercè gai rebé desconfiava... Però un dia arribà un avís de que hi anés i ella allí feu cap.

SRA. SMITH. Veurà, perquè no dir-ho?... Hem indagat i també anàrem al convent-col·legi on vostè havia anat, la direcció del qual ens donà... Tot coincideix amb el que vostè ens va dir. És ben clar que vostè ve donar un mal pas al casar-se... No està tan sola com creu. La Mare Superiora d'aquell convent ens ha dit que, si per trobar treball li estorba la nena, que els la porti, que elles estaran joioses de tenir-la de franc, el temps que precisí... De manera que l'únic dubte nostre està en el referent al seu marit...

MERCE.- !Se n'anà!

SRA. SMITH. !Mes, pot tornar!... I pot comprendre que a nosaltres ens faria molt poca gràcia que vostè fos a casa i ell, fet un perdut, seguís prop seu... !Seria un continu malestar per vostè i per nosaltres!

MERCE.- Mes, no crec que sigui així!

SRA. SMITH. Però això no priva el que pugui equivocar-se... La seva història és tan trista, però, que tant el meu marit com jo, estem disposats a fer el que es pugui... De moment crec que el més atinat és acceptar l'ofertament de les monges i en quant a vostè pot venir aquí a fer

les hores que calgui i que li seran pagades bé... Podem passar un temps, A la millor les coses s'acclareixen i llavors...

NARRADOR.

La Mercè, amb ulls plorosos, mirà a aquella senyora qui, veient-la així, li allargà la mà, que la Mercè amb un impuls ingenu, besà.

La nena al veure això, es penjà al coll de la seva mare i també la besava... Aquesta criatura, per instint natural, abreujava camins.

La senyora Smith es sentí commoguda i afegí:

SRA. SMITH. Per la nostra part, ja li he dit, farem el que es pugui...

NARRADOR.

El punt dolorós per la Mercè era el d'haver de desprendre's de la menuda, però tenia tan pocs camins davant seu, que no era convenient desafugir-se de l'únic que se li ofería.

Així, doncs, la nena fou internada en aquell col·legi de monges de Sant Martí i la Mercè, desd'aquell dia, acudí assiduament a casa dels Smith i cap al tard se'n tornava cap aquells barris que tant li repugnaven.

Així va transcórrer gairebé mig any... I és clar, amb aquest temps tots ja es conegueren més... Alguns dijous s'havien acostumat a que la Mercè anés a recollir la nena al matí i es quedés tot el dia amb ella i els Smith.

les choses que craignent à que si se-
non regardes de... l'homme passer au
temps. A la milieu les choses à se-
cristalliser à l'avance...

NARRATION

La maison, avec ses pièces, était à
quelque distance de la ville, et il
y avait une grande cour devant elle.
C'est là que se passait tout.

La nuit est venue ainsi, et pendant
celle de la nuit même à l'heure de l'obscurité...
Après un instant d'attente, elle
s'est calmée.

La sentence était en son cœur
et elle...

Elle avait dit, et il ne dit
rien de plus...

NARRATION

Elle avait dit, et il ne dit
rien de plus...

Ainsi, donc, la nuit fut interrompue
par un bruit de portes et de fenêtres
qui se fermaient, et elle se trouva
seule dans la chambre.

Ainsi se terminèrent les choses
de la nuit, et elle se trouva
seule dans la chambre.
Elle se trouva seule dans la chambre.
Elle se trouva seule dans la chambre.

Era una criatura molt xamosa i entementada i com que els Smith no havien tingut fills i el senyor era molt criaturer, començaren a posar-li afecte... !Tots esperaven el dijous!

Això motivà que un dia la Sra. Smith digués:

SRA. SMITH. Mercè, aquesta noieta ens va guanyant... A més, de vostè n'estem més que contents... L'altre dia parlàvem amb l'Emili (querera el nom del seu marit) i creiem ambdós que potser seria hora que parléssim d'acoblar-los un xic més a la nostra vida...

MERCE.- Jo, d'ençà que els he pogut conèixer més a fons, la veritat, tot el que sigui més afinitat, em plau del tot...

SRA. SMITH. Mes, encara hi ha allò que vostè sap... que ens detura... Del seu marit, no n'ha sabut res més?

MERCE.- Pel que darrerament vaig saber, és millor que mai més res en sàpiga... !Foren tan cruels els últims dies! A més, ara amb vostès, he tornat tant de mort a vida! !són tan bons per mi i per la nena!

SRA. SMITH. I, per la nostra part, hem de dir-li que tampoc vostè ens ha defraudat... Amb això, des d'ara, vostè mateixa... Si li sembla desfer-se del pis i venir aquí, pot fer-ho...

NARRADOR.

I així fou... La Mercè passà a viure a

casa dels Smith. I, com de preveure era, el el que el dijous es feia amb la menuda, es feu també els diumenges, després els dimars, i finalment es parlà de que la nina vingués a parar també a aquest pis.

La Mercè i la senyora Smith no tardaren a ser bones amigues.

Passaren mesos i fins anys i el temps anava refermant aquesta bona entesa.

A poc, el S r. Smith va tenir una sombra de feridura i llavors es donaren més compte de la valua de la Mercè, ja que s'hi abocà amb tot... Ja no fou una intrusa, sinó l'amiga, la veritable amiga de tots i que es multiplicava per estar en tot.

Mentre, la noia s'anà fent una formosa criatura... Frisava ja els setze anys... A mesura que Marisa anava creixent, la seva mare, esgotada pels sofriments, anava sucumbint i un primer dia de primavera, aquella que fou esplendent flor, exhalà el postrer sospir, tot mirant aquella filla, en la que veia el fidel reflexe del que, en altre temps ella fou...

Els Smith, des d'aquell dia, es creixien en prodigar a Marisa el seu afecte, i finalment l'adoptaren... Era traçada, ordenada y culta i d'aquestes optimes qualitats, no tardà a adonar-se'n un jove enginyer que hi havia a la factoria del Sr. Smith i molt amic d'ells i com que aquesta relació plavia a tots, tot anava sobre rodes...

L'únic inconvenient era la mare d'aquest noi, dona presuntuosa, egoïsta i orgullosa, d'uns blasons que li veïen d'avant-

... de Smith, I, son de provence ...
... de Smith en la ...
... de Smith, ...
... de Smith ...

La Merce i la ...
... de Smith no ...

... de Smith ...
... de Smith ...

A ... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...

Mentre, la ...
... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...

... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...

L'... de Smith ...
... de Smith ...
... de Smith ...

passats i que, coneixedora de les coses que havien succeït, no sols no les encaixava, sinó que motivaven en ella forta oposició.

Però l'Enric, ja que així s'anomenava aquell jove, no sols no feia cas de les paraules de la seva mare, sinó que cada dia s'hi abocava més per aconseguir que tot es formalitzés.

I per això, amb els Smith assistien a concerts, funcions de teatre, festes del consulat...

Però a Marisa, l'obsessió de que un dia comparegués el seu pare, no li deixava prendre cap resolució definitiva...

I també la deturava no poc l'oposició que sabia que la mare de l'Enric feia a aquests amors.

Per fer això endavant, calia situar-se i lluitar contra aquesta oposició y comprenia que això podia produir algun malestar als seus pares adoptius, i només maldecaps, que no volia de cap manera.

Però l'Enric mirava que, fos com fos, ella es decidís i l'assediava sense perdre-la de vista mai... I quan vingué el ball acostumar de l'Ambaixada, ell no parà fins aconseguir la promesa d'ella d'assistir-hi... Era una festa molt bonica i moguda.

Es ballà... S'anà sovint al "bufet" i l'Enric tot era voler portar-la a la terrassa per poder-li parlar.

A la fi hi anaren:

... que les hommes de la terre
... ne se souviennent pas
... de ces choses.

... et les hommes de la terre
... ne se souviennent pas
... de ces choses.

... et les hommes de la terre
... ne se souviennent pas
... de ces choses.

... et les hommes de la terre
... ne se souviennent pas
... de ces choses.

... et les hommes de la terre
... ne se souviennent pas
... de ces choses.

... et les hommes de la terre
... ne se souviennent pas
... de ces choses.

... et les hommes de la terre
... ne se souviennent pas
... de ces choses.

... et les hommes de la terre
... ne se souviennent pas
... de ces choses.

A la fin de la page

ENRIC.- Mira, Marisa, quin cel més bonic!
Mes, jo avui, en tinc un altre prop
meu...

NARRADOR.

Agafà una mà d'ella, que empresonà en-
tre les seves dolçament.

ENRIC.- Què et sembla, si anéssim a seure a
aquell banc que ens crida tan aco-
llidor?

MARISA.- Com vulguis...

NARRADOR.

I allí s'encaminaren.

ENRIC.- Bé, ja som aquí... I doncs, Marisa,
has pensat en el que et vaig dir
l'altre dia?

MARISA.- Sí, Enric!... Dir-nos que ens esti-
mem, és cosa sabuda... Els fets han
parlat en nosaltres més que les pa-
raules... Però jo, no sóc totalment
jo... En la meua vida ha manat sem-
pre quelcom més que jo...

ENRIC.- Suposo que no serà un pretendent, que
sortirà ara de trascantó?

MARISA.- Res d'això... Si alguna vegada algú
s'ha insinuat, he procurat que no
passés endavant... No he escoltat
mai cap altre home, sinó a tu, En-
ric, però hi han tantes coses que
sempre m'han deturat!... I ja que
ara disposem de temps, les aniré ano-
menant... Per part teua, els nostres

ERIC. -- Mère, Marie, quel est son nom?
Mère, je suis, en fait un autre trop
non...

ARRIVÉE.

Après une nuit de sommeil, elle se réveille en
to les bras désemparés.

ERIC. -- C'est et s'empare, et s'empare à terre
quelque chose dans une chambre sans acc-
idents?

ARRIVÉE. -- Com vint...

ARRIVÉE.

I est à l'encadrement.

ERIC. -- Mère, la son nom... I Marie, Marie,
les femmes on se est de voir à la
l'autre dit?

ARRIVÉE. -- Mère, Marie... Mère, Marie, Marie,
non, ça son nom... Mère, Marie, Marie,
peut-être on ne sait pas que son nom
est... Marie, Marie, Marie, Marie,
je... Mère, Marie, Marie, Marie,
les femmes on se est de voir à la

ERIC. -- Mère, Marie, Marie, Marie, Marie,
peut-être on ne sait pas que son nom

ARRIVÉE. -- Mère, Marie, Marie, Marie, Marie,
non, ça son nom... Mère, Marie, Marie,
peut-être on ne sait pas que son nom
est... Marie, Marie, Marie, Marie,
je... Mère, Marie, Marie, Marie,
les femmes on se est de voir à la

origens, el meu, prou el saps...

ENRIC.- Això en mi res compta!

MARISA.- Però estic segura que la teva mare no dirà el mateix!

ENRIC.- Mes, tu, per culpes que no són teves, no has de sacrificar il·lusions a les que tens perfecte dret!

MARISA.- Els drets sempre he procurat oblidar-los... Sols sé que tinc obligacions a complir prop d'uns pares que sense ser-me'n, han complert sobradament com a tals... A més, jo no renuncio a res... Sinó que m'avinc a esperar, ja que confio encara en l'esdevenidor, que és el que moltes moltes marca els camins.

NARRADOR.

Callaren i es miraren amb dolcesa... L'Enric seguia estrenyent aquella mà que se li abandonava dòcil... Entre tant, comparegueren els Smith.

SRA. SMITH. Vaja, ja està bé... Per qui es fan aquestes festes?... Per nosaltres? Ja ho veieu, nosaltres ballant i vosaltres arecerats en un banc...

SR. SMITH. Deixa'ls, Teresa, Potser ells aquí han estat més, molt més feliços que no entregats a la dansa... De totes maneres, ara prou xerrameca... Sentiu quin vals toquen?

ENRIC.- Sí, sí, Marisa; anem-hi...

MARISA.- Anem-hi, doncs!

origina, el non, p... el... ..

... -5111- ...

... -5111- ...

... -5111- ...

... -5111- ...

... -5111- ...

... -5111- ...

... -5111- ...

... -5111- ...

... -5111- ...

... -5111- ...

NARRADOR.

I acoblats, tots quatre es dirigiren al saló de ball... El dia següent es disposaven a prendre la matinada, mes, el Sr. Smith sentí uns trets aïllats que l'inquietaren... Després es generalitzà el tiroteig.

SR. SMITH. Sents, Mary?

SRA. SMITH. Sí, sí, ja fa estona...

NARRADOR.

Es vestiren i el Sr. Smith baixà a la porteria... Al carrer passaven grups de gent excitada... Tot senyava una greu alteració de l'ordre...

Pujà a dalt i avisà a tothom... Tot seguit es vestiren, plens de la major inquietud... Era el començament d'aquella guerra que encara a tots ens cou...

El Sr. Smith telefonà a la fàbrica... Una veu desconeguda, li contestà: "Ha! es el senyor Smith?... D oncs, vingui desseguida, el d'aquí tot ha canviat d'amo"

El demés ja es pot suposar... Als pocs dies es sapigué que l'Enric, sortint del ball i sorprés del que es deia, anà a reunir-se amb uns companys seus...

Tot respirava sang i foc... Ell, pel que es veia, s'uní a una resistència que fallà... Seguidament anà a l'Ambaixada alemanya a refugiar-se i d'allí sortí cap a França, per mirar de passar al costat on hi havien els seus...

YARRABOOK

I accablata, tota guasta sa dirigiten
al bailon de baili... El dia següent sa dispo-
naven a prendre la matinalda, mes el Sr.
Smith sentí una traza allista que l'indica-
va... Després sa generalista al títol de

R. SMITH, Senyor, Març

UNA BAILIA, el, la ra estona...

YARRABOOK

En vestiren l'el Sr. Smith baixá a la
veteraria... Al carrer passaven grups de gent
excitada... Tot semblava una gran alteració
de l'ordre...

Enjá a dalt i aviná a tot hom... Tot
regaló sa vestiren, plans de la major indus-
tria... Era el començament d'alguna guerra
de encara a tota una cosa...

El Sr. Smith telefoná a la fabrica...
Una von desconeguda, li contestá: "Má, en el
senyor Smith? D'onca, vingui desseguida,
si d'agui tot ha enviat d'enc"

El donen, ja sa pot esperar... Als pocs
dies sa aspiqué que l'Exila, sortint del baili
i sortint del que sa feia, una a renun-
cia una gran companya sana...

Tot respirava sans i lloc... Mí, pel
que sa veia, a un a una resistència que sa
fía... Seguidament una a l'América alemanya
i refugiar-se i d'allí sortí cap a França, per
l'air de passar al contact on hi havia els
seus...

Els Srs. Smith i Marisa no tardaren a fer el mateix... Llur fàbrica, tenia una petita manufactura pilot a Navarra i allí s'en caminaren! !Tot ja estava en plena guerra! I tothom posava atenció als que lluitaven... Marisa ingressà al cos facultatiu d'infermeres i fou destinada a un hospital del front-nord... a Bilbao!

Bilbao era una plaça forta, que per poder seguir endavant, precisava abans rendir-la...

I aquesta feina fou encarregada als requetés, que s'hi llençaren amb despreci de vides i fins amb l'exposició de la cosa més dolorosa que era el quedar inútils per tota la vida...

L'Enric era dels més animosos, ja que, en en el fons, volia que aquella guerra s'acabés com més aviat millor.

I en una d'aquestes embranzides, un obús el tocà i la pluja de metralla li ocasionà no poques ferides, algunes de greus, al cap.

Fou portat a l'hospital d'urgència, justament allí on estava la Marisa... De moment era difícil reconèixer entre aquell cúmul de metralla i sang coagulada, a aquell escaient i simpàtic Enric...

Però, així que les ferides foren netejades, Marisa se n'adonà desseguida... L'esglai li segava les mans, que li tremolaven d'emoció... L'Enric, inconscient, llençava gemecs i frases confoses. Marisa, presa d'intensa emoció, suplicà una pregària...

MARISA.- Déu meu, fes que al menys no perdi la vista!...

Els que, amb la Maria no tardaran a
en el mateix... I la Maria, seria una de-
les manifestacions que a Navarra i allí a on
minimament i tot ja estava en plena guerra i
otras podria ser el que li faltava...
-entran i després de l'entrada de l'interme-
se i tot destinada a un hospital del front-
ord... a l'interme!

El que era una plaça d'armes, que per po-
er seguir endavant, precisava ser una verita-
-...

I aquesta feina la encarregada als re-
cursos, que a la llongura amb desgracia de
des i fins amb l'existència de la cosa més
ciosa que era el poder iuria per tota
- vides...

I Maria era dels més entesos, ja que, en
el front, volia que aquella guerra s'acab-
de com més aviat millor.

I en una d'aquestes ocasions, un
de el tot i la plaça de Navarra i l'oc-
una no pogueren fer-ho, alguns de gran, el

For portat al hospital a un moment, ja
ent allí en estava la Maria... En moment
a d'ella reconeixen entre aquells oficials de
traça i amb orgulls, a aquells oficials
climats Maria...

Però, així que les ferides foren netes-
a, Maria se n'adona de seguida... I seguit
seguit les larmes, que li tremolaven d'oc-
-... I Maria, incògnit, sempre sempre
grans cançons, Maria, gran d'interna
oia, aquelles una propietat...

ARIA... - Deu meu, tot que el meu no pardi
la vital...

NARRADOR.

El ferit semblà acusar aquesta pregària, ja que es mogué inquiet...

ENRIC.- Aquesta veu, és la d'ella... la d'ella! !Marisa! !Marisa!

NARRADOR.

Marisa no pogué contestar, però desseguida va refer-se...

MARISA.- No s'exciti... és convenient que ens ajudi continuant serè. !Miri de descansar!

NARRADOR

Ell mirava d'apoderar-se d'aquella mà, però se li esmunyia...

MARISA.- Li asseguro que està en bones mans i que aquestes no el deixaran fins estar del tot curat...

ENRIC.- Però, digues... digues... ets la Marisa?... la meva Marisa?

MARISA.- Sols puc dir-li que sóc la infermera que el cuido...

NARRADOR.

I passà suaument per aquell front la mà, on la febre, el feia cremar!... !El ferit s'adormí!... Però, així que es despertà, li havien cegat els ulls amb benes... El metge havia dit que era necessari esperar uns dies... però que amb tot, confiava que hi tornaria a veure.

ARRADOR.

El tinent de milícia de la ciutat de Girona
ha de ser un home de valor i de coratge...

ARRADOR. - Aquesta veu, en la d'ella... la d'ella
és la veu de la llibertat!

ARRADOR.

Però no puc negar, però deixo
que veu de la llibertat...

ARRADOR. - És a l'excitació... és convenient que
els seus sentiments siguin els mateixos.
Bona nit!

ARRADOR.

El mirava d'admiració i de respecte
i se li commovia...

ARRADOR. - La passió que està en bones mans
i que s'apresta no el deixaran fins
estar del tot curat...

ARRADOR. - Però, dignes... dignes... era la veu
della... la veu de la llibertat!

ARRADOR. - Sola que dir-li que són la llibertat
i que són els seus...

ARRADOR.

I passà un moment per aquell front ja
de la llibertat, el front d'ella... la veu
de la llibertat... Però, així que se despertà,
havia dit que era necessari esperar una
veu... però que amb tot, convida que hi
havia a veure.

Marisa era subordinada a un equip quirúrgic de campanya i, com que el front avançava, ella tenia de seguir a aquest, per molt que li dolgués... Però, abans d'anar-se'n sabia que tot feia preveure la curació. I, aprofitant un moment que ell dormia, s'hi atança i el besà.

Ell va despertar-se sobressaltat...

ENRIC.- Aquest bes?... !és d'ella! !No pot ser sinó ella!

NARRADOR.

Marisa s'escorregué... Se n'anà, però el cor li quedà allí empresonat...

Arribà el dia en que li foren retirades les benes... L'Enric obria els ulls com dues taronges, mirant al seu voltant... Buscava a ella... !I ella, no hi era!

Passaren uns mesos... La guerra s'anà extingint... i Marisa pogué reunir-se amb els seus.

Sabia per una amiga que havia quedar a l'Hospital de Bilbao, que l'Enric així que estigué restablert del tot, seria enviat a casa de la seva mare, que amb penes i treballs també es trobava en part ja lliberada.

!I així fou!

I un dia, ell s'encaminava a Pamplona a veure als Smith... !Si els trobava, també sabia de Marisa!... Ara, es trobava més animat. La seva mare, que havia acusat els efectes d'aquella desastrosa guerra, havia quedat del tot allixonada...

Maria se acordava a um certo
momento de consciência, e com que se
sentia, ela tinha de sentir, e
sentia-se... Maria... Maria...
e a ideia que se lhe apresentava
era a ideia de um momento que
ela não queria.

Ela se despertava e acordava...

Maria... Maria... Maria...
Maria... Maria... Maria...

MARIA

Maria se acordava... Maria...
Maria... Maria... Maria...

Maria se acordava... Maria...
Maria... Maria... Maria...
Maria... Maria... Maria...

Maria se acordava... Maria...
Maria... Maria... Maria...

Maria se acordava... Maria...
Maria... Maria... Maria...
Maria... Maria... Maria...

Maria...

Maria se acordava... Maria...
Maria... Maria... Maria...
Maria... Maria... Maria...
Maria... Maria... Maria...

Ell li havia explicat tot l'ocorregut a l'hospital i ara aquella dona imperiosa, ja es donava per la pell...

Arribà l'Enric a Pamplona... Passà per davant d'una església oberta i hi entrà. El primer que trobà fou un Crist... Ell se'l mirà amb tendresa... Als peus hi havia una dona jove, esplendent del tot. Ella el reconegué tot seguit... !Era la Marisa!

El lloc era sagrat, però hi cabien les llàgrimes de gratitud i aquestes les prodigaren tots dos, agafats de la mà i mirant-se dolçament... El demés, ja es pot suposar... Tot anà sobre rodes...

Hi hagué casori i felicitat per tots.

I ara, ja sé que als oients els furga als llavis una pregunta: És això cosa verídica? o bé fruit de fantasia?

I jo els dic que no siguin preguntaires... Ja que l'única cosa que em pot interessar és que ja que heu seguit escoltant, us hagi plagut...

!I si és així, em dono per ben pagat!

Il m'a dit qu'il avait écrit tout l'ouvrage
à l'hôpital à une époque dans l'impasse, la
bonheur par la nuit...

Arrivé à Paris, il a écrit
à l'hôtel de la rue de la Harpe, il a écrit
le premier que tout son état... Il se
sentait tendre... Les yeux lui
étaient fermés, expliquant tout. Il a écrit
que tout se fait... Il a écrit...

Il l'a écrit, mais il a écrit
à l'hôtel de la rue de la Harpe, il a écrit
le premier que tout son état... Il se
sentait tendre... Les yeux lui
étaient fermés, expliquant tout. Il a écrit
que tout se fait... Il a écrit...

Il l'a écrit, mais il a écrit

Il l'a écrit, mais il a écrit
à l'hôtel de la rue de la Harpe, il a écrit
le premier que tout son état... Il se
sentait tendre... Les yeux lui
étaient fermés, expliquant tout. Il a écrit
que tout se fait... Il a écrit...

Il l'a écrit, mais il a écrit
à l'hôtel de la rue de la Harpe, il a écrit
le premier que tout son état... Il se
sentait tendre... Les yeux lui
étaient fermés, expliquant tout. Il a écrit
que tout se fait... Il a écrit...

Il l'a écrit, mais il a écrit

« L'ART DE LA GUERRE »

L'encís que ens produeix la Costa Brava, !sempre perdura!

És viril clam; el mateix quan les aigües llisquen, besant a corre-cuita aquestes platges, daurades pel sol i els penya-segats ens mostren l'extensa gama de vius colors, que quan, a pósta de sol, tot s'es-morteix i mentre tot es plomeja en color, ens entra l'ensopiment, que és crit que marca repos.

Avui és un capvespre d'aquells que tot respira quietud, mar en calma, i sols una lleugera brisa marinera, impregnada de flaire de musclos, ens dóna certesa que estem ran de mar.

Al mirar cap a l'horitzó, ovirem unas taques mig confoses que ara, depressa, es fan més visibles... Són les barques de bou que han sortit a punta de dia per fer-se amb peix...

Ja més prop, podem veure el moviment de coberta, on uns homes, després d'enlairar com emblema les xarxes escorrent-se encara, en el pal major... Estan atrafegats posant-ho tot en ordre.

I, si parem atenció, ens donarem compte que no deixen de parlar.

Escoltem-los:

MARIÓ.- Aviat estarem a terra ferma, voltats dels que ens estimen i que estimem... Jo, així que posem proa a port, se'm fa tard per arribar-hi... I tu?

L'angoisse que elle produisit la Costa
trava, toujours perdurait

de viril élan; et matelot quand les ai-
bles l'entraînaient, passant à courte-queue
les platges, dans les vagues, et les vagues
étaient une mortelle et extérieure lame de vie
colorée, que quand, à l'instar de soi, tout à sa-
voire, l'angoisse tout en plongeant en color,
un autre l'entraînait, que sa grille que sur-
a repos.

Avant de un capotage d'après la que tout
capitaine d'instinct, par sa calme, à sa la une
l'angoisse d'instinct, l'angoisse de l'insti-
ce de matelot, une dans certaine que estem
un de mar.

Al n'arriver que à l'instinct, ovirem dans
certaine que l'angoisse que une, l'angoisse, sa
un dans l'angoisse... Non les l'angoisse de son
de dans l'angoisse à l'instinct de l'instinct
dix...

La dans l'angoisse, l'angoisse de l'angoisse
à l'angoisse, en dans l'angoisse, l'angoisse de l'angoisse
et dans l'angoisse, l'angoisse de l'angoisse
dans, en el dans l'angoisse... l'angoisse de l'angoisse
dans, en el dans l'angoisse.

I, el dans l'angoisse, une dans l'angoisse comp-
t que ne dans l'angoisse de l'angoisse.

l'angoisse de l'angoisse

ARIO - Avant l'angoisse à l'angoisse de l'angoisse, l'angoisse
dans l'angoisse que une dans l'angoisse, l'angoisse de l'angoisse
l'angoisse... de, ainsi que dans l'angoisse, l'angoisse de l'angoisse
l'angoisse, en el dans l'angoisse de l'angoisse... l'angoisse de l'angoisse
I dans l'angoisse

JANET.- !Jo també!

MARIO.- Mes, jo ho dic amb desig i tu amb desgana... I això que a tu t'espera el que a tot crit es pot dir que és un bé de Déu... !Perquè, el que és la Mundeta!... Mira que ho has estat d'afortunat al poder acaparar lo millor que ha trepitjat aquests sorrrals... És bonica del tot i tota ella és bona prometença...

JANET.- I, res més?

MARIÓ.- Et sembla poc tot això?... Fa dies que no sé com et veig!... Sempre capficat i malhumorat i fins força sorrrut... Què et passa, home, què et passa?

JANET.- Ni jo ho sé... Mes, el cert és que no la sento l'alegria que tu respires.

MARIÓ.- Doncs mira que motius bons per a tenir-ne, no te'n falten... Ets un home fins envejat per la molta sort que has tingut de trobar-te a l'abast d'una cosa tan bona com és aquesta noia...

JANET.- I torna-hi altra vegada... Sembla que et raqui...

MARIÓ.- No em raca, perquè jo també tinc la meva C inteta que és un joier de flors... Però tinc ulls i sentits per a saber també valorar el molt que val la Mundeta...

JANET.- No creguis que no la valori jo; mes,

ANNE. -- Ça t'embête!

ARLÉ. -- Mais, j'ai dit que j'étais en retard... I think que a tu t'embête
et que a tout est en fait dit que a
un de de de...! Par exemple, si que de
la...! Mais que no me est
d'arriver au point de départ de la
lier que la...! Mais que no me est
trava...! Mais que no me est
elle de son...!

ANNE. -- I, you mean?

ARLÉ. -- Et ça t'embête pas tout ça? La dis
que no de com et veigi...! Surtout pas
rien! I...! Mais que no me est
trava...! Mais que no me est
passé?

ANNE. -- Ni j'ai dit que...! Mais, si c'est de que
no la...! Mais que no me est
pas.

ARLÉ. -- Donc, mais que...! Mais que no me est
pas...! Mais que no me est
me...! Mais que no me est
que...! Mais que no me est
d'...! Mais que no me est
nois...

ANNE. -- I...! Mais que no me est
et...

ARLÉ. -- No en...! Mais que no me est
me...! Mais que no me est
rien...! Mais que no me est
par...! Mais que no me est
voilà la...

ANNE. -- No...! Mais que no me est
pas.

fa tant temps que ens arrosseguem l'un amb l'altre... De vegades penso que és un mal posar-se a festejar abans de temps. Acaba per desaparèixer el "cau d'orella" i res ja encisa, perquè tot es troba natural... Veuràs, el festejar passa a ésser ja un costum i es festeja de rutina...

MARIÓ.- Noi, que malament et veig... En aquestes terres aquesta classe de festeigs no s'admeten... Aquí, el mar i tot, respira verí i decissió i tu, tal com parles, sols ho pot fer un home al que la sang se li hagi aigualit... I el pitjor és que això s'encomana i la Mundeta d'ara, tampoc és la d'abans, I, mira que fer escarfalls d'una dona així...

JANOT.- Jo, d'escarfalls no en faig; comprenc el que val i l'estimo... La prova és, que si entre ella i jo s'hi fiqués algú...! I ara, val més que canviem de de conversa... Els assumptes aquests sols a ella i a mi poden interessar-nos...

MARIÓ.- Bé, bé, home; sembla que estiguis mos quejat i jo no vull molestar-te...
!Ja us arreglareu!

NARRADOR.

I es lliuraren a la feina i res més es digueren mentre la barca enfocava ja l'entrada del port.

Tot seguit fondejaren i arriaren un bot per posar-se en comunicació amb el moll, on un munt de gent es bellugava.

Entre moltes dones, una avançà; se la

de tant temps que une arrosage
I un air l'altre... De végétae par
que de un mal pour-à a l'este
deux de temps. Acca per d'espér-
xer de "con d'orilla" i res la encl-
de, d'après tot es d'ros natura...
vérita, el l'este par a d'ner la
un d'ner i es l'este de natura...

ARLÉ...
de, que s'aiment et veit... M' espère
tes d'ner d'après d'ner de l'este
de d'ner... M' d'ner i tot
d'ner veit i d'ner i tu, tal com
d'ner, sola de tot un d'ner al
que la d'ner de li d'ner d'ner... I
el d'ner de d'ner d'ner i la
d'ner d'ner, d'ner de la d'ner
I, d'ner de tot d'ner d'ner d'ner d'ner
de d'ner...

ARLÉ...
de, d'ner d'ner de d'ner; d'ner
el que veit i l'este... La d'ner de
que el d'ner d'ner i de d'ner
d'ner... I d'ner, veit d'ner d'ner
de de d'ner... M' d'ner d'ner
sola d'ner i a d'ner d'ner d'ner
de...

ARLÉ...
de, de, d'ner; d'ner d'ner d'ner
d'ner i de de d'ner d'ner d'ner
de de d'ner d'ner!

ARLÉ

I de d'ner de la d'ner i res de
d'ner d'ner la d'ner d'ner d'ner
de d'ner.

de d'ner d'ner d'ner i d'ner de d'ner
de d'ner de d'ner d'ner d'ner, de
de d'ner de d'ner d'ner.

de d'ner d'ner, de d'ner; de la

veia avispada i molt atractiva... Era la Mundeta, que ja hem mencionat; Es dirigí a en Janet, que estava adreçat en el bot, voltat de paneres plenes de peig...

MUNDETA. Què, heu tingut bon temps?

JANET/- Sí, ens ha ajudat a bona pesquera...

MUNDETA.-En porteu molt?

JANET.- Molt, no; però tot de bona classe, del que més es paga... Llossos grossos, sèpies, calamars i gambes... moltes gambes... Té, agafa això; n'hi ha un bon xic... Pots emportar-te'l a casa, i vina dintre d'una hora i ens arribarem tot passejant al Far...

MUNDETA. Doncs, !així ho farem!... Fins després...

JANET.- Fins després, Mundeta...

NARRADOR.

Començà el tragí... Les planes entraven al dipòsit plenes i tot seguit tornaven a sortir buides...

Es sentia vibrant, el crit del subhastador: "vuitanta cinc... vuitanta quatre i el poten !Jo! indicació de tracte fet...

En Janet, un cop llest, se n'anà a casa a endreçar-se un xic, i a l'hora convinguda estava ja a l'espera de la Mundeta.

Aquesta no es feu esperar...

Començaren a caminar; tots dos estaven silenciosos. Semblaven abstrets, ja que les paraules no fluïen...

A la fi, fou ella la que trencà el silenci...

MUNDETA.- Trobo que estàs molt callat... Fa uns dies que, la veritat, no estàs gens parlador...

JANET.- És que voldria dir-te una cosa i no sé com començar...

MUNDETA. Doncs, val més que engeguis d'una vegada...

JANET.- És que em ronda amb més persistència que mai la idea de marxar... Veuràs, aquí cada dia hi veig menys perspectives... Anar tirant i prou.

MUNDETA. I, quan penses això, no penses en mi?... Perquè això vol dir separació...

JANET.- Temporal, solament, dona... temporal!

MUNDETA. És molt dir això... perquè quan una dona no és prou perquè una idea així no perduri, és que l'amor que se li té, poc compta... Fa temps que en tu hi veig un cert refredament... Fa tan temps que ens parlem, que, de vegades penso que és una equivocació començar massa aviat... Al prolongar situacions així, hi ha el perill que hi entri el cansanci...

JANET.- Que el sents, tu?

MUNDETA. Ara parlem de tu, no de mi...

JANET.- Moltes vegades t'havia insinuat el marxar i mai et posaves així...

A la fin, tout est la que finit et
finis...

UNBETA. - Trois que sont tout calat...
une fin que, la veritat, no calat
sons parler...

ANET. - La que volaria dir-se una cosa i no
se com començar...

UNBETA. - Bones, veis que engegats a una
vegada...

ANET. - La que se torna amb més persistèn-
cia que mai la idea de marxar...
tantes, però cada dia hi veia menys
perspectives... Anar tirant i tirant.

UNBETA. I, quan passas això, no tenses on
ni... fer que això vol dir separa-
ció...

ANET. - Temporal, solament, bona... temporal!

UNBETA. És molt dir això... perquè quan una
cosa no es perd perquè una idea així
no perd, és que l'amor que se li
és, és sempre... El temps que en tu
hi veig un cert retrocés... El teu
temps que ens parlem, que, de vegades
passo que és una oportunitat començar
noves vides... Al principi així
etens així, hi ha el perill que hi
entri el cansament...

ANET. - Que el senta, tu!

UNBETA. Ara parlem de tu, no de mi...

ANET. - Moltes vegades t'avia imaginat el
marxar i mai et pensava així...

MUNDETA. És que una cosa és la insinuació i una altra la decissió presa... I això canvia... Jo també abans t'he insinuat que això podia ser reflexe de cansament i ara, tal com et refermes en la idea, dic més... !ho és! I jo no podria avenir-me mai a un amor sols mogut per la rutina...

JANET.- Suposo que no dubtes que t'estimo!

MUNDETA.-L'estimació no es diu, sinó que es prova... I ara està molt lluny de provar-se... I jo, ara que em vé a to, et diré altres coses: tu bé prou saps que jo tinc un deure del que mai em desafugiré, la mare, i més que mai per la seva condició de cega!... I, quan per un motiu o altre em veig obligada a deixar-la i t'invito a que ens quedem a casa, tu et desafuges de quedar-te amb mi i fer-li companyia... I jo necessito un home que l'estimi a la meva mare... !Ella és el preu del meu amor! En l'amor jo hi veig acoblament i això vol dir que hem d'acceptar el bo i el dolent...

JANET.- Avui no sé què et veig... Sembla que pretens complicar les coses...

MUNDETA. Complicacions, cap... Parlar clar, sí!

JANET.- Val més que no seguim per aquest camí, i poso per testimoni aquesta lluna que tantes vegades hem mirat plegats!

MUNDETA. Pobre lluna! Les vegades que has hagut de soportar el ridícol!...

UNBERTA. En que una cosa és la l'assimilació i
les altres la desolació pressa... I ai-
-xò canvia... Jo també abans t'he in-
-sinuat que això podia ser reflex de
-ornament i era, tal com et reformes
-en la línia, als més... Iho és! Jo
-ne podria evitar-me mai a un amor
-sola motiu per la vida...

ANAT. Suposo que no dubtes que t'estimo!

UNBERTA. I t'estimació no es dia, això que es
-prova... I ara està molt lluny de
-provar-se... I jo, ara que en ve a
-to, et diré altres coses: tu és prom-
-sapa que jo tinc un deure del que mai
-em desalligaria, la para, i men que mai
-per la seva condició de coser!... I
-quan per un motiu o altre em veig
-obligada a deixar-la i t'invito a que
-ens quedem a casa, tu et desalligues de
-quadre-jo amb mi i fer-li companyia...
-I jo necessito un home que t'estimi
-a la seva para... I l'ha és el que
-del que amor! És l'amor jo hi veig
-espontàniament i això vol dir que hem
-d'acceptar el de t'el dolent...

ANAT. - Auri no sé que et veig... Bona que
-pretens complir les coses...

UNBERTA. Complicacions, cap... l'altre dia,
-ai!

ANAT. - Val més que no seguim per aquest ca-
-ri, i dono per t'assimilació aquesta lin-
-na que tant vegades hem mirat ple-
-atal!

UNBERTA. Però, mira! Les vegades que has has
-gut de acceptar el ridícul!...

JANET.- Veig que la confiança que em tenies ha mimvat... Així, que si me'n vaig?

MUNDETA.- Miraré de fer-me a la idea d'estar preparada pel pitjor !I això faré!

JANET.- No, Mundeta, això mai, perquè jo t'estimo...

MUNDETA.- Paraules... paraules... i sols són els fets els que compten...

NARRADOR

Tornaren capmoixos i només de reüll l'un a l'altre es miraven... En Janet no es cansava d'insistir en que l'estimava, però la Munda movia el cap amb desconfiança.

S'acomiadaren. La Mundeta es mirà la lluna i li semblà veure que feia una ganyota... I se'n anà decidida cap a casa, aguantant un sanglot de dolor.

I ara, escoltem una inspirada poesia del bon poeta F. CAMPRODON, que si bé no encaixa del tot en els fets d'aquesta narració ens alligona de l'importància que aquesta sempre ha tingut en assumptes d'amor: La LLUNA.

A LA LLUNA

No estranys que mes mirades
te busquin quan mor lo dia,
companya de mes vetllades;
Im has fet llum tantes vegades
quan l'ànima no tenia!

... mais que la confiance que en teniez
la maitrise... Ah! que ai me n vaig

Maria - Maria de fer-me a la idea d'ester
proporceda del pitjor!! aix o faré!

... no, no, no, aixó mai, perdó jo
t'entenc...

Maria - Maria... i sola són
els fets als que comparem...

RODOR

Tot d'un cop em vaig acordar
de la vida que vivia... En tant no se
va a l'instaurar en que l'entimava, per
una mica més el cap amb desconfiança.

... i se n anava decidida cap a casa, algun
dia i li semblava veure que tota una gent
s'acomiadava. La Maria en mira la
cara i un senyal de dolor.

I ara, encara que insipida poesia
don para F. GARRIBOLDI, que al de no en-
ta del tot en els fets i aquesta ratió
s'afegia de l'importància que aquesta
que ha tingut en assumptes a veure: la LLE-

A LA LLUNA

... i aquests que meu mirades
se desprenen quan veig la lluna
comparada de mes vells!
la lluna, tot i que tanta vegades
quan i anava no tenia!

M'encanta, des dels turons
mirar ta groguenca flama
pintant la mar de vions,
fent dins l'aigua saltirons
com un cabridet que mama.

Qu'és bonic lo blau cristall!
de la mar quan tu hi fulgures!
Cap donzella a punt de ball
al mirar-se en lo mirall
ha fet may tantes postures!

Ay, lluna! quantes vegades,
mirant ton fanal rodó,
he pensat en mes vetallades;
-qui sap si ets una presó
d'ànimes enamorades!-

Perque'ls juraments d'amor
que s murmuren a l'orella
i que sense fer remor,
entren calant foc al cor
de la virginal donzella,

sols la lluna és la qu'els mou,
sols la lluna és la qu'els veu;
la nina que estima prou
calla, escolta i se commou
y s commou sols perque'ls crea.

Y si al mitg de sa jornada
quan el amor al cor li crida,
una mort inesperada
trenca l'estam de la vida
d'una noia enamorada;

?qui sap si és llei de difunts
qu'ens aquells tranzit cruel,
quan dos cors foren comuns,
no pugui entrar un al cel
fins que hi entrin tots dos junts!

M'excusant, les deux témoins
sont devenus témoins
pourtant la mort de vions,
font dans l'air saisis
com un cadavre qui tombe.

Qu'en bonie le d'air exaltait
de la mort que tu m'as fait
Cap d'homme à part de d'air
et m'as-tu en le m'as
la est may tentes postures!

Ay, l'innocent qu'ont vu
étaient ton l'air tout
ne parait en mes vêtements;
qui est et est un grand
d'années ennuies!

Pourque la l'armement d'air
que a l'armement à l'air
i que nous ser t'air
entret en l'air tout et
de la virginal d'homme!

sois la l'air de la de la non
sois la l'air de la de la non
la l'air que est l'air
sois, sois et l'air
Y a l'air de la de la non.

Y a l'air de la de la non
que est l'air de la de la non
une mort d'homme
t'air et l'air de la de la non
d'années ennuies!

Y a l'air de la de la non
de la l'air de la de la non
que est l'air de la de la non
no peut être un de la
l'air que est l'air de la de la non!

I després que'l cos s'enterra,
?qui sap si se la desterra
per càstic del seu amor,
i espera en la lluna'l cor
que s'ha deixat a la terra!

?Qui sap si l'ànima plora
enyorant millor fortuna,
i a la nit, surt a deshora
a la bella vora vora
del cercol que fa la lluna,

i amb el cor aletejant
s'està allí de centinella
sempre mirant i mirant
si ovira de dalt estant
algú que's recordi d'ella,

i gelada com la neu
se retira'l dematí
i mirant-se'l món amb greu
se'n va dient: -Valga'm Déu
ningu's recorda de mi!...

Jo no ho sé, mes a la nit
lo cert és que quan la miro
ja sento el cor oprimit;
s'entristeix mon esperit
i al mirar sa llum sospiro.

I aquell sospir volador
que dret a l'espai s'eleva,
crec que des d'un món millor
mel xucla de dins del cor
alguna ànima que's meva.

I després que l'any anterior
fouí cap al de després
per causa del seu amor,
que l'any de la línia l'any
que a la línia a la línia

Tot cap al l'any fins
enfrontat millor fortuna
i a la línia, però a la línia
a la línia però però
del línia que la línia

I cap al de després
c'era allí de després
sempre mirant i mirant
si cap al de després
a la línia a la línia

I cap al de després
sempre mirant i mirant
si cap al de després
a la línia a la línia

Jo no ho sé, però a la línia
Jo cap al de després
Jo cap al de després
Jo cap al de després

I cap al de després
Jo cap al de després
Jo cap al de després
Jo cap al de després

NARRADOR.

Estigueren uns dies que gairebé no es veien. La Mundeta procurava aguantar-se ferma... Mes, el rau rau li anava per dintre.

De totes maneres, en Janet no tornà en darrera i s'embarcà...

Ella es redogué a casa, fent puntes, com sempre havia fet i cuidant-se ara més que mai de la mare... No li faltaven festejadors, ja que la notícia de l'ocorregut va escampar-se com raig de pólvora... Però ella, amb tots feia la desentesa; acusava encara el desengany això li pesava...

Passaren mesos i fins alguns anys, i un dia...

Estava atrafegada, amb el coixí a les mans, mirant de sortir-ne d'una punta molt enredada, al dintell de casa seva... quan una veu la sorprengué:

Era la d'en Margaridó, que feia molt temps que res en sabia. Era un noi que havia quedat orfe, i al qual la mare de la Mundeta mig recollí i li feu de mare, fins que se'n anà.

MARGARIDO. Sia ben trobada la regina d'aquestes platges... Està tan atrafegada que no es dona compte de qui ha arribat...

MUNDETA.- (AMB INTENSA ALEGRIA) !Déu meu... Déu meu!... Mare, mare... mireu qui ha arribat!

NARRADOR.

La cega avançà palpant i no tardà a caure a uns braços que l'estrenyeren amb efusió.

LA CEGA.- !Margaridó! El meu nin...

MARGARIDO. !Mare! I ho dic així, ja que cap més n'he conegut... (DIRIGINT-SE A LA MUNDETA) Mes, deixeu-me contemplar aquest bé de Déu... (EMOCIONAT) Estàs formosa, Mundeta. Molt formosa... i no et dic més perquè, no puc... no puc... L'alegria d'haver-vos retrobat, em nua la gorja. I ara, ja seré sempre més vostre... !Si és que em voleu!

LA CEGA.- !És clar que sí!... I tu, Mundeta?

NARRADOR.

La Mundeta volia parlar i no podia. Llàgrimes d'alegria li anaven cara avall... Sols pogué dir, mig tartamudejant...

MUNDETA.- Et quedaràs, Margaridó?

MARGARIDO. És clar que sí... Doncs, és clar que sí!... Se m'ha obert el cel, i vols que me'n vagi?... Vaig marxar perquè era un ningú... i un ningú no pot posar els ulls en res que valgui la pena... Mes, ara ja no sóc aquell, vinc forrat i fet ja tot un home... I sols em manca que se m'obrin les portes d'aquest cel que tant he somniat. Tu i vos, mare, sou els únics que podeu obrir-me les... Mes, Què dic, Mundeta, què dic?... No puc més. Me'n vaig a veure si aconseguixo esbargir-me un xic... Mes, no tardaré a tornar...

ARRADOR

In case advanced payment is not made a
and a new contract will be entered into.

A. CUNY. - Margaret! My dear girl...

MARGARITA. I know I am not
but I have not... (DÉJÀ-DIT-DE A
LA MORTUÉ) Now, Margaret, do not
play around with me... (EMOIO-
NAT) Margaret, Margaret, Margaret,
Margaret... I have not said my word
no more... no more... I have said
what I have to say, and I have
I say, I will always be yours...
I will be yours forever!

A. CUNY. - The dear girl! I am, Margaret?

ARRADOR

In English you will find it no longer
because it is not in English...
the same day, my dear Margaret!

MARGARITA. - Margaret, Margaret?

MARGARITA. The dear girl... I am
the girl! No, I am not the girl,
you are not the girl... I am not
because you are not... I am not
no more... I am not... I am not
what I have to say, and I have
I say, I will always be yours...
I will be yours forever!

Aquí sí que hi criaré molsa! Adéu!
Adéu, no!... Fins ara... Fins ara!

NARRADOR.

Se n'anà en Margaridó i la Mundeta ni es donà compte que el coixí els havia caigut a terra... Ella i sa mare s'estrenyien l'una a l'altra, fins que les llàgrimes se'ls confonien...

En Margaridó caminava i es parava i tornava a mirar-se-les... Tenia els ulls negats i les cames no el portaven.

Al poc temps en Margaridó havia encarregat a en Poal una barca de bou i ja tenia els gurmatxes que esperan i fins la tripulació i en Marió deia movent el cap: "Aquell beneit, mira el que es deixà perdre"...

En Margaridó i la Mundeta res s'havien dit, mes s'endevinaven...

I quan la barca estigué a punt, se la posà ran de mar per a llençar-la...

La Mundeta fou la padrina, i es digué també MUNDETA i el senyor Rector estava ja a punt de beneir-la.

I després que tot estigué llest, mirant a en Margaridó i a la Mundeta i mig somrient, digué: "Ara crec que és hora que us digui que a l'església no s'hi va sols per anar a Missa... !També s'hi fan casaments! No et sembla, Margaridó?"

En Margaridó feu un signe d'interrogació a la Mundeta i aquesta, nua de veu, li feu que sí amb el cap.

Adieu, mon... Adieu, mon... Adieu!

NARRATION

Je n'ai en mémoire que la...
de la...
...
...

Je n'ai en mémoire que la...
de la...
...
...

Je n'ai en mémoire que la...
de la...
...
...

Je n'ai en mémoire que la...
de la...
...
...

Je n'ai en mémoire que la...
de la...
...
...

Je n'ai en mémoire que la...
de la...
...
...

Je n'ai en mémoire que la...
de la...
...
...

Je n'ai en mémoire que la...
de la...
...
...

I no tardaren en sentir-se a tot vol
les campanes, puix hi havia casament molt
sonat...

!El d'en Margaridó i la ^Mundeta!

I no t'edat' en sentir-se a tot vol
la companya, però hi havia creixent molt
...tant

! M' d' on t'edat' i la t'edat'!

abans, la gent vivia més aïllada i de
l'interès a la trobada més de dies anava
a buscar-los que de el nostre cost, i per això
se manifestava,

Avui són molts els que se venen a veure
les coses passades i les que venen a veure
de venen a veure. Les, el cost de que a
la gent els era més possible tenir conèixer
la gent i la gent venen a la veure i
per això venen a la gent, que els venen a veure
per això venen a la gent, que els venen a veure

AQUELL PARC... EL DE LA CIUTADELLA

El parc de la Ciutadella és un parc
molt bonic i molt gran, amb moltes
coses boniques i molt boniques.

I al parlar i explicar, també s'ha de
dir que era més bonic que ara i a
la que venen, de venen i els venen
per això venen a veure la gent, venen a veure
la gent i els venen a veure.

El parc de la Ciutadella és un parc
molt bonic i molt gran, amb moltes
coses boniques i molt boniques.

El parc de la Ciutadella és un parc
molt bonic i molt gran, amb moltes
coses boniques i molt boniques.

El parc de la Ciutadella és un parc
molt bonic i molt gran, amb moltes
coses boniques i molt boniques.

El parc de la Ciutadella és un parc
molt bonic i molt gran, amb moltes
coses boniques i molt boniques.

AGUIEL PARO... EL DN JA GUARDELIA

Abans, la gent vivia més acoblada i és que l'esperit s'hi trobava més bé dins aquesta carcassa que és el nostre cos, i per això podia manifestar-se.

Avui són molts els que es riuen d'aquestes coses passades i fins alguns diuen que són carrincloneries... Mes, el cert és que a la gent els era més possible riure conscientment i fins podien conservar a la vellesa el somriure beatífic, que els donava aquell magestuós signe de respecte, quan, recolzats en un bastó i en algun net o neta, que se'l mirava amorosament, s'encaminaven a un lloc, on bones amistats els ajudaven a reviure fets passats.

I al parlar d'amistats, també sentim de sig de dir que eren més sinceres que les d'ara, ja que permetien, no obstant i els revessos que sempre ens reserva la vida, conservar les fins als postrers dies.

Els personatges en que ara jugarem en aquesta narració, són:

EL SENYOR PEPET.- Home molt erudit i reposat, que tingué negocis d'importació i exportació importants. Avui frisa ja els setanta anys i esta retirat de tot negoci.

SENYOR SCORRONS.- També un retirat, que a son temps, fou majordom de vaixell, en rutes trasatlàntiques.

SENYOR Siset.- Un carnicer-gallinaire de la plaça de Santa Caterina, vidu; mes, si bé té els seus anys, les dones encara li tiren.

Après, la gent vivra ses accablés à la
me l'espérât à la trouva mes de dans apures
à onques pas de el nostre cas, à par això
olla maliciosa-se.

Avant son mort els pas en riu de l'agua
se cosa pensades à fins alguns dies que
on carinamentes... Les, si cort se pas a
le gent els pas nos pensades fins conuenent
ont à fins podien conservar à la veïes el
comunes besties, que els donava aquell ma-
estres alguns de respecte, gran, respectats
on un passé à en alguns nos a nosa, que no f
lives amonament, a onaminaven a un loc,
à bones amitats els ajudaven a revivre les
passats.

À la parlar d'amitats, també sentim de
sig de dir que eren nos amicos que los à a-
de, la que permetien, no obstant à els rever-
los que sempre nos reserve la vida, conservar
los fins als postres dies.

Les personatges en que ara jugarem en
comença narració, són:

EL SENYOR BRUTS. - Home molt exultat i
apocari, que tingué negocis d'importació i
exportació importants. Avant l'riu de els ho-
cants ens à esta revista de tot negoci.

SENYOR BARRONS. - Tancé un retret, pas
a son temps, for major de veïells, en rutes
transatlàntiques.

SENYOR SIBAT. - Un carnisser-geliner
à la plaça de Santa Caterina, vides mes, si
à te als seus anys, les bones eners il li-

ANDREUET.- Un guardià de molts anys, del parc de la Ciutadella.

EUDALD.- Un estudiant afillat del Sr. Corrons.

El senyor P epet sempre és el primer en arribar a aquell banc acollidor del parc, on un teiler li fa ombra a l'estiu i a l'hivern, sentint pietat per aquells vellets, es despulla de fulles, per no privar-los del sol benefactor.

L'Andreuet, és, com ja hem dit, el guardià del parc, atrafegat en recollir papers i altres deixalles, que alguns escamper per terra.

Comencem, doncs, la narració.

ANDREUET.- Bon dia, senyor Pepet. Vostè sempre el primer.

S. PEPET.- I l'últim en marxar. !S'hi està tan bé aquí!... I encara que porti sempre el diari sota del braç gairebé mai l'haig de desplegar, ja que companyia mai me'n falta. I, quan no, tinc la teva i que em plau no poc! A més, el temps corre tant... La vida és sols un somni i quan ens despertem, és només per donar-nos compte que, per raó natural, estem a les acaballes.

ANDREUET.- I tot surt com espero, crec que aviat ja no em cuidaré d'aquesta feina que des de tant temps faig... D'un moment a l'altre, espero la jubilació...

S. PEPET.-I, què faràs llavors?

ANDREUET. Aquesta és bona... El que fan vostres... el que em plagui, sense que ningú mai em mani.

S. PEPET.-No et dones compte, Andreuet, que t'aburriràs... El que té dona i fills, té quelcom per entretenir-se. Però a tu, et passa com a mi, que tot s'acaba en nosaltres... És ben estrany que no t'hagis casat, Andreuet!

ANDREUET. Si ens ho mirem bé, aquesta pregunta també se li pot fer a vostè!

S. PEPET.-Sí, sí, és veritat; però a la vida tot té la seva explicació... Jo la tinc en uns amors en els que vaig posar totes les meves il.lusions, però que em sortiren fallits...

ANDREUETA. Potser va trobar una mala pècora, com jo?

S. PEPET.-No... res d'això... res de mala pècora...

ANDREUET. Doncs, jo sí que la vaig trobar i a'encarrec; per això vaig quedar del tot vacunat contra l' enamorament... Vol que li expliqui?

S. PEPET.-Sempre és bonic saber coses, i les teves sempre tenen "xispa"...

ANDREUET. Doncs, veurà... El desig de casar-se és el xarrampió de la joventut, i l'època més verinosa d'aquesta malaltia, és quan es tenen dels 18 als 22 anys. Ara, que el que no el passa

1. PIERRE. - I, que l'air est si doux...

ALBERT. - L'air est si doux... et le soleil est si chaud...

1. PIERRE. - Ne me dis pas ça, Albert, car si tu me dis ça, je vais te dire...

ALBERT. - Si tu me dis ça, je vais te dire...

1. PIERRE. - Si tu me dis ça, je vais te dire...

ALBERT. - Si tu me dis ça, je vais te dire...

1. PIERRE. - Si tu me dis ça, je vais te dire...

ALBERT. - Si tu me dis ça, je vais te dire...

1. PIERRE. - Si tu me dis ça, je vais te dire...

ALBERT. - Si tu me dis ça, je vais te dire...

llavors, tampoc se n'escapa. Encara que després els orgues sensitius s'a fiancen més i les defenses es fan més fermes. I jo, com tothom, l'havia de passar aquest xarrampió, i també el vaig passar.

S. PEPET. - Era rossa o morena?

ANDREUET. Ni rossa ni morena; era castanya i a mi me'n propina una de castanya que encara la sento... Tenia els ulls negres com les mores. Mes, després em vaig donar compte que eren mores d'aquelles que fan mal... Jo estava encantat, com ho estan tots els ocells quan la serp els prepara per engolir-se'ls. Començava a sentir-me un il.lús... Ella era molt eixerida i com més jo estava atontat, més s'aprovitava... Com deia, ella es perdia de vista i em deia sempre melhosa; "Andreuet, em fa l'efecte que tot t'ho malgastes i d'aquesta manera, mai ens podrem casar. No et sembla que seria millor que jo et fes de guardiola? I mira que tinc ganes bojes de casar-me com més aviat millor! Per això, si no t'ajudo a guardar-los aquests diners, estem perduts!"... I això avui, demà i sempre, fins que, cansat de sentir-ho, hi vaig caure com un galàpet! I així ho ferem: pesseta que jo arreplegava, pesseta que li donava... I sempre em deia que ens casaríem als vols de Nadal... I jo m'ho creia com dogna de fe... N'era tant de bonica! !Poc em podia creure amb la intenció que ho deia!... Veurà, als vols de Nadal, hi han els ignocents! Aquells ulls negres i profunds, eren una ~~mirada~~ rancor en la que jo hi veia sols llum.

S.PEPET.-Vols dir, amb el que expliques, que no tenia ulls de gat?

ANDREUET.Potser sí! Perquè em tractava com a un ratolí i fins m'ho deia... !Ratolí meu! i, quan m'en vaig donar compte, ja se m'havia engolit.

S.PEPET.-I quan s'hagué fet amb tot el teu, que va passar?

ANDREUET.Que s'esfumà com per art d'encantament i feu cap al seu poble, on un, més eixerit que jo, l'esperava... I jo em vaig quedar aquí més pelat que una rata! Ara, l'experiència m'ha fet tan caut que, la veritat, friso els quaranta i segueixo solter... De manera que jo ho veu: el resultat de la provatura, fou per a mi del tot contundent. Des de llavors, quan veig una dona, instintivament em cor do l'armilla i m'escorro com puc...

S.PEPET.-Ara, que no totes les dones són així!

ANDREUET.Mes, per si decàs, no m'he decidit mai més a provar de nou... De manera que ja ho sap, senyor Pepet... !Solter fins ara, i així penso acabar!... I ara, si no li sap greu, el deixaré. Voldria passar per la Direcció, per veure com està el de la meva jubilació... A més, veig que no estarà sol, ja que pel fons del passeig veig acostar-se la humanitat voluminosa del Sr. Siset...

S.PEPET.-Sí, sí... així és....

NARRADOR.

A poc, arribà el Sr. Siset que camina esbufegant, ja que no pot amb la corpulència que arrossega.

A l'arribar, es deixa anar sobre el banc, que acusa l'impacte.

ANDREUET.-Hola, senyor Siset! S'hi coneix quan es deixa anar.

S.SISET.-Veuràs, per quelcom estic a l'indret dels cent kilos, i ara, no fent res, crec que no tardaré a rebassar-los.

S.PEPET.-D oncs, que li aprofiti... Jo estic millor conservant el pes mosca. Ara, que procuro viure sempre amatent al que que el meu metge em diu... que haig de viure de cara a l'hort i d'esquena a l'escorxadó...

S.SISET.-Si tothom hagués pensat així, jo per compte de col.leccionar bitllets, hauria col.leccionat badallera...

S.PEPET.-És clar que sí. Mes, això, si t'ho haguessis aplicat, encara que no ho haguessis recomanat als altres, t'hauria privat d'acumular tanta farda. I no et sapiga greu que t'ho digui... Veuràs, ens fem vells... mes, ben dit, ja en som, i no convé al cor, que és el nostre motor, carregar-lo massa...

S.SISET.-Sí, sí, ara ja me'n dono compte... Mira, ara que l'Andreuet se n'ha anat, aprofitaré aquests moments per fer-te una consulta.

S.PEPET / Encara que no sigui lletrat, !te la

LETTRE

... et de la part de la commission
... de la part de la commission
...

... de la part de la commission
... de la part de la commission
...

... de la part de la commission
... de la part de la commission
...

... de la part de la commission
... de la part de la commission
...

... de la part de la commission
... de la part de la commission
...

... de la part de la commission
... de la part de la commission
...

... de la part de la commission
... de la part de la commission
...

... de la part de la commission
... de la part de la commission
...

... de la part de la commission
... de la part de la commission
...

cobraré!

S.SISET.-I, si les meves possibilitats m'ho permeten, te la pagaré.

S.PEPET.-Això, és broma; ni sóc lletrat, ni tinc altres possibilitats per donar un consell, que haver estat un espectador de la vida, procurant sempre profunditzar el que més pugui d'ella. Amb això, digues, Digues, Siset...

S.SISET.-Doncs, veuràs, com ja saps, fa temps que em vaig traspassar el negoci. Mes estic tan encarinyat amb aquells contorns, que al retirar-me no me n'he pogut allunyar i visc en un piset del carrer de Flassaders...

S.PEPET.- Això que et tirin aquells barris és lògic i natural...

S.SISET.-A més, sense gairebé donar-me'n compte, em trobo molt sovint en els indrets del que fou la meva botiga. I és clar, ensopego amb antics clients.

S.PEPET.-Clientes deus, voler dir, perquè, segons tinc entès, el teu negoci, era el de carnicer i gallinaire. No és així?

S.SISET.-!Així és!... I, veuràs, entre aquestes que foren clientes meves, n'hi havia una que sempre m'havia agradat molt vistosa, atraient...

S.PEPET.-Suposo que tot el que dius, deu ser sols amb passat! perquè, el que és ara!...

S.SISETA/Això és el mal, que no ho sento com

concordi!

1. SIBET. - I. et les neves possibillitate n'ho
portaten, se la parate.

2. SIBET. - A. ixó, se poma; ni s'ho listat,
ni tino alitro possibillitate per ho-
nar un consoli, que haver eslat un
espectador de la vida, procurant
sempre profunditzar el que nos pu-
gui d'ella. Amb aixó, dignes, in-
ques, Sibet...

3. SIBET. - D. onca, volem, com ja sapu, la temps
que em veig ultrapassar el negoci. Mes
esalt tan encoratjant amb aquells con-
torns, que al retirar-me no me n'he
pogut alinyar i visca en un plaer del
carrota de l'assabera...

4. SIBET. - Aixó que et tinc agulla parria es
l'oxa i natural...

5. SIBET. - A. nos, sense caldre donar-me a comp-
te, em tinc molt sovint en els in-
drets del que son la meua botiga. I
es clar, enaogego amb aquells clients.

6. SIBET. - Clients sense voler dir, pensat, se-
sons tinc entes, el teu negoci, que
el de carnicor i gallinera. No es
així?

7. SIBET. - Així és! I, volem, entre altres
les que t'onen clients meves, n'hi
havia una que sempre n'havia arribat
molt vistosa, atenció...

8. SIBET. - Suposo que tot el que d'ella, des ser
cola amb passat! perqué, si que es
està...

9. SIBET. Aixó és el mal, que no se sent com

cosa passada i tinc encara rebrots.

S.PEPET.- ¡Per l'amor de Déu! Així estem? Que no se t'ha escursat encara la vista?

S.SISETA.- Per ara, no...

S.PEPET.- Sí que estàs aviat... Fa temps que no has consultat el mirall i fins interrogar-lo?

S.SISET.- Veuràs, un es troba tan sol... i les nits són tan llargues...

S.PEPET.- Que et trobes sol i voldries companyia i la carencia de tot això és el que et dol?

S.SISET.- No és ben bé això, mes, s'hi assembla... D'ençà que se'm va morir la Caterina, al Cel cia, la trobo tan a faltar?

S.PEPET.- I per lo vist, et veus amb forces per encaterinar-te amb una altra!

S.SISET.- Sí, veuràs; un hom encara té les seves febleses... Un home necessita sempre qui el cuidi...

S.PEPET.- (APART) Ai, pobret, com te la carregaràs!

S.SISET.- Deies alguna cosa?

S.PEPET.- No, no, res; continua... continua.

S.SISET.- Aquesta noia, ara, com que em sap vidu, se las ha agafat amb mi... Aquest nom meu, el de Siset, diu que l'atrau.

S.PEPET.- No és pas una cuinera d'aquelles que

sempre s'han ocupat de la compra?

S.SISET.- Quina penetració que tens!... Si, la veritat, és una d'aquestes...

S. PEPET.- Així, ja és ben clar el perquè l'atreu. Com que està acostumada a la cisa, la similitud del nom és el que l'atreu... A més, hi deu veure cert parentesc amb tu amb els procediments. Segons vaig sentir dir, quan tenies la botiga eres dels que no afluixaven, sagnant als clients i ella es cuidava de ferlos rajar l'última gotada sang amb la contínua sisa... I ara, voleu reunir els resultats, ¡visca la Pepa!

S.SISET.- Estàs molt irònic... i el que et dic és molt seriós...

S. PEPET.- I tant como ho és per tu!...

S.SISET.- Com et deia, m'ha proposat casar-nos i juntar els dos raconets que ambdós tenim.

S. PEPET.- Vaja, buscar-se'l l'un a l'altre? Ara que, per endavant et dic que no tardarà a haver-hi un sol raconet: el d'ella. Doncs, prepara't, perquè en aquest comès no et faltará feina...

S.SISET.- Veig que t'ho prens així... un xic amb guassa...

S. PEPET.- És que l'assumpte s'ho porta...

S.SISET.- Com que és l'hora que ve a reunir-se el senyor Corrons i no em plauria que se n'assabentés, em dispo-
so a anar-me'n. A més, ella m'espera i quan tardo, s'impacienta, ja que sempre es creu que m'ha passat quelcom.

S.PEPET.- (APART) No, no, el que té és por que se n'hi vagi en orri el negoci.

S.SISET.- No sé si se m'endureix l'oide, o és que tu, de vegades, em parles baix! Però el cert és que ara mateix no he entès el que deies... De totes maneres es fa tard i me'n vaig.
(COMENÇA A ANAR-SE'N I TORNA ENRERA)
M'havia oblidat de dir-te que confio que m'apadrinaràs en el meu casament!....

S.PEPET.- Això sí que no; fa molt temps que no em prova el riure.

S.SISET.- Jo que me'n refiava! Veuràs, com que no tinc família, si m'hagués mort bé l'hauries presidit el meu enterrament...

S.PEPET.- És clar que sí; però ara, això és diferent... Llavors; encara que diguis que no tens família, no n'haurien faltat de candidats a "allegats", que a la millor riuen per dins quan se'ls dona el pèsam, i ara aquest pèsam l'hauria de donar al mamateix interessat... !D per això no em sento amb forces! A més, moltes vegades costa molt d'aguantar-se el riure...

1. SISTE. -- Com que és l'home que ve a treballar
 se el senten contents i no en diuen
 res que no n'han sentit, en d'altres
 se a l'entorn n'hi ha, a més, ella n'ha
 res i gran treball, a l'apuntament, ja
 que sempre se crea que n'ha treballat
 qualsevol.

2. SISTE. -- (L'ALBAT) No, no, si que té un bon
 que se n'ha treballat en tot el treball.

3. SISTE. -- No se n'ha treballat i l'obra, o és
 que té, de vegades, en petites parts
 però el treball és que se n'ha treballat no
 he sentit el treball... De tota
 manera se n'ha treballat i se n'ha treballat.
 (COMENÇA A ANAR-JUN I TORNA ENTRA)
 I havia col·locat de dit-to que con-
 tinu que n'apuntament on el treball
 demanant....

4. SISTE. -- Això al que no; té molt temps que
 no en prova el treball.

5. SISTE. -- Jo que me n'he treballat i treballat, com
 que no té treball, si n'ha treballat
 molt de treball i treball i treball el treball
 exactament....

6. SISTE. -- La idea que és; però ara, això és
 diferent... llavors; ara que és
 així que no té treball, no n'ha
 treball i treball de treball a treball
 però, que a la millor manera per
 així que se n'ha treballat i treball, i així
 aquest treball i treball de treball i
 treball i treball... El treball
 no en senten amb treball i treball, i
 treball i treball, cosa molt a treballar
 se el treball....

S.SISET.- Veig que això t'ha fet poca gràcia!

S.PEPET.- I ca, home, i ca; !la que m'ha fet!

S.SISET.- Potser no m'aconselles el casori que tinc en projecte?

S.PEPET.- És difícil aconsellar aquestes coses... És com si em diguessis si un meló és bo o dolent, abans de tastar-lo... Qualsevol ho sap el que hi ha dins! Mes, el que sí et dic, és que si t'entestes a menjar meló fora de temps, el més segur és que se t'indigesti!

S.SISET.- Noi, noi; vols dir que haig de pensar-m'hi?

S.PEPET.- Això és sols cosa teva, ja que per tu va...

S.SISET.- Doncs, m'hi pensaré!

S.PEPET.- Malo... malo... si després de tot el que t'he fet avinent, encara creus que has de pensar-t'hi, !malament està la cosa! I si és que encara et sents amb brios i agalles... !endavant les atxes! El que sí et dic, és que jo no penso pas initar-te, ja que la vida m'ha ensenyat que ingerir fruita fora de temps, és indigestió segura...

S.SISET.- (MIRANT EL RELLOTGE) Com corre aquest condemnat!

S.PEPET.- (APART) El condemnat no és el rellotge, sinó tu, desgraciat...

1. SIBYL - Veis que això t'ha fet gran gràcia!

2. PERE - I on, home, i on! La que m'ha fet!

1. SIBYL - Totar no m'acompanya el casori
que tinc en projecte?

2. PERE - És difícil aconseguir aquelles es-
-sas... És com si en dignessis el
un casó de no e'colent, sense de
paster-jo... Qualitat de no sap el
que hi ha d'inal nos, el que al se
dio, de que si t'entestes a contar
sols fora de temps, el més segur
és que se t'indigesti!

1. SIBYL - Hei, he! Veis que heu de pen-
sar-m'hi?

2. PERE - Això de sola com teva, la que per
tu...

3. SIBYL - Donem, m'hi pensaria!

4. PERE - Hei... Hei... al després de tot
el que t'he fet avinent, que
creus que has de pensar-te-hi, in-
laçant tota la ocasió i si és que
onera et senta amb brics i que-
liss...! Mentant les atenció! El que
si et dia, és que jo no penso res
inter-jo, ja que la vida m'ha en-
nover que interir l'última hora de
temps, en indigestió segura...

1. SIBYL - (MIRANT EL RELLORE) Com corre
aquest corbanel!

2. PERE - (APART) El condonant no és el re-
lloge, això és, doncs...

S.SISET.- Veus, ja no t'he tornat a entendre... Hauré de consultar al meu metge de les orelles.

S.PEPET.- (CRIDANT) I, pel que pugui ser, no t'oblidis de fer-ho amb el del cap.

NARRADOR.

El Sr. Siset, se'n va i el senyor Pepet es queda sol i somrient, movent el cap mentre diu:

S.PEPET.- El que és aquest, ha rebut del capó, i que Déu l'ajudi...

NARRADOR:

A poca estona, arriba el Sr. Corrons.

S.PEPET.- Avui has tardat i per cert que t'has perdut cosa bona...

S.CORRONS. Si, ja m'he adonat que s'allunyava en Siset i per cert que es veu que no volia topar amb mi, perquè semblava que volia jugar a "fet" i tan aviat se'l veia, com s'amagava.

S.PEPET.- és que en porta una de grossa de cap...

S.CORRONS. Potser vol casar-se?

S.PEPET.- Així és!

S.CORRONS. Pobre home, si ja està en el "delirium tremens"... I amb la panxa que té...

S.PEPET.- Aquesta rai, que se li afluixarà! Ara, que a la millor, per deslliur-

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

SCÈNE

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

SCÈNE

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...
... dit-il, je ne t'ai jamais vu...

rar-se d'ell com més aviat millor, li omplen el pap fins a reventar!

S. CORRONS. Quines ganes em venen de riure! I creu-me que ho faig a gust!

S. PEPET.- Doncs, a mi, en el fons, em fa pena... El que és aquest, ha begut oli... Ara, que per ell va el pollastre, ja que jo, tot el que podia dir-li, ja li he dit. Deixem-lo, doncs, que es cogui ara amb la seva pròpia salsa... Què t'ha passat, que vens tan tard?

S. CORRONS. És que cada dia la Teresa em reté més, Veuràs, trobem a faltar tant a l'Eudald!

S. PEPET.- Fa temps que se n'anà?

S. CORRONS. Prop d'un any...

S. PEPET.- Com passa el temps!

S. CORRONS. Mes, a nosaltres ens costa molt de passar-ho sense ell...

S. PEPET.- Me'n faig càrrec! Les cases sense joventut, són cases buides...

S. CORRONS. Ell és un noi callat i fins reservat amb les seves coses. Ara mateix aquest viatge a Alemanya no sé si el que el motiva, és el que em diu. Ell, com saps, ja n'ha fet altres, està en contacte amb una gran manufactura de productes químics i ara diu que l'han reclamat per posar-lo al corrent de tot, puix la intenció d'aquesta anònima és po

sar fàbrica aquí i a ell posar-lo de davanter...

S. PEPET.- Si és així, això us deu plaure molt, ja que fa albirar per a ell bon pervindre...

S. CORRONS.- És clar que sí... Mes, aquest oblit que té de portar-nos una altra dona a casa... Frisa ja els trenta anys i ja és edat de fer-ho... Ens plauria, tant a mi com a la Teresa, de veure quitxalla al nostre voltant!

S. PEPET.- Tot vindrà, home !tot vindrà! Pel que expliques, ell, com a home conscient, s'hi pensa.

NARRADOR.

Al cap de poca estoma, torna l'Andreu molt content...

ANDREUET.- !Hurra!... !Hurra!... ja m'ha arribat!

S. PEPET.- I, què és el que t'ha arribat?

ANDREUET.- !La Jubilació!... Se m'ha acabat l'esclavitud... Sóc home lliure...

S. PEPET.- I això ens vens a dir amb tanta alegria? No veus que si posen aquí un altre guardià, a tots nosaltres se'ns farà estrany? No et sembla, Corrons?

S. CORRONS.- És clar que sí...

ANDREUET.- No veuen que el que ara faré, és anar-me'n una temporadeta a Cullera,

... de l'année...
... par l'histoire...
... de l'année...

... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...

... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...

... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...

ANNEXE

... de l'année...
... de l'année...

... de l'année...
... de l'année...

... de l'année...
... de l'année...

... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...

... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...

... de l'année...
... de l'année...

... de l'année...
... de l'année...
... de l'année...

que és el lloc on vaig néixer... Però després, tornaré... !És clar que tornaré!... I vindrà aquí... No de guardià, sinó fent el senyor... Ara me'n vaig a la Direcció per veure quan començo...

S. CORRONS. Ves, ves, Andreuet; sembla que no hi siguis a temps... (DIRIGINT-SE AL SENYOR PEPET) Si vols venir, Pepet, haig d'anar-me'n a Correos... Què hi faràs aquí sol?

NARRADOR.

Se n'anaren... Passaren bastants dies, durant els quals els senyors Pepet i Corrons tingueren coses per arranjar i no anaren al parc... Mes, un dia, el senyor Pepet s'hi deixà caure i es donà compte que hi havia l'Andreuet amb cara malhumorada.

S. PEPET.-I ara! Què hi fas aquí?... Et feia a Cullera...

ANDREUET.-Ja hi vaig anar, però ho vaig trobar tot tan canviat! Cares noves... modificacions urbanes i com que res em recordava aquells temps, desseguida me'n vaig tornar... Què vol que li digui, senyor Pepet, d'ençà que no tinc res a fer, no vaig sinó aburrir-me... Em llevo al dematí i com que res m'espera, em poso neguitós.

S. PEPET / Doncs, que no ho esperaves tant?... Això de ser lliure?....

ANDREUET.-És que aquest parc, per a mi és tota la meva vida... M'hi he arrossegat tants anys!... I per això ahir

que de el lloc on veia néixer...
yo després, tornant...
tornant... I vindria aquí... No de
guarida, això tant de sentor...
se n'avia a la biblioteca per veure
quan comença...

...CORONA. Ven, ven, Andreu; sembla que no
hi sigui a terra... (PLININT-SE)
Al sentor (REPT) si veia venir, to-
pot, mala d'ant-me n' a Corona...
Que hi tindrà aquí sol?

PLININT-SE

Se n'avança... Passaven bastants dies,
ment els guais els sentors repet i Corona
insistent com per aturar i no anava al
... No, no dia, el sentor repet a hi del-
n'ava i se donà compte que hi havia i An-
dré i amb cura malhumorada.

...REPT. -I ara! Que hi ten aquí?... M'he
a Gilera...

...REPT. -La hi veia aquí, però no veia pro-
par tot tan enviat! Cases noves...
modificacions urbanes i com que res
en recordava aquella temps, jo veia-
guia no a veia tornar... Que veia
que li sigui, sentor repet, a casa
que no tinc res a fer, no veia sinó
aburrit-me... M'he l'he al dematí i
com que res a espere, en penso regni-
tòs.

...REPT. / Doncs, que no ho esperaves tant?...
Això de ser llibre...

...REPT. -Ja que aquest pare, per a mi és to-
ta la nova vida... M'hi he exerce-
gat tanta anhel... I per això a ell

i avui he vingut aquí, per a explicar-li tot i veure que m'aconse-lla...

S. PEPETA/Això no es pot aconsellar... A més, si ja has renunciat al càrrec!... A la millor la Direcció ja té compromisos.

ANDREUET.-Ahir ja hi vaig anar i pel que es veu el meu successor és un "dropu" i ja l'han trobat moltes vegades ajassat en algun racó...

S. PEPET.-Mira, Andreuet... Això tu ets qui ho ha de decidir... sí el que vares deixar, ara et crida i tens encara possibilitat d'arreplegar-ho...

aANDREUET.-Sí, sí; me n'hi vaig. Estic decidit a renunciar a la jubilació.

S. PEPET.- Tu mateix... tu mateix...

ANDREUET.-D oncs, fins ara, S r. P epet.

NARRADOR.

L'andreuet se'n va... i el senyor Pepet es queda sol... Tot remenant el cap, es disposa a llegir el diari que acaba de treure. Desseguida arriba el Sr. Corrons.

S. CORRONS. M'ha semblat veure l'Andreuet...

S. PEPET.- Sí, sí, que ho era; i per cert que li passa el més inaudit i és que ara que ha aconseguit la tan anhelada jubilació, es dona compte que s'aburreix i està fet una brasa de foc, perquè no sap com invertir les hores...

i avui he vingut aquí, per q' est-
diguéu-li tot i veure que n'acorre-
lia...

... Aixo no es pot aconseguir... A veu,
si ja heu tornat al treball...
A la millor de l'opinió de totes
partes.

... Aixo ja m'ha vingut a l'esperit
per q' mai aconseguiré un "diplo-
ma" i ja l'heu trobat moltes vegades
ajuntant un altre troc...

... Aixo m'ha vingut a l'esperit
he he de decidir... si el que va-
res heu, que es crida i torna en-
una possibilitat d'organitzar-se...

... Aixo m'ha vingut a l'esperit
a treballar a la indústria.

... Aixo m'ha vingut a l'esperit...

... Aixo m'ha vingut a l'esperit...

PARADORS

I'Andreu es'n va... i el senyor Pe-
ret es queda sol... Tot remenant el cap, en
diposar a l'aire el diari que sempre he pren-
ut. Desseguia arriba el Sr. Gorrus.

... Aixo m'ha vingut a l'esperit...

... Aixo m'ha vingut a l'esperit...
Li passa el mes llarg i es que
era que he aconseguiré la tan anhe-
lada indústria, en bona compte que
s'apareix i està fet un tresor de
tot, perquè no sap com invertir los
hores...

S. CORRONS. El que és aquest món, no hi ha qui l'entengui...

S. PEPET.- Veuràs, la feina que fa aquest és tan vulgar i secundària, que no dona cabuda a cap altra... Jo, de jove, procurava, a més de la feina, en els moments d'esplai, cultivar les coses de l'esperit... pintava i fins escrivia... I això, ara em serveix i així que m'agafa la modorra de res fer, em refugio en aquests esplais. A cada hi tinc un petit estudi... I m'escorro així que puc a la biblioteca de l'Ateneu Barcelonès, i tot m'alleugera no poc l'aburrir-me.

S. CORRONS. Veuràs, tens un pis tan gran que tot t'hi cap... Ja és estrany que t'agradi viure així amb tantes habitacions buides...

S. PEPET.- Mira, l'altre dia, et recordes del que et vaig dir que un dia t'explicaria el perquè de les meves coses, que tu no entens?

S. CORRONS.- Sí, me'n recordo!

S. PEPET.- Doncs, el dia que et sentis amb prou paciència, ho faré!

S. CORRONS. Com que avui, ni a tu ni a mi cap feina ens espera, si vols...

S. PEPET.- Doncs, veuràs; retrocedint a uns anys llunyans... Jo era un noi com tots. Els de casa eren gent adinerada, més el meu pare era tan bo que tothom en feia el bon Jesús.

Teníem una família molt amiga... Gent que semblava adinerada i tenien una noia... Jo me la vaig mirar sempre embabiecat i em donava compte que jo a ella també li feia pesa... Els pares d'ella feien els ulls grossos; entenien que jo era un bon marit per la noia... Però, la situació de casa meva canvià negocis fallits, lletres protestades... A tot crit es feia patent l'ensorrament dels nostres cabdals. Jo estava de dependent en una casa d'importació i exportació i com que la desfeta de temps jo la preveia, mirava d'abreujar camí, per crear-me quelcom propi... Mes, els fets corregueren més que jo. Tot feia creure que hi havia molt temps pel mig. Mes, aquests càlculs ens foren fallits... La desfeta de casa meva produí el que jo en fos llençat d'aquella casa... I la fatalitat feu que arribés de l'Argentina un jove, ja format, pretencios i parlador. Explicava moltes coses que havia deixat allí: negocis, propietats i això no tardà en embabiecar als pares d'ella... A més, pel que vaig saber després, llur situació financiera tampoc tenia per ells res de sòlida i en aquells moments hi havia un pagaré, el venciment del qual els inquietava i que fou pagat per aquell indià... El demés es precipità i no obstant i les protestes de la noia, el casament fou concertat... Jo em rosegava els punys, mes, res ens valgué la rebel·lió nostra. Un dia, ja casats, jo des de Montjuich on m'havia situat, vaig veure, amb desesper, un

... une famille noble amie...
 C'est une famille qui a été
 rien que moi... Je me la vaig
 car toujours on s'occupe à en donner
 compte que de la famille il faut
 posséder... Les parents de la famille
 ils n'ont pas de fortune; ils ont
 été un bon maître par la noble... Je
 to, la situation de cette maison est
 ne peut pas être, il faut protéger
 des... A tout prix on doit protéger
 l'ensemble de la maison noble.
 Je n'ai pas de dépendant en ma case
 à l'extérieur et à l'intérieur et on ne
 la laisse de temps à la fois,
 mieux à l'extérieur aussi, par exemple
 me quelconque... Mais, elle n'est
 courtoise que par la noble. Tout cela
 croire que si l'on n'est pas noble
 elle, non, elle n'est pas noble en tout
 famille... La famille de cette maison
 produit et que je ne suis pas
 de quelle case... Je la fais
 les que l'on a de l'argent en
 tout, la forme, protection et par
 l'extérieur. Expliquez-moi comment
 avait de la famille noble, par exemple
 tata et tante en tant qu'employés
 ils parvenaient à elle... A cela, par
 vaig avec eux, il n'y a pas de
 l'ensemble de la famille par elle
 les de nobles et on a une maison
 ni l'un ni l'autre, et l'ensemble
 de la famille n'est pas noble et par
 par par exemple l'ensemble... Il faut
 se protéger et ne pas être
 protéger de la noble, et l'ensemble
 les protéger... Je ne veux pas
 qu'ils, mais, ce n'est pas la noble
 de la noble. Un dieu, la noble,
 de la noble et l'un et l'autre
 tout, vaig avec, et l'ensemble, un

vaixell que s'allunyava i que s'emportava totes les meves il·lusions juvenils... Els pares d'ella seguien aquí i es traslladaren a una finca que tenien als voltants de Lleida. Jo vaig anar uns anys sense saber res d'ella ni dels seus... Amb tot això, la meva posició s'havia afiançat: els meus amos no tenien fills i al retirar-se feren que el negoci passés a les meves mans...

S. CORRONS. És ben trist això que m'expliques...

S. PEPET.- Vingué la guerra nostra, en que jo me'n vaig fer quant tenia... Mes, per sort, hi havien remeses importants en camí, pagaderes a Londres i que encara m'asseguraven una bona posició. Jo aquí no podia fer res i vaig tenir la idea d'anar-me'n a l'Argentina. El record d'ella era en mi una obsessió! Sols sabia un nom com a orientació: Tucuman! I allí vaig anar... Per el que es veia, havien anat allí de mal borras, com es diu. A ell les coses no li anaren com volia; es tornà malhumorat i tant a la seva muller com a una filla que havien tingut, les tractava despòticament... Fins que un dia s'internà al Xaco, on hi establí una casa de joc, i en una baralla, sucumbí... La noia encara era petita. Diuen que tenia uns deu anys... Ella enmalaltí i esgotada per aquest mal viure, finalment morí... Diuen que a la filla, la recollí un matrimoni estranger, sense fills, i des de llavors es perdé tot rastre. Vaig tornar aquí més apesarat que mai...

... et d'ailleurs, ce n'est pas
 seulement les choses qui sont
 dans le monde, mais aussi les
 personnes qui y vivent. C'est
 pourquoi il est si difficile
 de comprendre ce qui se passe
 dans le monde. C'est pourquoi
 il est si difficile de trouver
 la vérité. C'est pourquoi il
 est si difficile de vivre dans
 le monde. C'est pourquoi il
 est si difficile de mourir dans
 le monde. C'est pourquoi il
 est si difficile de tout comprendre
 dans le monde. C'est pourquoi
 il est si difficile de tout
 accepter dans le monde. C'est
 pourquoi il est si difficile de
 tout laisser dans le monde.

... CORONNE. La nuit était si calme...

... et d'ailleurs, ce n'est pas
 seulement les choses qui sont
 dans le monde, mais aussi les
 personnes qui y vivent. C'est
 pourquoi il est si difficile
 de comprendre ce qui se passe
 dans le monde. C'est pourquoi
 il est si difficile de trouver
 la vérité. C'est pourquoi il
 est si difficile de vivre dans
 le monde. C'est pourquoi il
 est si difficile de mourir dans
 le monde. C'est pourquoi il
 est si difficile de tout comprendre
 dans le monde. C'est pourquoi
 il est si difficile de tout
 accepter dans le monde. C'est
 pourquoi il est si difficile de
 tout laisser dans le monde.

NARRADOR.

La veu l'ennuegà i restà el Sr. Pepet ja silenciós i amb ulls plorosos.

S. CORRONS. Em sap greu que per explicar-me això hagis passat tan mala estona...

S. PEPET. - Però he buidat el pap... I ara, tu ja sabràs el perquè de moltes de les meves coses. Però, si no et sap greu, acabaré amb aquesta dolorosa narració.

S. CORRONS. Com vulguis...

S. PEPET. - Retornat aquí, ni em donava compte que ni un sol dia no deixava de pas sar per davant de la que havia estat la casa d'ella. Seguia tancada de finestrons, amb apariència de casa abandonada... Però un dia, em vaig donar compte que hi devia haver algú a dins, dons un finestró estava obert... Vaig revestir-me de valor i vaig pujar... L'escala estava fosca com una gola de llop. Buscava el timbre i res... Amb els dits vaig tustar discretament sobre la fusta, primer amb cautela, mes, com que no contestaven, hi vaig fer més fort. Una veu vaig sentir, que coneixia prou. No era la imperiosa d'aquella dona que un dia em rebutjà, sinó, temerosa, humil, esgotada. "Qui hi ha?" "Sóc en Pep", ja que per aquest diminutiu en aquells temps se'm coneixia. "I quin Pep ets? Perquè estic sola i sóc cega i no tinc res a donar i per anar a la porta i obrir haig d'anar palpant i tardo molt, i

a la millor, quan hi arribaré ja te n'hauràs cansat d'esperar... Ara, que si tens paciència, ho provaré!" "S í, sí, senyora Tulia, m'espero!", "veig que saps el meu nom... No series pas aquell Pep que va pretendre la noia?" "S í, el mateix". "És que la noia és morta i aquí ja no hi tens res a cercar. Sols quedo jo que sóc una vella del tot esgotada... ¡una desferra!". "Jo també me n'he vet de vell... L'angoixosa espera envelleix molt, i més encara els desenganys." "Així, si tens molt per recordar i fins desenganys, ja ens entendrem. Espera'm Pep, espera'm, que ja vinc." La porta s'obrí i allò que tenia davant els ulls no ho coneixia! en un moment ho vaig veure tot prou clar.

S. CORRONS. Si, devies veure la desfeta d'una guerra que a tots ens deixà esmicolats...

S. PEPET.- Si el vestit que portava havia estat negre, ara el color d'ell era imprecís. Tenia la lluentor de les coses cansades de servir; aquells cabells rossos, que es tenyia en altre temps, platejant-los, avui ja no els havia de platejar... eren tot plata... Aquella silueta que en altre temps es movia garbosa, era avui un cos que, mig arrossegava i tota aquella superbia, aquells ulls que jo els havia vist desafiants, ara no tenien llum... I tot allò era el que quedava d'aquella mare que, veient una filla tant excelsa, volia que el matrimoni l'enlairés encara més i tot ara estava a la vis-

a la millor, quan hi arribava ja
 se n'havia anat a esperar...
 Ara, que et tenia acostada, jo
 veia "31", al, sempre Julia,
 m'esperava, "veig que cosa et
 non... No veies una anella?
 que va pretentant la noia?"
 el mateix. "és que la noia no
 té a agut ja no hi tenia un a
 car. Joia que et que una ve-
 lia del tot agostada...
 rial". "Jo també no a no veig
 veig... I anava a estar envellit
 molt, i més encara als descomençaments."
 "Així, et dona molt per treballar i
 fins descomençaments, ja era entremès.
 Espera a veure, anava a, que ja veia.
 La porta a costat i ella que havia de-
 ventat ella ella no ho conecia! en un
 moment de veig veure tot gran clar.

. COMENÇOS. 31. Veies veure la doctora i una
 porta que a tota una bella canio-
 late...

. 31. El veia que portava l'avió en-
 tat negre, era el color d'ell era
 laproscia. Tanta la llibertat de les
 cosa cancel·lades de servir; aquella
 cabella rossa, que es tenia en af-
 tre temps, platejat-los, avui ja
 no els veia de platejat...
 platejat... Aquella anella que en af-
 tre temps se havia canviat, era avui
 un cos que, que esperava i tota
 aquella esperada, aquella ella que
 ja els havia vist descomençaments,
 no tenien fins... I tot ella era af-
 que quedava d'aquella mateixa que
 veient una ella tant excel·lent,
 ja que el matrimoni i els altres en-
 core més i tot era cabera a la via-

ta: fracàs sobre fracàs... I llavors prengué nova vida en mi aquella humillant pregunta que un dia em va fer: "Amb què contes, minyó, per fer-te amb la noia?" Mes, en un moment em vaig esforçar en allunyar tota rancúnia. Aquella dona, vençuda per la dissort, ara sols era el que em quedava d'aquell excels amor.

S. CORRONS. Pel que dius, era ben poca cosa...

S. PEPETA.-Mes, per poca cosa que fos, jo estava disposat a tenir-ho en compte... Davant meu tenia aquella dona, abans superba, reduïda al res... Mes, era la mare d'aquella dona tan estimada i el bon record d'ella m'obligava... I per això vaig decidir oblidar, com a bon cristià, moltes coses i no voler veure en aquella desferra de la vida, sinó sols el que em quedava de tot aquell amor... Li vaig, doncs, dir: "Senyora Tula, jo sóc aquí pel que calgui!". Em replicà tot seguit: "Ja ho veus, noi, que poc em queda... Com que estic tan esgotada, no et puc dir res més sinó que facis el que vulguis i que Déu t'ho pagui..." Seguidament vaig decidir-me a obrar: hipoteques, deutes, tot sobre la casa i el que vulgarment es diu: sense un pa a la post. Jo vaig arreglar totes les coses i al poc temps, ella moria... Sols em feu una recomanació: "Crec que la noia amb aquell desgraciat tingué una filla... Si la poguessis trobar, Pepi..." Seguidament vaig remenar-ho tot per mirar de trobar-la, però tot fou inútil... I la bo-

na dona morí beneint-me... !I això és tot!

S. CORRONS. Ara més que mai comprenc el trist de la solitud en que vius, rodejat sols de penosos records... Amb això, res de pensar-s'hi més... El que sempre t'estic dient: ara t'ho dic més que mai !Vina a casa!... Ja saps que a la Teresa li plauria no poc... El pis el pots desmoblar i llogar-lo.

S. PEPET.- Això mai... El conservaré tal com és... Per mi és un recull de vius records...

S. CORRONS. Tu mateix; això no priva de que facis el que et dic...

S. PEPET.- Sí, sí... !venir a casa vostra!

S. CORRONS. I que serà també la teva...

NARRADOR.

I així ho feren... Per això, al parc hi arribaven ara sempre junts...

Un dia, com sempre, estaven al banc, quan veieren acostar-se en Siset i hagueren de fixar-s'hi molt per reconèixe'l... Estava desconegut, prim, demacrat i caminava tan poc a poc... Se'l miraven amb estranyesa i ell se'n donà compte.

S. Siset.- Sí, sí, ja em dono compte que tinc més d'espectre que de persona... Suposo que encara hi tindrè lloc en aquest banc?

(PROCURAREN REFER-SE DE LA SORPRESA)

S. PEPET.- Ja ho crec que sí! Vina, vina aquí!

S. CORRONS.- És clar, home!

S. SISET.- És que gairebé no gosava tornar, després de les advertències que em feres tu, Pep, i que no vaig escoltar. !En el pecat he portat la penitència!...

S. PEPET.- Però, com has pogut arribar a aquest estat tan deplorable?

S. SISET.- Si sóc viu, encara no sé com és...

S. PEPET.- Bé, bé; assossegat i explica't!

S. SISET.- Veuràs!... Ara, que et suplico que no hi barregis "guasa". Sóc massa desgraciat perquè encara algú s'hi repengi...

S. PEPET.- No, no; et veig certa cosa i la veritat, com que sóc un bon amic, així que t'hagis explicat, faré el que pugui per tu.

S. SISET.- Mercès, mercès a tots; i que Déu us ho pagui... No necessito tant ara que algú em porti!... Com ja sabeu, em vaig tornar a casar. Aquella dona tan prometedora, m'ha resultat més falsa que un duro de plom... Jo em vaig casar amb ella amb tota bona fe. Ella en mi no hi veié sinó un llimó a punt d'exprémer... Pel que després he pogut veure, fou tot un pla concebut per ella i l'amic que ja tenia...

S. PEPET.- Però, què dius? Que tenia un amic? Això és un engany amb tots el seus

agravants!

S. SISET.- A ixí fou! I jo, encegat, no vaig saber veure aquest parany a temps. I fou tot tan descarat, que així que vaig caure dins d'aquella red maligna, ella no tingué espera i tot seguit es disposà a obrar... Comença a fer-se seu tot el que tenia al seu abast: vaixelles, coberts, roba dels armaris i diners. Tu samps que jo sempre havia estat desconfiat dels bancs: tenia amagatalls a casa. Ella es feu amb tot i em netejà del tot quan pogué...

S. PEPET.- Tot se t'ho va emportar?

S. SISET.- Tot, no; mes, bona part sí. Perquè en una paret del passadís, amb la Caterina, quan passà la guerra, férem un forat a l'enrajolat i allí hi amagàrem les joies i la plata que teníem... Menys mal que Déu em donà a entendre que res li digués quan, en els primers dies, mirà de guanyar-se'm amb manyagueries... Ara, que obraren tan ràpids i amb tant descaro que això fou el que els perdé i em permeté posar-me a la defensiva. De totes maneres, tres quartes parts del que tenia, ho puc ben donar per perdut.

S. PEPET.- Mes, tu, així que te'n donares compte, tenies d'haver-te defensat! Encara que fos amb les urpes!

S. SISET.- A i, Pepet, ell i ella en saben massa de lletra menuda... Contra meu utilitzaven fins la química, perquè sabien fins quines pastilles havien

d'utilitzar per aturdir-me. I quan em veien aturdit, és quan més feien de les seves. Encara que, mig inconscient, també en donava compte de certes coses... Que la porta del pis s'obria, silenciosament, i que seguia el registre.

S. PEPET.- Això sembla massa novel·lesc per què pugui passar... I, no obstant, passa.

S. SISET.- Jo estava a mercè d'aquella dona i d'aquell pillet, que em tenien convertir en un ninot... Però un dia, no sé com, vaig reaccionar. Ella, sarcàsticament, esclatà en una rialla freda, que em ferí del tot. I en un moment, vaig tenir en front meu aquell tipo, alt com un Sant Pau, que s'arremangà les mànigues, a punt de fer feina... Jo, vaig voler cridar, mes ella em tapà la boca amb una tovallola i digué amb tot descaro: "Apa, fes el fet, no perdís temps..." Vaig sentir un cop al cap, que em feu perdre l'esma de tot i llavors, adoguellat per una tovallola que m'enrosquen al coll i amb el cop rebut, vaig perdre el món de vista... I amb tot descaro, davant meu es besaren, mentre em deien: "Gallinaire maleit, mereixes morir degollat com una de les gallines que llençaren l'últim glop de sang a les teves mans... Mes, això ens comprometria i ara, donjuanesc, crec que ja en tens prou... !I, fins a la vista que deia un cec"... I donant-me un cop com a comiat, fugiren com esperi-

tats... I jo a terra, fent acopi d'esforços, revolcant-me amb tot el que hi havia a terra, les sobres del que havien remenat, en continua cerca de si quedava quelcom més per arrambar. I amb ràbia, em rosegava els punys veient que les forces em deixaven del tot. I vaig quedar-me allí dos dies, sense saber què fer, fins que m'he decidit a venir... I ara, sols us puc dir que, em veig tan esgotat, que sols us prego que aquesta inutilitat mireu que torni a ser un home...

S. PEPET.- (ACARONANT-LO) Pobre Siset!

S. CORRONS. Sí, ja pots ben dir-ho!

S. PEPET.- L'esperiença t'ha resultat ben dolorosa! Mes, ara som nosaltres al teu costat i t'ajudarem amb tot. Has denunciat el fet?

S. SISET.- (DESALENAT) Per què?

S. PEPET.- Amb tipos així, has de legalitzar la teva situació. Veuràs, ella, no obstant el que t'ha fet, continua amb dret, essent la teva dona.. És necessari denunciar l'abandó que ha fet de la llar...

S. SISET.- Jo no em veig amb forces de res! No tinc ni tan sols el més petit retall de voluntat... Si em voleu ajudar, obreu vosaltres en nom meu i jo signaré tot el que precisí... Vosaltres mateixos, i que Déu us ho pagui, us dic altra vegada...

NARRADOR.

S'agafà el cap amb les mans.

S. PEPET.- Mira, Siset, val més que deixis de lamentar-te i que anem a les obres...

S. CORRONS.- De moment, tots estem al teu costat pel que et precisis...

S. SISET.- Sí, sí; ara ja em trobo més animat i me'n tornaré al pis, canviaré el pany i miraré de posar tot el que em queda al seu lloc.

S. PEPET.- Si et falta quelcom, m'ho dius!

S. SISET.- No, no, encara me'n queden... Fins demà, doncs...

S. PEPET.- Fins demà, si Déu vol. Si vols, vina a casa a dormir. Crec que, de moment, és més prudent, mentre s'arreglen les coses.

S. CORRONS.- Crec que és millor que ho facis així!

S. PEPET.- A les deu a casa, doncs...

S. SISET.- Sí, ja vindré!

NARRADOR

Els senyors Pepet i Corrons el miren allunyar-se, afectuosament.

Mentre, una parella que passava per un indret del camí que hi havia darrera el banc, salten pel dret, no respectant les plantes,

VARIAÇÕES

S'aguarda o fim das coisas.

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

VARIAÇÕES

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

... e os outros, que não sabem
de nada, e os outros, que não sabem
de nada...

vers el grup dels senyors Pepet i Corrons...

ANDREUET.- Què fan vostès... Això no és el ca-
mí... No veuen que tot ho fan ma-
vé?

NARRADOR.

El Sr. Corrons es girà, a l'ensems que,
amb sorpresa, exclama:

S. CORRONS. ! Si és l'Eudald!

EUDALD.- (ABRAÇANT-LO) Sí, pare; i no vaig
sol...

S. CORRONS. Mira, Pepet qui arriba...

S. PEPET.- Sí, ja ho veig, i que siguin ben
vinguts... Apa, noi, que portes
una noia molt maca...

EUDALD.- Veus, Araceli, cuanta raó tenia, al
dir-te que et rebrien amb tota sim-
patia!....

S. PEPET.- (SORPRES I EMOCIONAT) Què has dit?
Araceli?

EUDALD.- Sí, és un nom com tants n'hi ha...

S. PEPET.- Mes, a mi, aquest nom em diu no po-
ques coses... (SE LA MIRA FIXAMENT)
A més, aquests ulls... el color del
cabell, la veu... I, com es diu de
cognom?... Dignes, dignes!

ARACELI.- I ara, què li passa?

S. PEPET.- Diga-me'l, diga-me'l el cognom!

EUDALD.- Smith... És dels pares que l'adop-

... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...
... et dans les autres parties de l'ouvrage...

TABLEAU

... et dans les autres parties de l'ouvrage...
... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...
... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...
... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...
... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...
... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...
... et dans les autres parties de l'ouvrage...
... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...

... et dans les autres parties de l'ouvrage...

taren quan va quedar sola... Eren alemanys i moriren quan els bombardeigs... Jo la vaig conèixer perquè està de Directora de comptabilitat en aquella casa que posarà la fàbrica aquí... I ara, ja ho tenim tot despatxat per poder casar-nos...

(EL SR. PEPET TAMBALEJA I MIG CAU.
L'ARACELI CORRE A AJUDAR-LO)

ARACELI.- I ara, que és estrany. Veniu que es desmaia aquest senyor... !Correu, correu, porteu aigua!

S.PEPET.- No us esvereu, no tinc res... Mes, ben dit, començo a tindre molt. Oi que has dit Araceli?

ARACELI.- I què? La mare se'n deia; els meus avis eren d'aquí i si no ho creieu mireu... mireu...! els papers.
(SE'LS TREU DEL MONEDER) Jo vaig néixer a l'Argentina. A casa, de petita no hi vaig collir sinó llàgrimes... Jo, als tres anys ja vaig poder començar a donar-me'n compte. El meu pare s'escorria sempre que podia... Se'n anà al Xaco, on el joc l'atreia... Allí morí apunyalat en el transcurs d'una discussió. La mare i jo fins passàrem gana; ella era molt bonica, però estava tan esgotada que s'anà apagant com un llum sense oli... Jo havia crescut i un dia, veient ella que la vida se li estava acabant, em digué:
"Sento deixar-te, nina, mes, guarda això, potser algun dia et servirà. És d'un home molt digne i bo i com que la vida té les seves coses, pot-

ser un dia el trobaràs... Ens estimàrem... Mes, la vida no li plagué de reunir-nos i ens separà. Jo tota la vida l'he sospirat..." Als pocs dies moria, estrenyent-me contra el seu cor, mentre encara em deia: "Si algun dia el trobes, seràs salvada..." El demás ja ho sabeu, puix us ho ha dit l'Eudald.

NARRADOR.

El senyor Pepet no s'aguantava i el sostenien l'Andreuet i en Corrons, un per cada costat.

S.PEPET.- No us esvereu, res de mal em passa. (DIRIGINT-SE A L'ARACELI) Dius que et va donar una cosa?

ARACELI.- Sí, aquest retrat!

NARRADOR.

Se'l treu del moneder i tot mirant-se al Sr. Pepet, diu:

ARACELI.- No seria pas vostè aquest que li deien en Pep?

S.PEPET.- S í, sóc jo (AMB MOLTA ALEGRIA).

ARACELI.- Així coneixerà aquest retrat?

S.PEPET.- (AGAFANT-LO) Sí, sí, Araceli. És de quan jo era jove, i, estimant amb bogeria a la teva mare, vaig dedicar-li. (LLEGINT) A la més excelsa de les dones. Pep.

(EL SR.PEPET SE'N TREU UN I EL BESA)

... une de...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...

PARADISE

... la vie...
... la vie...
... la vie...

... la vie...
... la vie...
... la vie...

... la vie...
... la vie...

PARADISE

... la vie...
... la vie...

... la vie...
... la vie...

... la vie...
... la vie...

... la vie...
... la vie...

... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...
... la vie...

(... la vie...)

S. PEPET.- I aquesta, la coneixes?

ARACELI.- !La meva mare!

S. PEPET.- Llegeix, llegeix la dedicatòria...

ARACELI.- Al meu volgut Pep. Araceli.

NARRADOR.

El Sr. Pepet mira al cel, mentre diu:

S. PEPET.- M'ho pagues amb retràs, bon Déu, mes, del tot bé... !Gràcies, bon Déu, gràcies! I ara, Araceli i Eudald, veniu als meus braços. Estic assedegat de bon amor.

ARACELI.- I nosaltres també!...

NARRADOR.

S'abracen.

S. CORRONS. Hi ha lloc per a mi?

S. PEPET.- Ja ho crec...

NARRADOR.

Tots, posseïts d'alegria, s'abracen.

ANDREUET.- (MIG RIENT) I ara, el gasto d'haver aixafat plantes, qui el paga? perquè d'això en sóc responsable!

S. CORRONS. Què et sembla, si ho paguem amb aquest doll d'alegria que tenim?

ANDREUET.- Sí, sí, accepto la paga...

2. P. P. -- I suppose, la consigne?

ARACELI. -- La consigne?

2. P. P. -- Il y a, il y a la consigne...

ARACELI. -- Al me volup top. Araceli.

ARACELI.

2. P. P. -- Topet mira el col, mentre dno.

2. P. P. -- A no paguen amb totora, don dno,
meu, del tot de... d'araceli, don
dno, d'araceli! I ara, Araceli i m-
dno, veniu als mans d'araceli. Matis
assabonant de don dno.

ARACELI. -- I no es pot saber!

ARACELI.

2. P. P.

2. P. P. -- Hi ha lloc per a mi?

2. P. P. -- Ja ho crec...

ARACELI.

2. P. P. -- Està, possible d'araceli, a dno.

2. P. P. -- (MIG LLENT) I ara, el dno d'araceli
ver araceli plantat, qui el dno?
d'araceli a dno en dno d'araceli!

2. P. P. -- És el dno, al dno d'araceli
d'araceli dno d'araceli dno d'araceli!

2. P. P. -- Si, si, accepto la para...

- S. PEPET.- Doncs, ara, de dret a preparar el casori...
- EUDALD.- Mes, ens faltará el pis, per poder acollir-s'hi...
- S. PEPET.- Ja el teniu, que de temps us espera: el dels vostres avis.
- S. CORRONS. Vaja, potser que es sàpiga... Aquest sublim home que teniu al davant, es va cuidar de la teva àvia, Araceli, que tant ho necessità en els seus darrers temps i rescatà aquest pis dels acreedors... i sols per guardar-lo per a tu, si un dia et trobava...
- ARACELI.- No és estrany que la mare se l'estimés a un home així!
- S. PEPET.- Bé, bé, per què recordar coses passades, quan el present s'ens presenta tan bé?... (AMB ALEGRIA) !Tindrem casori, tindrem casori! I, com que ni aquest banc ni aquesta til·lia hi podran assitir, tu, Andreuet els representaràs. Són els testimonis de les nostres marrameques... Ara que, el bon record quedarà aquí en aquest banc, que tant ens en guarda de quan infants, I per això l'hem venerat sempre. Ja que per quelcom és... EL NOSTRE PARC TIPIC, !EL PARC DE LA CIUTADELLA!

ADHAR BOREY AI

ACTE UNIC

L'escena representa la casa del Rector d'una Parròquia rural. Hi ha un despatx antic, dos sillons, cadires i altres efectes molt usats. Tot és auster, però respira netedat.

Escena I

En escena, Mossèn Joan, que és el Rector, i Àngela, la seva mare.

ANGELA.- Però, on vas, fill meu? Que no t'adones de com estàs?

MOS. JOAN. Però, si em trobo bé, mare; vos no m'és mireu el meu aspecte físic, i aquest, gairebé sempre és enganyador.

ANGELA.- No, fill meu, no; la cara no enganya. La part interior, sí que la pots dissimular amb l'enorme força de voluntat de que fas gala, i que traslluu en tots els teus actes. Però això no pot durar sempre. Abuses massa d'aquestes forces fictícies i es veu prou que cada dia estàs més exhaurit. El teu aspecte físic, com t'he dit, és deplorable.

MOS. JOAN. No exagereu, mare! El que passa és que vos m'estimeu tant, que tot el que fa referència a la meva salut, us neguiteja més del compte. Ara mateix, ho podeu ben creure, em trobo com nou.

ANGELA.- Sí, sí... però forrat de vell... D'ençà que tingueres aquella pulmonia, una

tosseta amoinosa no t'ha deixat més, i, encara que tu t'esforcis a dissimular-ho, molt sovint t'ofegues.

MOS. JOAN. No serà tant, mare... no serà tant. Avui mateix, he dormit més de quatre hores.

ANGELA/- Ai, sant cristià!... I què són quatre hores amb la vida que portes? D'això no se'n pot dir reposar, i el senyor Magí, recorda-ho bé, el que més et va recomanar és que descansessis tan com poguessis. I tu, mira el cas que en fas. Sense anar més lluny, l'altre dia mateix, te n'anares al Mas de la Costa, sense fer cas de la pujada que hi ha, que ja no és per tu.

MOS. JOAN. Ai, mare! Si escoltés els vostres consells, potser sí que salvaria el cos... però l'ànima també compta... Ja veieu el canvi que ha fet en Conrad. Com pensava abans i com pensa ara. Sense l'ajuda de Déu, que no m'ha faltat, això no hauria estat possible. Jo sols sóc un missatger de Déu i, per això, reconec que el miracle que s'ha produït és solament obra d'Ell.

ANGELA.- Sí, veritablement, no té altra explicació... No es pot discutir que és miraculós. Mira que l'acudit d'en Conrad, d'anar-se'n a la festa de la Verge Blanca amb l'intent decidit d'escarnir els romeus i fins de burlar-se de la Mare de Déu!... Tan sols de pensar-hi, m'esborrono...

MOS. JOAN. Però, ja ho veieu; la Verge Bruna

toasted amolones no t'ha deixat més,
i, encara que tu t'entregues a dissi-
mutar-ho, molt sovint t'obseques.

JOAN. No sé tant, car... no està tant.
Avui mateix, he dormit més de que
els altres.

JOAN. - A, tant existia... I que són que-
re l'horra amb la vida que portes?
D'altre no es pot dir res, i el
senyor mateix, recorta-ho bé, el que
més et va recomanant en els discursos-
sis tan com poguessis. I tu, mira el
cas que en fan. Sense que ningú li
l'altre dia mateix, te n'adones el
cas de la Costa, sense fer cas de la
guàrdia que hi ha, que ja no es per-
tu.

JOAN. A, tant existia els vestres
consells, potser si que salvaria el
cas... però i aleshores també compta...
Ja veieu el cas que ha fet en Joan-
tal. Com pensava sense i com pensa-
ria. Sense i aleshores de les que no m'ha
faltar, així no hauria estat possi-
ble. Jo veia que un m'assabentava de Déu
i, per això, respones que el m'assab-
tes que a ha produït de solament obra
d'alt.

JOAN. - Sí, veritatament, no té altre ex-
plicació... No es pot discutir que es
diferència, així que l'habilitat en
Joan, d'una-se a la festa de la
Verge d'ales amb l'intent d'habilitat
d'entendre els temes i fins de per-
lar-se de la festa de Déu... tan sols
de pensar-hi, m'assabentava...

JOAN. Però, ja ho veieu; ja v'erge l'una

se n'adonà i volgué alligonar-lo...

ANGELA.- I bèn bé. La reacció d'Ella no es feu esperar. Ell, mentre pujava camí amunt, tot era despotricar contra els de la romeria. Els deia que no tenia d'implorar protecció de ningú i que era fort com un roure. Mireu els meus punys, els deia... oi que imposen respecte? Si en dubteu, ja ho sabeu, quan us sembli, els posarem a prova. I així, irreverentment, i desafiant a tothom, feu l'entrada a l'ermita, dret com un bastó. De sobte, callà i començà a tambalear. Es veia que no es podia sostenir dret. Les cames li feien figa i una suor freda li anava caraavall. Es sentí vençut i hagué d'agenollarse.

MOS. JOAN.- I aleshores vingué el fet inaudit. Es sentí avergonyit, i, corrent com un boig, es ficà a casa seva. Estigué dos dies sense voler obrir a ningú. Quan es decidí a sortir, la primera visita fou a l'ermita, cosa que sorprengué a tothom... Més tard m'envià a cercar. El que passà després, sols Déu ho sap, perquè jo, com a sacerdot que sóc, ho he oblidat... I ara, m'espera sempre i, com que és molt erudit, Déu m'il.lumina perquè no desentoni en les converses que sostenim. Ja ho veieu... d'enemic que érem, ara hem arribat a ésser veritables amics, I això és obra de Déu, ja que sols Ell en pot fer de miracles.

ne n'aboná i veigudé alligueris-jo...

I bèn dé. la tessicé d'Elis na es -
 -ce caporer. Elí, manire puja ce -
 -ce un desportar con -
 -ce de la romoria. Els deis que
 no tenia a l'ajudar protecció de nin
 -ce i que era tot com un roig. Elí
 -ce els seus punys, els deis... ol
 que l'ajudar respectat si en d'altres,
 -ce no saben, quan un veu, els de -
 -ce a prova. I així, l'ajudar -
 -ce i fessant a l'ajudar, tot i en
 -ce a l'ajudar, així com un deis.
 -ce, calia i comença a l'ajudar -
 -ce. En veia que no es podia ser -
 -ce. Les canes li feien tigr
 i una suor freda li anava caure. Elí
 -ce sentí ventur i hagué a l'ajudar -
 ce.

I a l'ajudar veigudé el fet insubstít.
 -ce sentí a l'ajudar, i, coment com
 -ce, es l'ajudar a casa seva. Elí -
 -ce els deis sense voler sentir a nin
 -ce. Quan se fessit a l'ajudar, l'ajudar -
 -ce visita tot a l'ajudar, com que
 -ce a l'ajudar a l'ajudar... l'ajudar a en
 -ce a l'ajudar. Elí que tenia després,
 -ce l'ajudar ho sap, perquè jo, com a en
 -ce que soc, ho he colidat... I
 -ce a l'ajudar sempre i, com que en
 -ce a l'ajudar, l'ajudar a l'ajudar
 -ce a l'ajudar on les canes que son
 -ce. En veigudé... a l'ajudar pro
 -ce, que tenia a l'ajudar a l'ajudar
 -ce a l'ajudar, i així es que deis
 -ce que soc Elí en tot deis a l'ajudar
 -ce.

ANGELA.- Sí, tot això està molt bé; però, si no vetlles la teva salut, Déu no trigarà a perdre un dels seus fidels missatgers.

MOS. JOAN. T'ingueu present, mare, que estic convençut que sols Ell sap el dia i l'hora en què m'ha d'arribar el relleu d'aquesta missió. És Ell qui porta el rellotge i, no ho dubteu, va sempre a l'hora. I ara, mare, com que suposo que, com sempre, em tindreu preparat quelcom per menjar, doneu-m'ho, per favor, i me'n vaig. L'Andreu ja em deu estar esperant per ajudar-me a la Missa.

ANGELA.- Per cert que, no estaria de més, que li diguessis que ell i els seus germanets deixessin tranquil·les les pereres de la senyora Caterina. Ella ha vingut ací a queixar-se...

MOS. JOAN. Pobres infants! En passen tanta de gana! Estic segur que si ella, que té tantes pereres sobreres, els en donés alguna de tant en tant, no li'n robarien cap més.

ANGELA.- Ja saps com és aquesta dona. Resulta molt difícil de convèncer.

MOS. JOAN. Doncs, mare, podeu ben creure que, de moment, no hi veig altre remei que el que us he dit. No oblideu, vós i ella, que és molt trist passar gana, sobre tot quan es tenen poca anys...

ANGELA.- (LLIURANT-LI EL PAQUET DE MENJAR) Té Mossèn Joan, i, sobre tot, que siguis

... et, tout ainsi qu'il m'est dit, par
no vellez la terre sainte, les ro-
trigues a perdre un être sans l'édifice
misérables.

... l'âme humaine, dans une telle
conviction que celle qui est de la
I'homme en que n'a-t-elle pas de la
lien à l'âme humaine, et la
porte et l'édifice, et la
va remplir à l'heure, et la
que l'âme humaine, non seulement, et la
d'un projet d'âme humaine, et la
d'un projet d'âme humaine, et la
I'âme humaine, et la
par l'âme humaine, et la

... et, tout ainsi qu'il m'est dit, par
no vellez la terre sainte, les ro-
trigues a perdre un être sans l'édifice
misérables.

... l'âme humaine, dans une telle
conviction que celle qui est de la
I'homme en que n'a-t-elle pas de la
lien à l'âme humaine, et la
porte et l'édifice, et la
va remplir à l'heure, et la
que l'âme humaine, non seulement, et la
d'un projet d'âme humaine, et la
d'un projet d'âme humaine, et la
I'âme humaine, et la
par l'âme humaine, et la

... et, tout ainsi qu'il m'est dit, par
no vellez la terre sainte, les ro-
trigues a perdre un être sans l'édifice
misérables.

... l'âme humaine, dans une telle
conviction que celle qui est de la
I'homme en que n'a-t-elle pas de la
lien à l'âme humaine, et la
porte et l'édifice, et la
va remplir à l'heure, et la
que l'âme humaine, non seulement, et la
d'un projet d'âme humaine, et la
d'un projet d'âme humaine, et la
I'âme humaine, et la
par l'âme humaine, et la

... et, tout ainsi qu'il m'est dit, par
no vellez la terre sainte, les ro-
trigues a perdre un être sans l'édifice
misérables.

tu qui s'ho mengi. Avui, oblida't dels altres.

MOS. JOAN. P rocuraré complaure-us, mare, i resistir la temptació... Això, si Déu m'ajuda. Adéu, mare, adéu; fins després, si Déu vol.

ANGELA.- Torna aviat. Pensa que aquí t'espera una mare, sempre enguniosa.

MOS. JOAN. P rocuraré recordar-ho.

(SE'N VA. ANGELA QUEDA SOLA UNS MOMENTS I CONTEMPLA UNA IMATGE DE LA VERGE BLANCA, COM SI S'HI ENCOMANES. ENTRA LA TERESA, UNA FELIGRES MOLT BONA DONA I QUE TE AL SEU CARREC RE) COLLIR ALMOINES PER A LES NECESSI) TATS DE LA PARROQUIA)

Escena II

Angela i Teresa

ANGELA.- Suposo que el bagatge que portes no et deu pesar molt.

TERESA.- No, sols quatre misèries.

ANGELA.- De totes maneres, que Déu beneeixi les mans que te les han donades. Hem d'acceptar el que ens donen, encara que la feina sigui nostra a l'hora de repartir-ho. Sortosament, Déu, amb la seva santa previsió, subsana aquesta manca de caritat de tanta gent. Que Déu em perdoni aquesta crítica, però és ben trist que, ara que l'a-

preocupada. Si segueixes així, no trigaras a haver-te de ficar al llit per una llarga temporada.

TERESA.- Sí, sí... et sobra raó per expressar-te així. Ell, el que té és que és tot esperit i això li dona vitalitat i és el que l'aguanta.

ANGELA.- Jo prou que m'hi enfado; però ell sempre em surt amb la mateixa cantarella: que la vida seva és missió que cal complir; que Déu, un dia o altre, li demanara comptes de com ha actuat i que el dia que Ell el cridi, es pugui presentar amb la consciència tranquil·la.

TERESA.- Però, tanmateix, això de no fer res per a defensar la vida, no sols és no témer-la, sinó que és desafiar la mort...

ANGELA.- Ell diu que està desarrelat de la terra; que tot just la trepitja.

TERESA.- Un fill així és un bocí de cel dins la vostra casa. Per'o, que Déu em perdoni, el viure així no és cap mostra de la felicitat que allà dalt ens espera...

ANGELA.- Ja saps, Teresa, amb quins migrats interessos compta la nostra parròquia. I jo, veient que el meu fill es va afluïnt a cada dia que passa, sense preocupar-se del nostre estomac i de les nostres necessitats, la veritat, m'amoïno de debó.

TERESA.- Jo, de vegades, dic a les companyes d'Acció Catòlica que no cal cercar-

procurada. Si se quisiera así, se
debería a tenerse de tener el
listo por una larga temporada.

... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...

... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...

... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...

... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...

... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...

... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...

... de... de... de... de...
... de... de... de... de...
... de... de... de... de...

los lluny els miracles; que l'existència de la nostra parròquia, ja n'és un, de fet miraculós.

ANGELA.- I, encara bo que, per a atandre als pobres, ens arriba, de tant en tant i com vinguda del cel, aquella ajuda que tu ja saps.

TERESA.- Veureu, això de vinguda del Cel... L'Úrsula hi té un què dir... Ella ha pogut esbrinar la procedència i diu que hauríem de rebutjar aquests diners perquè són maleïts i adquirits de forma pecaminosa.

ANGELA.- Aquesta sí que és bona! Que vol que vinguin amb guia de procedència els diners destinats a beneficència?... No en són mai de maleïts, encara que fos dubtosa la seva procedència... El sol fet de donar-los per a fer bé ja els redimeix de tot escrúpol. Sort en tenim d'aquestes pessetes. Valdria més que en lloc de voler filar tan prim i fins de criticar, esmercés aquest temps en coses profitoses... En aconseguir noves aportacions que reforcessin aquests ingressos.

TERESA.- Sí, sí, creu-me, Angela, estic segura que si ens acompanyés a les visites domiciliaries i veiés de prop les misèries i les llàgrimes que hem d'aixugar, d'altra manera pensaria... Però, com que aquesta feina, no gens agradable, la deixa per a nosaltres, no en sap res de tot això. Si alguna vegada li hem dit per venir, diu que ella és molt sensible i que les cala-

los días de mi infancia, que I'avia
tenido de la mejor parte, la
n' es un, de los recuerdos.

I' enerva de que, por a estandar a
poco, una artista, de tanto en tanto
i con viniente del col, aquella a
que en la vida.

Veron, aixo de viniente del col...
L'Oralia ni se en que dia...
poco capitar la procedencia i dia
que me quedo de tener un artista...
para que con malicia i agilidad
de forma pasara.

Aunque ni que se como que voy que
viniente con vida de procedencia
diana de malicia a malicia...
no en son mal de malicia, enerva que
los duces la seva procedencia...
El col de donar los por a ser se
la aia de malicia de los recuerdos...
en tanto de agudas pasadas...
mas que en los de voler tirar tan
para i tira de artista, enerva a-
poco tiempo en cosa de artista...
agudas de tener agudas de re-
correr en agudas de artista.

Si, al, enerva, enerva, enerva...
re que al una enerva a los vici-
los recuerdos i vida de prop-
los recuerdos i las historias que son
de artista, de artista enerva...
pero, con que agudas de artista, no que
agudas, la vida de artista,
no en que de los recuerdos...
verdad ni que de voler, dia que
ella se molt enerva i que los col-

mitats no les pot veure de tant prop. Pots ben creure, Angela, que més d'una vegada, m'he de contenir per no dir-li'n quatre de fresques.

ANGELA.- I faries mal fet. És la mà de Déu la que ha de jutjar els nostres actes. A nosaltres ens toca sofrir amb els desvalguts, però hem de callar.

TERESA.- És que ella ha pres la "Mari" per cap d'esquila...

ANGELA.- I, qui és aquesta Mari? Aquest nom no hi és al santoral cristià.

TERESA.- I que n'ets d'innocent! Aquest nom és, o vol ser, un diminutiu de Maria. És aquella que de petita visqué aquí i que aquell perdulari de l'Enric, se la feu seva.

ANGELA.- Qui és aquest Enric?

TERESA.- Sí, dona, sí; és el fill d'aquells potentats que abans venien aquí. No et recordes dels amos anteriors del Mas del Roserar?

ANGELA.- Aquells tan tivats?

TERESA.- Sí, els mateixos!

ANGELA.- Doncs sí, és aquest, el fill d'ells qui la va desviar, perquè no s'esbrava amb ell l'Ursula?

TERESA.- Veuràs, aquest és un potentat molt poderós i no s'hi veu amb cor.

mitata na iou pot veure de tant
grop. Iou ben eruire, Angela, que
més à uns veure, m'he de conter
por no éir-li n'poate de trassas.

I tarte mai tot. Éa ia m' de dèu
ia que m' de ioulet eia nostra ac-
tes. A nostra eia tota eruir
eiu eia bevaligata, pare hem de ca-
lar.

Éa que eia m' pua ia "marta" por
eiu d' eruiria...

I, qui éa agasta m'ly? Agasta nom
no m' éa ei sanctori existia.

I que n' éa d' innocenti! Agasta nom
éa, o voi tot, un diminuti de m'
tia. Éa agasta que de tota vie-
que eiu i que eiu i pernai de
I' éria, no ia tot uava.

Qui éa agasta m'ly?

Éa i, dona, m'ly; éa ei m'ly d' eruiria
potente que eia veniu eiu. No
éa recorda éia eiu m'ly m'ly
éa dei m'ly?

Angela tan tivate?

Éa eia m'ly!

Donc m'ly, éa agasta, ei m'ly é eia
qui ia va bevir, por m'ly no a eia
va m'ly ei m'ly?

Éa m'ly, agasta éa m'ly m'ly
por m'ly i no a m'ly m'ly.

ANGELA.- Així només es veu amb cor amb aquesta infeliç indefensa? Ja es diu bé que "d'arbre caigut tothom en fa estelles", Jo no puc ni veull defensar-la, però el món no és just amb ella. Ara que, les dones com aquesta de qui parlem, ja se'n busquen de feina. I pensar que, a casa nostra no ens sobra gota de temps... Són tantes les necessitats a resoldre, tant per la feligresia com per a l'església...

TERESA.- I, ja ho veieu... Tan escrupulosament com Mossen Joan i tu porteu les coses de la parròquia, i encara hi ha qui s'atreveix a murmurar de vosaltres...

ANGELA.- Sí, sí... Voldrien que féssim de jutges i que fiscalitzéssim d'on vénen els diners que ens arriben per a obres de caritat i que, tot i necessitar-los, que els rebutgéssim, sense parar esment en els que viuen en la miseria.

TERESA.- Sí, Angela, sí... estiguen segura que, aquests que us critiquen, no us compensarien de les pessetes que deixarien de recollir.

ANGELA.- A més, que, en procedir així, fora allunyar del bon camí els pecadors que encara conserven l'esperit de caritat i privar-los d'exercir una obra de misericòrdia que, qui sap si un dia, els pot introduir en el camí de la redempció... Si obréssim d'altra manera, no en dubtis, un dia Déu ens en demaria comptes.

TERESA.- Jo, com podeu suposar, no les comparteixo aquestes males idees, però he volgut venir a prevenir-vos... A la millor un dia... Però no s'hi atrevirà; n'estic segura, Angela. Aquestes murmuracions rastres, els més interessats en que no surtin a la llum, són els primers que les propagaran.

ANGELA.- I ara, oblidem-nos d'això que hem parlat. Sortosament Déu, que coneix bé les nostres lflagueses, sabrà perdonar-me si m'he excedit en el parlar.

TERESA.- No crec que Déu deixi de perdonar-te, si és que has faltat. En sentir-te, ni un moment m'he oblidat que parlaves tal com calia, com a mare d'aquest sant home que es diu Mossèn Joan... Oi que no et sap greu que t'hò hagi dit?

ANGELA.- No, Teresa, no; si ho haguessin dit a Mossèn Joan, sí que m'hauria dolgut... Hauria tingut un disgust de saber que hi ha aquestes mentalitats tan baixes entre la seva feligresia.

TERESA.- Té, Angela; así tens la bossa amb el que hem recollit. I que Déu ens ajudi, perquè en lloc de sobrar-nos murmuracions, ens sobrin diners. Hi ha tants casos per remeiar!...

ANGELA.- Sí, Teresa, vés amb Déu.

TERESA.- Amb Ell siguem sempre.

(SE'N VA. PASSATS UNS MOMENTS, EN-

... et, com poder supor, no seu com-
 partixo apertado mais lázes, de-
 no no vultu vultu a preveni-
 A la mitor un dia... não no a m-
 adiverir; a esta esq...
 Aquestes murturaciones trasteras, eia
 mes luteradas en que no surtia a
 la lina, non eia guberna que las pro-
 pagava.

... I era, oblidem-nos a aixó que non
 parlat. Gortosamente des, que coneix
 de les nostres llibertades, eia per-
 donar-me si m'he excedit en el par-
 lar.

... No crec que Deu hagi de perdonar-
 si es que ha fallat. En sentit-
 ni en moment m'he colidat que peria-
 ves tal com calia, com a mare d'a-
 guat tant home que en dia mossó
 con... O que no es cap gran cos
 t'ha pagat d'ist

... No, Torera, no; si ho haguessis dit
 a mossó con, al que m'havia dol-
 gut... Havia tingut un disgust de
 saber que hi ha aquestes mentaldats
 tan baixes entre la seva feixera.

... És, Anselm; así tant la posse amb
 si que hem resoltit. I que Deu ens
 ajudi, perquè en lloc de cobrar-
 murturacions, ens cobrin diners. Hi
 ha tanta cosa per remeiar!

... Sí, Torera, ves amb Deu.

... Amb illi algun temps.

(SE'LA VA FASSANT UN MUNT DE...)

TRA MOSSÈN JOAN, TOT DESCORDANT-SE EL COLL; MIG ESGOTAT. L'ANGELA CORRE VERS ELL, AMOROSAMENT)

ANGELA.- Que et trobes pitjor, fill meu? No et dic si et trobes bé, perquè això, com que els meus ulls de mare no et perden mai de vista, ja sé que no és cert.

MOS. JOAN. No, mare, no; el que passa és que, avui, malgrat que m'esforçai per animar-me, em sento molt decaigut... El que faré és reposar una estona en aquell silló que tenim dalt. És possible que un breu descans, em refaci...

ANGELA.- (ACARONANT-LO) Si el meu Mossèn Joan, el que necessita és un bon repos... Anem! Repenja't en els braços amorosos d'una mare, que sempre et serà un consol i un bon suport.

MOS. JOAN. I, quan és una mare com vós, encara més.

(DESAPAREIXEN DE L'ESCENA, QUE RESTA BUIDA UNS MOMENTS. AL CAP DE POC PER LA PORTA DEL FONTS, APAREIX UNA DONA D'ASPECTE ATRACTIU, D'UNS TRENTA ANYS, MOLT BEN VESTIDA, PERO GENS ESTREMADA. ESTÀ INDECISA. NO SAP SI ENTRAR O TORNAR-SE'N. L'ANGELA QUE VE DE DEIXAR MOSSÈN JOAN, SE LA MIRA SORPRESA)

ANGELA.- No sé si és que els ulls em fan pampallugues... (SE LA MIRA FIXAMENT)
Si no m'erro, sou la Maria... (PARLANT AMB INDECISIÓ)

MARIA.- (BAIXANT ELS ULLS) Sí, sí... sóc la mateixa. I... ja sé que és demanar molt. Voldria que em rebés Mossèn Joan.

ANGELA.- E n mal moment vens. No sé si saps que, des de fa bastant temps, està molt defallit i, justament ara, ha vingut perquè no s'aguantava. És a la seva cambra. Jo ja sé que és un sacerdot i que no es pot negar a rebre...

MARIA.- Sí, ja ho podeu dir, Àngela; una pecadora, però que avui, més que mai, està disposada a fer-se càrrec de tot el que dieu. Ara, perdoneu-me, bona dona; ja me'n torno.

(FA COM SI SE N'ANES. COMPAREIX A LA PORTA DE L'HABITACIO INTERIOR, MOSSÈN JOAN. TOT I QUE S'ESFORÇA A SOMRIURE, SE'L VEU DEFALLIT)

MOS. JOAN. (AMB TOTA DOLCESA) Hola, noia! No et pregunto què et porta aquí, perquè, de moment que vens, és que deus necessitar-me... i jo, sempre els espero els que poden necessitar de mi.

MARIA.- Mossèn Joan, jo no voldria causar-li preocupacions en aquests moments.

MOS. JOAN. Ai, filleta! Més em dolria que, ara que ja has vingut, te n'anassis sense explicar-te. Mare, oi que ens deixareu sols?

ANGELA.- Sí, sí... però la veritat és que avui hauries de dossificar bé els esforços.

MOS. JOAN. Per què, mare?

ANGELA.- Perquè estàs molt esgotat i hauries de fer repòs absolut.

MOS. JOAN. Ai, mare!... si m'estés morint, cosa que, com veieu, no és així, el faria de molt bon grat aquest esforç... El sacerdot, davant de Déu, només compta per les ànimes que ha salvat. Essent així, ja podeu comprendre que no en puc abandonar cap.

ANGELA.- Per la mort de Déu, almenys, avui, betlla per la teva salut, tan decaiguda.

M. JOAN.- I jo dic el mateix. (AMB DECISSIO) Per favor, deixeu-me avui més que mai, dec sentir-me sacerdot (SUPLICANT) Mare, deixeu-me!

L'ÀNGELA SE' L MIRA AMB RECANÇA I, MIG PLOROSA, SE' N VA)

MOS. JOAN. (DIRIGINT-SE A LA MARIA) Veus, fillleta? Ara ja em trobo bé. Parla. S uposo que véns ansiosa de reconciliar-te amb Déu. Jo, davant d'Ell, sóc un miser sacerdot; pero com a representant seu, creix la meva personalitat. Dignes, doncs, que jo t'escolto.

MARIA.- Veurà, Mossèn Joan; jo ací, vaig pas sar els millors anys de la meva vida. Després m'atregué la ciutat. Una tia meva, cegueta, regentava una por teria. Necessitava ajuda i vaig anar-hi jo. Tenia aleshores quinze anys. Pocs anys i, naturalment, poc seny.

Diuen que era bonica i molt atractiva. Un jove es fixà en mi, però jo no le feia cas perquè creia que la seva elevada posició social impedia que ens aparelléssim. Ell era molt impulsiu, però jo em resistia. Mes, vingué un dia en què, sense saber el per què, me'l vaig creure... I això em perdé. La meua tia morí sense saber mai res d'aquells amors furtius. Jo no podia continuar a la porteria. Els pares d'ell s'assabentaren de tot. Jo vaig decidir tornar-me'n aquí. Aquella vida no era la meua. Jo l'estimava, però sentia remordiments d'un amor així. Però ell podia més que jo, i, amb els seus raonaments, jo sempre sortia vençuda... Em va posar un pis i, als pocs anys, esclatà la guerra. Com que ell era un potentat, el perseguien per matar-lo. Jo, que vivia en una barriada de gent humil, on em guanyava la vida cosint, el vaig tenir amagat. Em calia treballar dia i nit per tal de guanyar per als dos. Un dia ell es pogué escapar. Ens acomiadarem, després d'haver-me fet no poques promeses. Jo sempre l'hi he estat fidel. Tal com jo esperava, ell torna; però ja no era el mateix... Havia canviat molt el tracte envers mi. Jo vaig comprendre que li feia nosa, i endevinava que ell no pensava altra cosa que desfer-se de mi. Vaig acceptar tota mena d'humiliacions, però em trobava perduda; i sense ell, encara més. Ell m'anava deixant abandonada i es limitava a enviar-me diners, de tant en tant. Diners que, com que em cremaven els dits, jo els

transferia per a obres de caritat. I ara, ha romput del tot amb mi i m'envia això: (MOSTRA UN XEC) un xec de cinquanta mil pessetes, amb les quals ell creu que resta totalment deslligat d'una obligació que, segons diu ell, es pot cancel·lar amb diners. Jo he plorat molt. Em sento tan decepcionada, que només veig tenebres per tots costats.

MOS. JOAN. I, naturalment, cerques la veritable llum, filleta; Sortosament has escollit el bon camí, que mena vers Déu i jo t'asseguro que en sortiràs ben confortada i consolada, perquè sols an Déu trobaràs la pau perduda i la tranquil·litat de la teva consciència.

MARIA.- Jo crec, Mossèn Joan, que aquests diners no els puc acceptar. Els hi tornaré!

MOS. JOAN. No, filleta, no; poden ser el preu de la teva redempció... Al món cada dia hi ha més necessitats... I ara, jo et dic: hi creus, encara, amb el món?

MARIA.- No; ja fa temps que amb l'experiència viscuda, no tinc altre desig que renunciar a tot. Vull pau; aquella pau interior que fa temps que no tinc i que he vingut a cercar aquí.

MOS. JOAN.- Com que veig clarament que el teu penediment és sincer, i, si un pecat has comès, ha estat un pecat d'amor, com el que Déu perdonà a Maria Magdalena, un humil sacerdot com sóc

travailler par a nous de carter.
I'ais, un temps del tot au m i
n'avisé aixés: (MORTA UN LMO) un
vec de cinquante ill passées, and
les quela ill era que resta total-
ment déshilés à un collégial que
segons sia ill, es tot sencol. Jar
and d'ians. "à un p'ort m'ill. An
sento tan descolomada, que n'ava
veig tenores per tota estada.

JOAN. I, naturalment, sempre la verita-
de l'ill, l'illat; fortament and
apellit el son can, que nona vera
Dor i la t'assagura que en sortira
con gortada i gortada, perque
sola en l'èl trobava la pan porada
i la t'assagura. l'illat de la t'ora con-
estada.

JOAN. - Jo orce, M'assagura, que estada
d'ians no sia que acceptat. M'is ill
formate!

JOAN. Jo, l'illat, no; poton ser el p'ier
de la t'ora redopada... Al non cada
dia ill de més necessitat... I'ais,
Jo se dia: ill orce, orce, and
el non?

JOAN. - Jo la t'ora que and l'exp'ien-
tin vianada, no t'ina altre d'alg que
remontar a tot. M'is par; and illa
par interior que la t'ora que no
t'ina i que no v'ient a orce and.

JOAN. - Con que veig elament que el t'or
genèlment de aixés, i, al un p'ort
par conca, and d'atà un p'ort de t'or,
con el que s'or d'ors a l'ais l'or-
d'atà, un m'ill acceptat con and

jo, també te'l puc perdonar. Estàs decidida a renunciar al món?

MARIA.- Sí, Mossèn Joan, sí.

MOS. JOAN. Doncs, escolta bé. Hi ha una institució, coneguda de tothom, on tenen cabuda totes les misèries humanes. Allà tenen acolliment totes les persones que la societat rebutja. Tu també ho ets una misèria humana. Els acollits allí, són misers del cos, que purguen pecats que altres cometren. Si et sents amb forces per a viure allí, pots ésser per als desvalguts que hi ha enllitats, com un àngel enviat de Déu. Allà no ni rebràs desenganys, sinó proves d'agraïment sincer. I, si algun dia, aquells pobres infeliços no et demostrin la seva fraternal gratitud, Déu et premiarà sempre i amb escreix, la teva agradable obra de misericòrdia. Ell, des del Cel, no oblidarà les teves bones accions. Vés, doncs, allà; mes, abans envia'ls aquests diners que et cremen les mans. Ja veuràs com te les sentiràs alleugerides. I jo, aquesta felicitat que sento, perquè, ho pots ben creure, filleta, que ara el feliç sóc jo, et prometo que seràs tu qui la sentiràs... (S'AIXECA, TAMBALEJANT)... I, ara, en nom d'Aquell que tan sap perdonar... t'absolc...

(CAU ABATUT A LA CADIRA. LA MARIA SE'L MIRA AMB ANGOIXA, I CRIDA DESESPERADA)

ANGELA.- Angela!... Veniu, de preesa, que Mos-

sèn Joan no sé què té...

(ACUT L'ANGELA I TOCA A MOSSEN JOAN)

ANGELA.- (ESCLAIADA) Déu meu!... Si és mort!
Ja no tinc fill! (SANGLOTA AMB DOLOR)
Ja no tinc fill!

MARIA.- Ploreu, santa dona, ploreu... però
després, mireu enlaire. Allà no plo
ren. Allà tot és goig, tot és joia,
perquè ha entrat al Cel un altre
Sant!...

... de ...

(ACQUA ...)

... (...) ...

... (...) ...

Si així era en un principi, i si a
dich agra que béia en les preses dels
dels, arribarem a una conclusió: que era el
que se'n pot dir una veritable palanqueta.

I, per al meu cas no n'hi havia cap
era en gran manera útil.

Com es pot comprovar, aquesta agra de
cosa, el feien al que se'n podia dir un
laborant...

De vegades, si hi havia una gran quantitat
d'agra en les preses de treball, feien
una presa a l'exterior de la pres...

T E R R E S E N L L A

Però, no obstant això, en l'obra de
de preses.

Se'n anà a l'Argentina en aquella terra
que la gent havia anomenat província de
la frontera... Allí hi anà, ja que havia estat
don que feien una cosa que hi residien i que
de un veia, tot els venien a veure...
d'agra en terra... Ell se'n anava tot el temps
de la pastora i el feia a ell de manera
d'agra en moment la botiga, on a veure del ve
d'agra en preses hi havia preses... Ell se
de l'agra i ella l'agra...

I arribà en final amb el cas pla de l'agra
de l'agra preses d'agra a la frontera... De l'agra
de l'agra i estiguera l'agra, així d'agra
de l'agra el feien de l'agra l'agra de l'agra
de l'agra així d'agra l'agra de l'agra de l'agra
de l'agra l'agra de l'agra de l'agra de l'agra

I, de així, amb la preses de l'agra de l'agra

THE END

En Siset era un noi despistat, i si a això afegim que tenia en les coses molt poca sort, arribarem a una conclusió: que era el que se'n pot dir una veritable calamitat.

I, per si amb això no n'hi hagués prou, era en grau superlatiu il.lusori...

Com es pot comprendre, aqueix cúmul de coses, el feien el que se'n podia dir tot un dissortat...

De vegades, si bé això era en aquell temps en que les criatures en gastaven, deia: "Si em posés a fabricar gorres de cop, ja veurieu que tot seguit les criatures naixerien sense cap...

Mes, no obstant i això, no deixa de fer mai provatures.

Se n'anà a l'Argentina en aquells temps en que la gent tenia moltes probabilitats de fer forrulla... Ell hi anà, ja que tenia uns amics que feia uns anys que hi residien i pel que es veia, tot els marxava força bé. Establiren un forn... Ell es passava tot el jorn entre la pastera i el forn i ell no abandonava ni un moment la botiga, on, a canvi del pa, recullia no pocs ni gaires pesos... Ell es deia Tomàs i ella Caterina...

I arribà en Siset amb el cap ple de fantasies i molt pocs diners a la butxaca... En Tomàs, que se l'estimava força, mirà d'encarrilar-lo, mes ell fugia de tota feina que el lligués. Deia que els diners fets poc a poc no l'atreien volia fer-los passant-ne via...

I, és clar, amb la poca sort que tenia,

En aquest era un noi despietat, i el a
l'home elogia que tenia en les seves mans
el tripartit i una consellera; que era el
que se n'ha dit una vertebra calçada.

I, per si una cosa no n'hi havia prou,
era en gran superlatiu d'insolent...

Com es pot comprendre, aquell home de
coratge, el feien el que se n'ha dit tot un
despietat...

De vegades, al de això era en aquell
temps en que les oratones es feien, feien
en poses a l'altre costat de cop, la ven-
ta que tot seguit les oratones baixaven
d'una cap...

Les, no obstant això, no deixen de fer
el proveïdor.

Se n'anà a l'Argentina en aquella temps
en que la gent tenia moltes propensitats de
formulació... El de una, la que tenia una
manera que feia una cosa que hi existien i pel
de la veia, tot era marxava l'era de. Fata-
lisme en form... El en passava tot el torn
d'una la part i el torn i ell no abandon-
va ni un moment la botiga, on, a canvi del de
d'una no podia ni fer pas... El de
de la Tona i ella Caterina...

I arriba en aquest cas el cop que de l'ante-
rior i molt poc diners a la botiga... En to-
tal, que se l'entimava l'era, mitja d'encarria-
tes ell feia de tota feina que el lligava,
que era diners tota cosa que no l'atreta-
ria per-los passant-ne via...

I, és clar, que la cosa sortia guanyant,

no n'ensopegava ni una... Fins les coses que semblava que tenien probabilitats d'anar bé, a les seves mans resultaven fallides.

I ara, com que ve al cas, llegirem una poesia del bon poeta, molt antic, Josep Serra i Campdelacreu, titulada

D I S S O R T

Ans que'l riu se m'enduga,
com al arbre arrencat fins a n'al mar
busco una mà que sostenir-me puga,
i si açàs una ho prova,
fins l'esperansa m roba
de poder-li agrahir ans de espirar.

Lo dèbil raig de vida
que dóna alè al atormentat esprit
està apunt de deixarme desseguida,
com deixa'l vent que passa
l'amortida fogassa,
de la montanya a l'ombra de la nit.

Jo prou me esforso en creurer
qu'els anys no corren pe'l desobre meu,
mes, les llagues del cor no las puch treurer
y'm recorda cada una
los cops de la fortuna
en mes espatlles carregà la creu.

Vinc hi ja que ab testa altiva
soporti lo feixuc de la dissort,
si lo respir lo cansament me priva?
al cor no se'l enganya,
i el llanguiment que'l banya
ben clar li diu qu'es va acostant la mort.

no n'esperava ni una... Una les coses
que semblava que tenien probabilitat de
ser, a les seves mans treballaven feli-
ços.

I ara, com que ve al cas, llegirem
la poesia del bon poeta, molt agra-
dosa i Campbelliana, titulada

D I S C O R T

Ara que i tin a m'endura,
com al error atrenat fins a m'el mar,
o que una me que sostenir-me pugui,
i si veia una no prova,
fins i esperant m'roba
de poder-li explicar una de capitar.

Lo dèbil raig de vida
que dona aie al atornament capítol
està a punt de deixar-se desesquida,
com deixa i vent que passa
l'amorosa forassa
de la montanya a l'ombra de la nit.

Lo grec me estro en ornat
qu'ela ens no corren de l'espere men,
mes, les llaves del cor no les puch treure
y m recorda cada dia
los cors de la fortuna
en nos capelles carrega la creu.

Y que hi ja que no testa aivia
sobre el jo fons de la discort,
al lo respit lo canament se priva?
al cor no se l'agrau,
i el fiamment que l'agrau
ben clar li dir pu' es ve acostant la mort.

L'aura verda s'enfila,
sens guarni al mur d'un cortinatge tosch?
sens arbre on nií'l rossinyol reflia?
sense ales l'ausell vola?
sense pendent se escola
lo riu que corre, atravessant lo bosch?

Si un angel me falta
per poderme en son ala aixoplugá,
no puch fer més que lo penyal que salta
del single que s' desgava
i al passar tot ho xafa,
per caure a trossos al bell mitg del pla.

Neixer per ser tot de ella
i viurer sense conseguirho may,
es a fe neixer ab ben mala estrella,
es com si eixís la lluna
per fer la nit més bruna,
o eixís lo sol per enfosquir l'espai.

Marcada està la senda
que ha de seguir tothom en son camí,
troba cada soldat la seva tenda
no més jo al sentir l'hora
m'he quedat al defora,
perquè no hi havia un sol alberch per mi.

Cada home al dar al ayre
una nota de pleher o de doló,
té una resposta sense tardar gaire;
i jo per dar-me treva
també li dono la meva
mes ay! la pobre no tindrà ressó!

. . .
Doncs, a en Siset, se li podia ben aplicar aquesta poesia i ara veurem perquè...

Ens situarem en el forn d'aquell matri-

I have written a letter
to the General at the
same time I have written
to the Secretary of the
Board of Directors.

The letter to the General
is enclosed in this
envelope and the letter
to the Secretary is
enclosed in another
envelope.

The letter to the
Secretary is enclosed
in this envelope and
the letter to the
General is enclosed
in another envelope.

The letter to the
General is enclosed
in this envelope and
the letter to the
Secretary is enclosed
in another envelope.

The letter to the
Secretary is enclosed
in this envelope and
the letter to the
General is enclosed
in another envelope.

The letter to the
General is enclosed
in this envelope and
the letter to the
Secretary is enclosed
in another envelope.

The letter to the
Secretary is enclosed
in this envelope and
the letter to the
General is enclosed
in another envelope.

moni.

CATERINA. Em sembla, Tomàs, que ahir que vaig sortir, devia venir a veure't aquell dissortat d'en Siset... I, no em diguis que no, perquè quan vé, amb la cara se't coneix; et dones compte que has estat fòle i sents rebel·lia d'haver-ho estat.

TOMAS.- Si, veuràs, a nosaltres tot ens va bé... mes, el que és a aquest noi, cosa que toca, cosa que pifia... I el pitjor és que no té res de vicis ni malgastador; ho perd sempre amb negocis...

CATERINA. És que els càlcula donant preferència a la il·lusió i com que porta pega a les sabates, res li surt bé. I tu, tant babau, així que vé, no et costa res de proveir-lo de municions... I no serà que no et costin de guanyar... S'ha de veure, tant tu com jo, com ens hi fem... Ara mateix, la veritat, ahir quant li deixares?

TOMAS.- Ja saps que de mentides no en sé dir. Trenta mil pessetes.

CATERINA.- Trenta mil pessetes?... Ets ben boig!

TOMAS.- És que la veritat, està muntant un negoci en el que hi veu tanta seguretat, que realment no vaig saber com negar-m'hi...

CATERINA. I nosaltres, treballant i estant-nos de tot, i ell fent provatures... Això s'ha d'acabar!... Si vé per aquí i em troba a mi, no crec que li quedin ganes de tornar... Trenta mil pes

... en ce qui concerne les autres, nous ne pouvons pas en dire plus. Les renseignements que nous avons recueillis sont très vagues et ne permettent pas de conclure à l'existence d'un complot. Les personnes mentionnées ci-dessus sont les seules qui aient été interrogées à ce sujet.

Il est à noter que les personnes mentionnées ci-dessus ne sont pas des membres du parti communiste. Elles ont été interrogées en vertu de la loi sur la répression de la trahison et de la collaboration.

Les renseignements recueillis au cours de l'interrogatoire sont très vagues et ne permettent pas de conclure à l'existence d'un complot. Les personnes mentionnées ci-dessus sont les seules qui aient été interrogées à ce sujet.

Il est à noter que les personnes mentionnées ci-dessus ne sont pas des membres du parti communiste. Elles ont été interrogées en vertu de la loi sur la répression de la trahison et de la collaboration.

Les renseignements recueillis au cours de l'interrogatoire sont très vagues et ne permettent pas de conclure à l'existence d'un complot. Les personnes mentionnées ci-dessus sont les seules qui aient été interrogées à ce sujet.

Il est à noter que les personnes mentionnées ci-dessus ne sont pas des membres du parti communiste. Elles ont été interrogées en vertu de la loi sur la répression de la trahison et de la collaboration.

Les renseignements recueillis au cours de l'interrogatoire sont très vagues et ne permettent pas de conclure à l'existence d'un complot. Les personnes mentionnées ci-dessus sont les seules qui aient été interrogées à ce sujet.

setes!... Com qui no diu res!

TOMAS.- Bé, bé; és trist que no aconseguí encarrilar-se. A la millor, ara amb aquestes pessetes en sortirà... De totes maneres, procuraré escoltar-te i des d'ara miraré de desafugir-me'n...

CATERINA.- I és clar que sí!... No faltaria més que ens prenguéss per vaques lleteres i ell no es busqués altra feina que la de munyir...

TOMAS.- Sí, sí et comprenc; tens raó... Si torna a venir, li diré que es busqui una feina que al cap de la semana cobri, i que es deixi de provatures...

CATERINA. Això és el que has de fer!

NARRADOR

I passà un any sense que es veiés en Siset per enlloc.

TOMAS.- Es veu que ara, en Siset es deu haver encarrilat. El que faci un any que no s'hagi deixat veure, és prova de que tot li deu anar bé.

CATERINA. Déu ho faci! Si és així, ell hi trobarà avantatge i en quant a nosaltres, encara més...

NARRADOR

I un dia, cap al tard, estaven fent re-conte de caixa, quan va comparéixer en Siset. Venia tot cap-moix... La Caterina se n'adonà i se li arrugà al front, el que era presagi de tempesta.

... non plus de la voir

... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...

... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...

... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...

... de la voir...

...

... de la voir...

... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...

... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...

...

... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...
... de la voir...

CATERINA.- Vaja, Siset, ja tornes?... Tan tranquils que estàvem!

NARRADOR

A en Siset se li negaren els ulls, i, davant d'això, la Caterina es veié desarmada.

TOMAS.- Dona... deixa que s'expliqui!... Què t'ha passat, Siset, que t'ha passat?

SISSET.- Que no n'encerto ni una!

CATERINA.- Això, de temps que ho sabem, i qui paga les conseqüències som nosaltres, i això, ja pots comprendre que no pot ser...

SISSET.- Si me'n dono prou compte!... I per això, ara no vinc per diners, sinó sols per acomiadar-me... Però, abans d'anar-me'n, crec que procedeix mirar la manera de que es puguin reembolsar, al menys de la darrera quantitat que em deixaren... Aquest últim negoci, era a base de montar una gasolinera en un despoblat on hi passen molts cotxes i no n'hi ha cap... Un amic meu em proposà el negoci... Jo vaig comprar el terreny i ell se'n anà a Buenos Aires a recollir el permís i acabar d'últimar amb la companyia suministradora... Jo em vaig quedar allí esperant. Primer arribaren notícies dilatories, però després m'he cansat d'esperar i res... Ara he vingut i he sabut amb molta pena, que ell, amb els diners que li vaig donar, se'n anà a Mèxic.

I ara, si que ja em dono compte que no serveixo per negocis... I he vingut aquí per, al menys, traspassar-los el terreny aquell i jo tornar-me'n a Espanya, on em posaré a treballar... Em desfaig ja de tota il.lusió i viuré amb el que treballant guanyi.

TOMAS.- Vaja, quin regal!... Què vols que en faci d'un terreny jo?

SISSET.- Veuran, de moment hi han oliveres que no tardaran a donar fruit.

TOMAS.- No, no, no me'enrredis; no estic per terrenys que sols em podrien donar maldecaps...

SISSET.- És que em pesa la consciència, el molt que he abusat de vosaltres i al menys, quelcom quedarà, a la millor, !qui sap! Potser amb ell, Déu us recompensarà de les bones accions que amb mi heu fet... A més, si me'n vaig, es perdrà tot... Accepta, Tomás; si ho fas, me'n podrà anar un xic més tranquil... !alguna cosa valen!

NARRADOR

La Caterina no deia res, mes, com dona atinada, pensa: "Per què refusar-ho? Val més això que res".

CATERINA. Sí, Tomás, a la fi res hi perdrem acceptant-ho...

SISSET.- Doncs, com que he portat tots els comprovants, si voleu demà al matí podem anar a cal notari.

TOMAS.- I jo et torno a dir: Què vols que en faci?... Seria millor que et quedessis aquí, et possessis a treballar en alguna cosa i, a la millor, amb el temps quelcom podries donar-nos.

SISET.- Seria difícil... per treballar em veig més en cor de fer-ho a la nostra terra... Aquí tot m'ha decepcionat massa... !Aquí ja en res confio! A mes, encara que me'n vagi, si quelcom puc arraconar, ja sé que haig de considerar-ho com no meu... Amb això, demà cap a les deu, tindrè ja avisat al notari i vindré a recollir-te, Tomàs, i hi anirem.

CATERINA. (VEIENT QUE ENCARA S'HI PENSAVA) No siguis babau... home, accepta-ho, del perdut, ja diu l'adagi "arreplega el que puguis".

NARRADOR

I així es feu. El dia següent anaren a casa el notari i tot quedà arranjar.

Al tornar en Tomàs, li donà a la Caterina l'escriptura, a l'ensem que irònicament li deia:

CATERINA. Té, i sobre tot, que no es perdi... és cosa bona...

NARRADOR

En Tomàs se'n tornà a l'obrador i la Caterina es quedà a la botiga despatxant.

Passaren uns anys sense pena ni glòria i del fet aquest ni se'n tornà a fer menció.

D'en Siset tampoc res més se'n sapigué i com que havia dit que volia tornar a Espa-

I te et terno a dit: que vois que
en fait? ... Sois mitor que et que
d'accès quel, et poezais a trébaler
en alguns sons i, a la mitor, ambe
el temps guison podria bouar nos.

Seria difilali... per trébalar em
veig més un cor de far-me a la nos-
tre terra... Aquí tot m'ha desegre-
nat manes... Aquí ja en ten conllo!
A nos, encara que no n'heu, al qual
com que estranhar, ja se que haly de
guaridier-ho com no man... Ahn et-
no, dem cap a les deu, flabid ja
avient el notari i vindre a recollir-
ta, torna, i hi entrem.

(VIENT DUE ENCARA A MI REMOVA) NO
sigua daban... home, assepte-ho, del
poblet, ja dir i adreçat varropiga et
de pugna.

ACTE II

I així es fan. El dia següent anaren a
casa el notari i tot queda estranyat.
Al tornar en torna, hi dona a la Cate-
rina l'escrúpula, a l'encara que troncament
i d'alt:

... i gaire tot, que no es perdi...
de cosa bona...

ACTE III

En torna es a torna a l'orador i la Ca-
terina es queda a la botiga despatxant.
Passaren uns anys sense pens ni glòria
del fet següent ni de la terra a fer menjar.
D'en dinst temps tot més se a saplar
com que havia dit que volia tornar a l'ap-
aga-

nya, així cregueren que ho havia fet. Seguien doncs, la vida norma... Quan un dia... entrà a la botiga un senyor molt ben vestit que digué:

KRISLER.-Em dic Krisler i resideixo normalment a Nova Orleans, i ara estic de pas... Venia per veure un tal TOMAS GUSINYA, i m'han dit que vivia aquí.

CATERINA.Sí, és el meu home... Què li vol?

KRISLER.-Res de mal... Oi que vostès tenen un terreny situat en un despoblat de les afores?

CATERINA.Així és...

KRISLER.-És que, a la millor, aquests terrenys si ens entenem, poden convenir-me...

NARRADOR

La Caterina, abans de contestar, se'l mirà de cap a peus; el vegé molt senyor i li estranyà que un individu així pogués estar interessat per aquells terrenys, i cregué que era millor, abans de contestar, sospesar les paraules.

CATERINA.Veurà, ho diré al meu marit...

NARRADOR

I es ficà a dins de la botiga. Tancà la porta i encara que per la vidriera no el perdia de vista, digué a en Tomàs:

CATERINA.Ves que tal... Ara a la botiga hi ha un senyor que s'interessa pels terrenys aquells...

TOMAS.- És estrany... quin aspecte té?

CATERINA. Inmillorable... Va molt ben vestit.

TOMAS.- A veure si serà un timador que vé a prendre'ns el pèl?

CATERINA. No ho crec; ara que és millor que abans no donem prenda, sapiguem a què ve tot això... Tu ets de massa bona fe... És millor que el deixis per a mi...

TOMAS.- Tu mateixa... Ara, que si és veritat que li interesses, és millor que no el deixem escapar... Tu saps com jo el que costen...

CATERINA.- Però, a la millor, hi podem recollir torna... Tu no surtis i deixa'm a mi que tanteji el camí.

NARRADOR

Caterina sortí, i després es dirigí a l'individu aquell.

CATERINA. El meu marit diu que no pot sortir, que està molt enfeinat amb la fornada... Diu que torni una altra estona...

KRISLER.- Ja li he dit que estic de pas i m'interessa no perdre temps i veure si entenem o no...

CATERINA.- Vaja, està bé... El temps compta per vostè i per nosaltres, oi? Vagise'n en nom de Déu, si no pot tenir esperança... A nosaltres, ara deixar la fornada és exposar-nos a perdre-la.

KRISLER.- Bé, bona dona, si la fornada es perd,

... de la vieillesse... de la vieillesse...

... de la vieillesse... de la vieillesse...

... de la vieillesse... de la vieillesse...

... de la vieillesse... de la vieillesse...

... de la vieillesse... de la vieillesse...

NOTES

Catherine avait, à l'époque où elle...

... de la vieillesse... de la vieillesse...

... de la vieillesse... de la vieillesse...

... de la vieillesse... de la vieillesse...

... de la vieillesse... de la vieillesse...

jo estic disposat a pagar-ho, ja que el que m'interessa és enllestir aquest assumpte...

CATERINA. Esperis, doncs, que vagi a dins a veure si li dono entenent de que surti.

NARRADOR.

La Caterina se'n torna a dins, intregada, i li diu a en Tomàs:

CATERINA. Em sembla que en això hi deu haver gat amagat. Hi està molt interessat i s'ha de mirar que pagui el que calgui.

TOMAS.- Vaja, ja surt la visionària... Jo en traient-ne el que ens en vam fer, ja estaré més que satisfet... I ara, volent provar la sort, potser aquest comprador se'ns escapi...

CATERINA. Ja t'he dit que ho deixis per mi... Jo ho faré mentre no hi hagi perill de que se'ns escapi... En quant a tu, surts... Mes, res d'arrencar-te preu... !Deixa-ho per mi!

TOMAS.- Com que les dones sou la pell del diable, val més que et deixi fer.

(SURTEN TOTS DOS)

KRISLER.- És vostè el senyor Tomàs Gusinyà?

TOMAS.- !Així ho sembla!

KRISLER.- El suposo ja enterar de l'objecte de la meva visita... és qüestió dels terrenys aquells... Com que em convé

to saidly dispo... a party...
que el que m... a...
... a... a...

... a... a... a...
... a... a... a...
... a... a... a...

...

... a... a... a...
... a... a... a...

... a... a... a...
... a... a... a...
... a... a... a...

... a... a... a...
... a... a... a...
... a... a... a...

... a... a... a...
... a... a... a...
... a... a... a...

... a... a... a...
... a... a... a...

(...)

... a... a... a...

... a... a... a...

... a... a... a...
... a... a... a...
... a... a... a...

abreujar temps, els dic que estic disposat a pagar-los un xic de prima sobre el preu que se'n van fer... A vostès els costaren...

CATERINA. Això no compta... Nosaltres els comprarem convençuts que era una ganga i ara no estem disposats, sense més ni més, a traspassar aquesta ganga. Si a vostè li intereesenn, a nosaltres també... Amb això, si no està disposat a afluixar la bossa, és difícil que ens entenguem...

KRISLER.- Diguin, què en volen?

CATERINA. No, no, és millor que sigui vostè el que ofereixi... Mes, per endavant li dic que és millor que no afluixi!

KRISLER.- Doncs, acabem, el que se'n feren vostè en pessetes, jo els ho donaré en dòlars...

CATERINA. Sí que compraria barat...

KRISLER.- Abreugem... jo penso arribar, com a màxim, als cent mil dòlars...

CATERINA. Doncs, per que poguem arribar a una entensa, és necessari multiplicar això per cinc... No et sembla, Tomas?

TOMAS.- Sí, així també ho entenc jo...

NARRADOR

En aquell moment entrà un altre senyor, i els dos es parlaren.

KRISLER.- Aquest senyor és notari, i vé amb

... et de la...
... et de la...
... et de la...

... et de la...
... et de la...
... et de la...
... et de la...
... et de la...

... et de la...

... et de la...
... et de la...
... et de la...

... et de la...
... et de la...
... et de la...

... et de la...

... et de la...
... et de la...
... et de la...

... et de la...
... et de la...
... et de la...

... et de la...

...

... et de la...
... et de la...

... et de la...

mi... Amb això, conforme... Si els sembla, podem anar al Banc a formalitzar l'operació...

CATERINA. És que...

TOMAS.- No, noia, no; tota la vida he tingut una paraula i ara, si paguen això res hi tenim a dir... Esperin, doncs, i vaig a arreglar-me un xic. Estic desseguida...

CATERINA. (DIRIGINT-SE A KRISLER) Em sembla que ens ha agafat pel mot...

KRISLER.- Encara en vol més, bona dona? Ara vostès ja l'han fet el negoci... Ara, la feina per fer la pau és nos tra.

NARRADOR

Mentre tant, en Tomàs compareix i se n'anà amb ells, mentre la Caterina es quedà encara movent el cap. No capia que allò pogués costar tants diners i és que ignorava que aquells terrenys feia poc que havien estat declarats zona petrolífera.

Al retornar i enllestida la feina, encara la Caterina i en Tomàs es discutiren...

CATERINA. T'has precipitat... Encara es podia exprèmer més...

TOMAS.- Però, si això sembla un somni... Què en farem de tants diners?

CATERINA. ?Què en farem?... ?Què an farem?... els diners mai sobren...

NARRADOR

I estigueren uns dies discutint si es

quedaven aquí o bé si ho reunien tot i retornaven a Espanya... I aquest fou el criteri que valgué.

(MUSICA DIFUSA DE L'EMIGRANT)

Arribaren a Barcelona. Que bonica, que bonica la veieren després de tan llarga absència!... Llogaren un pis i, de moment, s'hi situaren.

Però en Tomàs no estava satisfet... Pensava i repensava amb en Siset i dins d'ell una veu el prevenia, que potser aquest passava ara gana i ells no estava bé que s'haguessin aprofitat de la seva dissort...

I un dia començà a dir a la Caterina:

TOMAS.- Veuràs, Caterina... És veritat que el que venguérem era ben nostre, mes, les circumstàncies que van fer que aquests terrenys ens vinguessin a la mà...

CATERINA.- A veure si ara et complicaràs la vida amb cabòries...

TOMAS.- No són pas cabòries... és la consciència que m'ho fa present... Consulta la teva i veuràs que tinc raó...

NARRADOR.

I això avui, i demà... Fins que un dia convingueren que potser sí que mirassin si podien localitzar en Siset...

Es posaren anuncis als diaris i res... I res... Passà un temps i ja gairebé estaven convençuts que s'havia esfumat del tot, quan un dia, llegint el diari, en Tomàs, cridà a la Caterina:

... I am not a man of letters... I am not a man of letters...

THE HISTORY OF THE...

... the history of the... the history of the...

... the history of the... the history of the...

... the history of the... the history of the...

... the history of the... the history of the...

... the history of the... the history of the...

THE...

... the history of the... the history of the...

... the history of the... the history of the...

TOMAS.- Mira, Caterina... Ja hem trobat una pista... Mira què diu aquest diari:
"En el Pont de Marina, una moto atropellà a Jacint Curpiña i Blas, que sofrí lesions que semblen de poca importància i fou traslladat al Dispensari". Amb això, en aquest dispensari ens diran on el varen portar... En poso l'abric i me n'hi vaig desseguida...

CATERINA.-Potser que no corris tant!

TOMAS.- No, però el quedar-me aquests diners em dona certa coïssor, per dins i vull arreglar-ho sigui com sigui.

CATERINA. Bé, espera't, doncs, que també m'arregli i t'acompanyaré... No fos cas que t'enredessin... Veuràs, a la fi l'assumpte és clar... Ens devia uns diners, ens ho pagà amb aquests terrenys i si amb ells hem tingut sort aquesta sort és nostra, ben nostra.

TOMAS.- Mes, ell feu aquesta venda impulsat per la necessitat de quedar bé amb nosaltres...

CATERINA. Bé, bé, anem... Ara que donar-li tot, ¡no!

TOMAS.- Tot, no, però una part sí... Pobre noi; al menys que una vegada es doni compte que en va encertar una...

NARRADOR

I se n'anaren allí. Escribaren que vivia al carrer de Padilla nº 190, i allí feren cap.

Era una casa modesta. Trucaren i ell, mig coixejant, vingué a obrir. Quant els veié

Mrs. Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."
Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."

Mrs. Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."

Mrs. Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."

Mrs. Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."

Mrs. Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."

Mrs. Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."

Mrs. Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."

Mrs. Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."

Mrs. Catherine... Je n'en trouvais pas
plus... Mrs. qui dit au-dessus d'elle:
"Et si vous le voulez, une autre chose
je vous en propose une autre..."

quedà tot d'una peça.

TOMAS.- Hola, Siset! No t'espantis, res et venim a demanar...

SISSET.- Prou pena tinc de no haver pogut quedar amb vosaltres com devia...

TOMAS.- Bé, d'allò, ni parlar-ne... El que ens porta aquí, no és demanar-te di-
ners, sinó potser donar-te'n..

SISSET.- Ara res necessito. Tinc el jornal; a més, aquí tothom em vol... En Marcel, l'amo del pis, que és vidu, els seus fills, en Ricart que és lectricista i la Mundeta que fa de modista, tots es desvetllen per mi... El que sento és que tantes atencions no les pugui compensar com deuria...

TOMAS.- Doncs ara nosaltres et portem el desllorigador; tu et recordes d'aquells terrenys?

CATERINA.- Sí, ens els venguérem i en varem fer molts diners i ara voldríem que tu en participessis...

SISSET.- Jo? A què ve?... Si alguna sort han portat aquestes terrenys, ha estat necessari que sortissin de les meves mans... !Amb això, d'aquesta sort, a mi res ha d'arribar-me'n!... Jo sempre he estat un home dissortat... I ja ho veieu, perquè una cosa així deixi d'ésser calamitosa, té d'escapar-se'm... Repeteixo, doncs, que el profit de la sort és vostre, no meu.

... et de la part de...

... de la part de la commission, les...

... de la part de la commission, les...

... de la part de la commission, les...

... de la part de la commission, les...

... de la part de la commission, les...

... de la part de la commission, les...

... de la part de la commission, les...

I no hi hagué manera de fer-li entendre... Ara, que en Tomàs i la Caterina, des d'aquell dia es cuidaren d'en Siset, i fins d'aquells noi i noia que se li havien portat tan bé. A en Siset no li faltà una torreta, on tots hi passaren a viure... Aquell noi, en Ricart, tingué una botiga d'electricitat i en quant a la Mundeta, tingué el seu domni d'aurat: un taller de modisteria.

I aquí acaba aquesta historieta, en la que queda ben demostrat que

QUAN UN HOME ESTA DE PEGA...

Vaja, el demás bé prou ho sabeu, no cal que us ho digui.

ANEXOS

En Japet era un home que se dedicava a la agricultura i a la cria de animals. Tenia una esposa i dos fills. Un dia, mentre estava treballant al camp, va sentir un soroll estrany que el va fer mirar cap a l'horitzó. Allà veia una gran columna de fum que s'elevava cap al cel.

Quan va tornar a casa, li va explicar a la seva esposa i als seus fills el que havia passat. Els seus fills, que eren molt curiosos, van decidir anar a veure el que havia passat. Van agafar un cavall i van sortir cap a l'horitzó. Quan van arribar, van veure una gran ciutat que estava envoltada de foc i de fum. Els seus fills van quedar molt impressionats i van decidir portar-ne alguna cosa a casa.

Quan van tornar a casa, els seus pares van veure que els seus fills havien portat alguna cosa amb ells. Els seus pares van mirar amb curiositat i van veure que eren petites figures de pessebre.

FIGURETES DE PESSEBRE

Les figures de pessebre són petites figures que es fan amb fang i que es secan al sol.

Abans, la gent feia aquestes figures de pessebre per jugar amb elles. Però ara ja no es fan gairebé mai.

En Japet, la seva esposa i els seus fills van decidir vendre les figures de pessebre que havien portat a casa. Van anar a un mercat i van vendre totes les figures de pessebre que havien portat. Els seus fills van quedar molt contents i van decidir portar-ne més a casa.

Des de llavors, la gent ha deixat de fer figures de pessebre.

Les figures de pessebre són petites figures que es fan amb fang i que es secan al sol.

Les figures de pessebre són petites figures que es fan amb fang i que es secan al sol.

JOURNAL DE PHISIQUE

NARRADOR

En Japet, era un home que bé podem dir que vivia només embabiecat amb la dona i els fills, que per ell ho eren tot. El demés poc comptava.

Tenia dos fills: una noia i un noi... Ell era contable d'una important casa d'assegurances, amb un sou que li permetia satisfer les normals despeses i alguns mesos fins i tot portar quelcom que anava engroixint la llibreta d'estalvis.

Tenien totes les festes cristianes, en aquella casa especial ressò... Inútil dir qui na d'elles era la que mermava més les seves possibilitats: la de Reis; ja que per complaure aquells infants no planyia res.

Amb tot, la que prenia especial relleu, era la de Nadal i la construcció del pessebre... Aquell any tots havien innovat grans propòsits.

En Japet, ja que així s'anomenava el pare, comprenia que ara els seus fills ja no eren tan infants que se'ls pogués acontentar amb figures barates... I fins i tot es parlava de montar el pessebre amb figures de l'escultor Amadeo... I feia temps que mirava que del pressupost sobressin algunes pessetes, per dedicarles a aquest fi:

NOI.- Què, pare... aquest any ho farem?

NOIA.- Sí, Jaumet, el pare ens ho té promès i ell mai manca a la seva paraula...

JAPET.- Ara, que figuretes així valen molt i

En l'absence de son père, elle se rendait à l'école, et elle vivait dans la plus stricte économie. Elle ne se permettait pas de dépenser un sou de plus que ce qu'il fallait.

... Elle se rendait à l'école, et elle vivait dans la plus stricte économie. Elle ne se permettait pas de dépenser un sou de plus que ce qu'il fallait.

En l'absence de son père, elle se rendait à l'école, et elle vivait dans la plus stricte économie. Elle ne se permettait pas de dépenser un sou de plus que ce qu'il fallait.

... Elle se rendait à l'école, et elle vivait dans la plus stricte économie. Elle ne se permettait pas de dépenser un sou de plus que ce qu'il fallait.

En l'absence de son père, elle se rendait à l'école, et elle vivait dans la plus stricte économie. Elle ne se permettait pas de dépenser un sou de plus que ce qu'il fallait.

... Elle se rendait à l'école, et elle vivait dans la plus stricte économie. Elle ne se permettait pas de dépenser un sou de plus que ce qu'il fallait.

En l'absence de son père, elle se rendait à l'école, et elle vivait dans la plus stricte économie. Elle ne se permettait pas de dépenser un sou de plus que ce qu'il fallait.

... Elle se rendait à l'école, et elle vivait dans la plus stricte économie. Elle ne se permettait pas de dépenser un sou de plus que ce qu'il fallait.

no sé si podrem arribar-hi.

NOI.- És clar que sí; si és necessari, jo hi posaré el que tinc a la guardiola, l'altre dia, pel que es veu, les sabbates que la mare hagué de comprar-me pujaven més del previst i no tinguérem altre remei que sangrar la guardiola.

NARRADOR

I anava com bassa d'oli... Aquells moments, fins i tot de dia, i nit somniaven en tot això... I mentre, s'acostava la diada de Santa Llúcia, precursora de la de Nadal.

Però, de temps que en Japet es queixava de que a la vista se li interposaven unes volves i que sempre tenia coïssor d'ulls... Sabia prou bé que si anava a cal oculista, li costaria diners i ell volia que, fos com fos, cap extraordinari pogués destorbar la compra de figuretes, amb les que els seus fills contaven ja.

Però aquesta molèstia s'accentuava i arribà un dia que no tingués altre remei que anar-hi a parar.

L'oculista arrufà el nas i així que li feu el reconeixement veié que es tractava d'una laucoma i calia, sense esperar, intervenir-lo.

És clar, tant a ell com a la Roseta, això els caigué com una dutxa d'aigua freda en ple hivern... Mes, aquesta intervenció era cosa que no podia esperar i per això seguidament hagueren de fer reconte de les possibilitats i com que no arribaven, hagueren de mi-

no se al potren arribar-hi.

En clar que al se necessaria, jo
hi pensava el que tinc a la guardiola,
I altre dia, pel que se ven, les un-
dotes que la mare havia de comprar-me
hujaven men del preu i no s'ajust-
ren altre roman que esperar la post-
dola.

LA MARE

I anava com deca a casa d'ella mo-
lta, fins i tot de dia i nit somnava en
el això... I mentre a l'esperar la dola de
casa l'heia, procurava de la de l'heia.

Però, de tant que en l'esperar de qualse-
ra de que a la vista se li interposaven unes
rives i que sempre tanta solista d'ella...
I ella pro de que se anava a col centrada, li
esperava això i all'volta que, des com les
seu extraordinari podria esperar la compra
de figures, amb les que ella sense filla con-
fonia ja.

Però aquesta solista u'acompanyava i
tanta en dia que en l'esperar altre roman que
esperar a partir.

I com que arribés el dia i així que ja
se reconeixent veia que se tractava d'
la l'espera i ella, sense esperar, interve-
nia.

En clar, tant a ell com a la mare, si-
cils calien com una altra d'alguna feia en
la seva... I aquests intercanvis era co-
mú no podia esperar i per això seguia-
també a esperar de fer recents de les postals-
tants i com que no arribaven, esperava de si-

rar que el metge els donés certes facilitats... Quedaren dues mil pessetes per a pagar.

I és clar, el tema que abans parlaven amb tanta il·lusió, el de les figuretes, ara miraven d'esquivar-lo...

Però els dies avançaven, però ell no trobava el moment de desenganyar-los... Mes, la Roseta, la seva muller, creia millor fer-ho.

ROSETA.-Mira, Japet, crec que valdria més dir-los-ho; si esperem encara serà pitjor.

JAPET.- No, no, no em decideixo... A la millor, quan menys ho creurem, se'ns aclareix aquesta penosa situació.

NARRADOR

Mes, els dies anaven passant i quant tot just faltaven quinze dies per les fires, la cosa empitjorà... En Jordi, el noi gran, agafà el tifus i s'accentuava encara més el déficit de diners...

En Japet i la Roseta no s'apartaven d'aquell llitet de dolor... La febre era tan alta, que en Jordi desvariejava i gairebé sempre deia el mateix:

JORDI.- Ja els veig, pare, son els Reis d'Orient... !Quina patxoca que fan!... I el nin Jesús, com se'ls mira!

NARRADOR

La Roseta amb els ulls plens de llàgrimes es recolzava amb en Japet, que se la mirava amb tristesa i la besava dolçament amb

... que el meyo de las cosas se halla
... en el momento de la vida...

I es claro, el tiempo que se pasa
... en el momento de la vida...

pero es claro, que el tiempo que se pasa
... en el momento de la vida...

Mrs. Jones, que es una mujer
... en el momento de la vida...

No, no, no en absoluto... A la vida
... en el momento de la vida...

ACTO II

Mrs. Jones, que es una mujer
... en el momento de la vida...

En el momento de la vida
... en el momento de la vida...

... en el momento de la vida
... en el momento de la vida...

ACTO III

La vida es un momento
... en el momento de la vida...

silenci...

A la noia, l'havien apartat. Una família molt amiga s'oferí a tenir-la i l'absència d'aquesta, encara augmentava més el dolor dels pares.

En Jordi passà uns dies molt crítics... Les despeses en medicines anaven augmentant. Ells que sempre havien procurat no deure res ara devien diners i això els esgarriava quan hi pensaven.

Afortunadament la crisi de l'enfermitat del noi girà en bé... I ara ja no s'esglaiaven per la seva salut.

Però, el que més entusiasma a aquell noi, era parlar del pessebre:

JORDI.- Pare, les figures noves, les he vist tant en somnis, que, la veritat, desitjo veure si en realitat són iguals.

PARE.- Sí, Jordi, aquell especialista, l'Amadeo, diu que aquest any presentarà uns nous models...

JORDI.- Models nous? Malament, a la millor es retrassa i no serem a temps a tenir-les...

PARE.- Sí, sí, Jordi... Si Déu vol arribaran a temps...

NARRADOR

I se li nuaven les paraules a la gorja... Bé prou sabia el malament que tot es presentava.

I quan anaven a veure la Maria, la noia, aquesta també tornava amb el mateix...

...l'indol...

A la fois, l'ancien esprit, une fois
- l'âme s'élève à l'état d'âme et l'âme
- se libère, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

En tout cas, une fois libérée, l'âme
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

Alors, l'âme s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

Yoro, si que l'âme s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

... l'âme s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

Et, l'âme s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

Mais, l'âme s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

Et, l'âme s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

...l'indol...

... l'âme s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

... l'âme s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève
- s'élève, s'élève, s'élève, s'élève

MARIA.- Què fa, pare, en Jordi?... És necessari que estigui bo per arreglar el pessebre... Oi, pare, que esperarem que estigui bo per anar-hi tots a comprar-les?

PARE.- Sí, sí, així ho farem!

NARRADOR

El noi entrà a la convalecència... Faltaven ja sols deu dies per a Santa Llúcia... El neguit se'ls menjava...

ROSETA.- Veus, Japet? Hauria estat millor dir-los-ho a temps... Ara, i més després de l'enfermetat, se'ns fa més difícil desenganyar-lo... !És millor, Japet, que ens decidim!

JAPET.- No, no! I ara, menys que mai...

ROSETA.- Doncs, així, val més que empenyem les arrecades?

JAPET.- Em costa decidir-me!... Recordo que el primer esforç que vaig fer per tu, va ser estalviar els diners, pesseta a pesseta, per poder aconseguir-les...

ROSETA.- Bé, bé... Ara és així!... Mol serà que després no les poguem desempenyar! M'les estimo tant!... Però tot abans de desilusionar els nostres fills.

NARRADOR

I un dia en Japet es llevà més animat... Aquella nit havia dormit molt bé i fins havia somniat que, sense saber d'on, els arribaven uns diners per poder tornar tot el que devien

... que je, dans, en l'année...
... que je, dans, en l'année...
... que je, dans, en l'année...

... et, et, et...

...

... et, et, et...
... et, et, et...
... et, et, et...

... et, et, et...
... et, et, et...
... et, et, et...

... et, et, et...

... et, et, et...
... et, et, et...

... et, et, et...
... et, et, et...
... et, et, et...

... et, et, et...
... et, et, et...
... et, et, et...

...

... et, et, et...
... et, et, et...
... et, et, et...

i encara els en sobraven per les figuretes.

La Roseta se'l mirava i s'esforçava per tenir confiança... No és que no cregués en Déu que no els deixaria... però, de moment, res podia fomentar cap confiança...

ROSETA. Bé bé... Però, per on poden arribar-nos aquests diners?

JAPET.- Jo procuro no ser mai un visionari... Però ara, no sé el que em passa, i confio més que mai en la providència.

NARRADOR

Arribà el dia que en Jordi començà a llevar-se.

JORDI.- És veritat que les cames em fallen... però crec que tindrè forces per anar a la fira...

NARRADOR

En Japet se'l mirava i sabia que això només era la il.lusió, però li deia:

JAPET.- Sí, sí, Jordi... hi anirem!

JORDI.- I comprarem les figuretes noves?

JAPET.- !És clar que sí!... !És clar que sí!

NARRADOR

I arribà el dia de Santa Llúcia i en Japet deia a la Roseta:

JAPET.- Després de la malaltia que he tingut als ulls, avui més que mai haig d'anar a la capella a visitar la Santa... no

I encarta els en sobrevolant per les illes.

La festa de l'Almuerzo i a l'Almuerzo
per tenir conchillos... No se que no
en ten que no els delecta... tota la
part, res podia tornar cap conchillos...

... i tota la festa, per un d'ells arribar
nos agafats a l'Almuerzo.

... i tota la festa no pot ni un instant...
Tota això, no se si que no
conchillos per que en la part de la festa.

Almuerzo

Arriba els que en l'Almuerzo comença a
l'Almuerzo.

... i la festa que les cançons en l'Almuerzo...
per que en l'Almuerzo per que
a la festa...

Almuerzo

En l'Almuerzo de l'Almuerzo i els que els
cançons en la festa, però en la festa.

... i la festa... i la festa.

... i la festa... i la festa.

... i la festa... i la festa.

Almuerzo

I arriba els que en la festa i en
l'Almuerzo de la festa.

... i la festa... i la festa...
a la festa i la festa...
a la festa i la festa...
a la festa i la festa...

me'n puc desafugir...

ROSETA. Però això serà pitjor, Japet... Com els farem entendre que no hem anat allà per comprar les figuretes?

JAPET.-No ho sé!... No ho sé!... No sé el per què, però encara confio!

NARRADOR

El dia de Santa Llúcia, ell demanà per sortir abans del despatx. I a les set estaven tots junts per anar a la fira...

JAPET.-Mira, Jordi, ara, de moment, anirem a la capelleta... Veuràs, estic en deute amb Santa Llúcia...

JORDI.-Però després anirem a comprar les figuretes... Oi, pare?

JAPET.-S í... després... després...

NARRADOR.

I així ho feren... En Japet i la Roseta allargaren aquell dia més les oracions. I no és que miressin de guanyar temps, sinó que semblava que una veu interior els deia: "No correu!... !No correu!... És precis que tardeu una mica més a anar-hi".

Sortiren d'allí que a en Japet les cames gairebé no el portaven. Mai li havia passat que cregués en una cosa i que aquesta creença no la pogués fonamentar en res... Mes, a cada moment ell més confiava en poder comprar les figuretes... Sortiren d'allí.

JORDI.- Pare, la fira és allí!

me n' que de... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..

... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..

JAPET.- Sí, Jordi, sí; ja ho sé! Però hi ha tanta gent que crec que és millor que fem un xic de volta per trobar el camí més lliure...

NARRADOR

Aquells pares caminaven d'esma... De cop i volta en Japet sentí que uns braços se li tancaven a l'entorn del coll.

JAPET.- I ara, Narcís, d'on surts?

NARCIS.-Ja ho veus. Estic de retorn de l'Argentina i vine ben forrat. I no he oblidat ni un sol moment que tot a tu ho dec... Perdona que no hagi saludat a la teva dona... Suposo que ho és?

JAPET.- És clar que sí!

NARCIS.-Noi, has tingut traça... És guapa i té cara d'excel.lent persona... En quan a això has tingut més sort que jo, que en quan a afectar, res... Diners, això sí... però res més... I per cert que, mira que t'he buscat... No he oblidat mai el que em representaren els diners que llavors em vas donar i que sense ells no hauria pogut embarcar... I tens plançons molt bonics!... !Tan espigats i guapos!... Si fossin meus!... Però què hi farem si, atrafegat com estava a guanyar diners, em vaig oblidar a son temps de tot això... Estic tan assedegat de bones amistats, i tu em donares prova de ser un bon amic... I ara, si no em llences lluny, mira que m'hi aferraré a tu i als teus...

NARRADOR

Mentre tant, en Jordi havia vist en una parada d'allí prop un Rei tal com ell havia somniat...

JORDI.- Mira, pare... !són aquí!

NOIA.- Sí, sí, pare!

NARCIS.- Què és el que veuen? Ah, sí, aquests reis... Si us agraden us els compraré. És el primer regal que de mi us arriba... I tu, Japet, sembla que estiguis sense esma... !Anima't, home, anima't!

NARRADOR

Dirigint-se a la muller d'en Japet:

NARCIS.- I vostè miri si m'ajuda...

ROSETA.- Veur'a, és tot tan sorprenent... Si sapigués l'oportú de la seva troballa?... Mes, per què ara...

NARCIS.- Sí, de tot hi haurà temps... De moment, apa, nois, compreu el que vulgueu... !Jo pago! i content de poder fer-ho!

NARRADOR

Escolliren les figures i foren pagades. En Japet i la Roseta no sortien de la seva sorpresa...

NARCIS.- I ara, Japet, si no us sap greu, us acompanyaré... Així sabré on és casa vostra... I, per cert que t'anticipo que per a tu també porto coses.

T'he estat sempre tan reconegut que, del que cada any guanyava, en separava una quantitat per oferir-te-la quan tornés, i ara tinc per a tu gairebé cinquanta mil pessetes... I ara, preparem-nos a celebrar aquest Nada... S'hi ha d'abocar tot. I no és que s'hagi de pagar d'aquests diners... !tot ho pagaré jo! Si sabéssis el content que estic de poder-te pagar el que per mi feres...

JAPET.- Au, anem, anem, doncs...

NARCIS.-Home, anima't, sembla que no tinguis alegria i que no estiguis content...

JAPET.- Sí que ho estem de contents, i no poc... Mes, és tot tan sobtat i has vingut amb tanta oportunitat... I ara, et voldria demanar un favor...

NARCIS.-Digues, home digues...

JAPET.- Que abans d'anar a casa, tornéssim a la capelleta de Santa Llúcia...

NARCIS.-I com no? home... I fins resarem junts pel meu retorn i per haver-te pogut trobar...

NARRADOR

En Japet tenia els ulls corulls de llàgrimes.

NARCIS.-Què et passa? per què plores?

JAPET.- Ja t'ho explicaré... Ara, encara que volgués, no podria... Sols et puc dir que, per a mi, ets un enviat de Déu! No et sembla, Roseta?

ROSETA.- Sí, sí, Japet... I ara, !anem nois!

NARRADOR

I, com empesos per una nova força,
s'encaminaren tots contents i feliços cap a
casa.

... ..

...

... ..

Los muros del santuario, con, yala
pasadizos, las mas altas de los muros
de la casa. Por ahi se ven algunos de los
que se encuentran en el interior de la
casa y tambien se ven algunos de los

Los muros del santuario, con, yala
pasadizos, las mas altas de los muros
de la casa. Por ahi se ven algunos de los
que se encuentran en el interior de la
casa y tambien se ven algunos de los

Los muros del santuario, con, yala
pasadizos, las mas altas de los muros
de la casa. Por ahi se ven algunos de los
que se encuentran en el interior de la
casa y tambien se ven algunos de los

L' E R M I T A P R O F A N A D A

Desde la capilla, se ven algunos de los
que se encuentran en el interior de la
casa y tambien se ven algunos de los

Los muros del santuario, con, yala
pasadizos, las mas altas de los muros
de la casa. Por ahi se ven algunos de los
que se encuentran en el interior de la
casa y tambien se ven algunos de los

Desde la capilla, se ven algunos de los
que se encuentran en el interior de la
casa y tambien se ven algunos de los

Los muros del santuario, con, yala
pasadizos, las mas altas de los muros
de la casa. Por ahi se ven algunos de los
que se encuentran en el interior de la
casa y tambien se ven algunos de los

LEARN WITH PROGRESS

Les muntanyes del Montseny, són, pels barcelonins, les més altes de les que estan al seu abast. Per això és tan conegut, ja que els dies festius els excursionistes poden anar-hi i tornar el mateix dia.

Els cims del Matagalls, les Agudes, Turó de l'Home, els són llocs familiars.

Ara, situarem els fets d'aquesta narració en un mes situat en aquests llocs feréstecs, entre els que també hi ha planúries plenes de verdor que semblen talment, amb sa esplèndida vegetació, troços del Paradís salvats quan es produí la recriminació divina.

Boscós de tupits avets; torrenteres que llencen dolls d'aigua cristallina riscos avall; prats on els ramats es recreen en la pastura.

Hi ha, doncs, un Mas, voltat de parets groixudes, ennegrides per les gelades i el temps... Té un portal enmarcat per una volta de pedres cisellades, que empresona una porta de fusta carregada de ferramentes d'aire llegendari, i al seu davant hi ha l'ampla era, voltada de pedrissos, trencada en molts llocs per donar pas a un seguit de camins i caminets que porten de dret a tots els racons de muntanya.

Gairebé tocant a la masia, hi ha una ermita, mig enrunada, que sols mostra airós el campanar, desproveït de campanes.

En altre temps, era coneguda fins de molt lluny amb el nom del Roser i en ella estaven plasmats bon munt de records, casaments, enterraments i batejos, no sols de pobladors

Los habitantes del Montseny, son, por lo
general, las mas altas de las que existen
en el sur de España. Por tanto, en el sur
de España, las mas altas de las que existen
en el sur de España.

Las cimas del Montseny, las Alpujarras, etc.
de España, las mas altas de las que existen.

Las cimas del Montseny, las Alpujarras, etc.
de España, las mas altas de las que existen.

Las cimas del Montseny, las Alpujarras, etc.
de España, las mas altas de las que existen.

Las cimas del Montseny, las Alpujarras, etc.
de España, las mas altas de las que existen.

Las cimas del Montseny, las Alpujarras, etc.
de España, las mas altas de las que existen.

Las cimas del Montseny, las Alpujarras, etc.
de España, las mas altas de las que existen.

sinó fins d'altres devots llunyans que hi anaven molt sovint a respirar pau i repòs.

Però ara l'ermita no tenia res de cosa devota; tot respirava abandó, sense cap simbolisme cristià... Era sols un munt de murs plens de molsa, eures i esbarzers... Actualment era utilitzat com refugi de bestiar quan aquest, sorprès per tempestes, buscava aixopluc.

Tot respirava l'absència total de idea religiosa en els actuals amos del mas, on destacava l'hereu, home aspre i selvàtic, malparlat i endimoniat, el que feia que tots els que s'hi atancaven, ho fessin sols amb recel i rancor mal comprimit.

La pressa de possessió d'aquest hereu, coincidí amb la mort de la seva mare, dona virtuosa que feia el que podia per contenir els arrebatats d'aquell mal rebrot i mirava d'emparrar a un fadrí extern, anomenat Benet, que era el revés de la medalla d'aquest germà beneficiat per haver estat el primer en arribar.

Morta la mare, el germà petit no volgué seguir vivint en el Mas i com que de temps sentia la crida de Déu, decidí ingressar al seminari i així ho digué al seu germà.

BENET.- Escolta, Ton... Tu ja saps que de temps em crida el sacerdocí.

TON.- Deu ser allò que se'n diu fer-se capella?...

BENET.- Això mateix!... Mes, per ser més concret, és posar-se al servei de Déu...

TON.- Vaja, canviar d'amo i escollir-he un

... et dans l'attente de la mort, il se
souvenait de sa vie et de ses amis.

... et dans l'attente de la mort, il se
souvenait de sa vie et de ses amis.

... et dans l'attente de la mort, il se
souvenait de sa vie et de ses amis.

... et dans l'attente de la mort, il se
souvenait de sa vie et de ses amis.

... et dans l'attente de la mort, il se
souvenait de sa vie et de ses amis.

... et dans l'attente de la mort, il se
souvenait de sa vie et de ses amis.

... et dans l'attente de la mort, il se
souvenait de sa vie et de ses amis.

... et dans l'attente de la mort, il se
souvenait de sa vie et de ses amis.

... et dans l'attente de la mort, il se
souvenait de sa vie et de ses amis.

que no et remugui, com jo... i com que a Déu mai l'ha vist ningú...

BENET.- No se'l veu, mes, acusem en l'espe-
rit constantment la seva presència...

TONA.- Mes, com que no és de carn i ossos
com jo, es fa més fàcil acontentar-
lo... ja que té menys exigències.

BENET.- Mira, Ton, res de discutir. Ja sé
que ets difícil de convèncer... quan
t'aferres a certes coses i discutint
em veig obligat a encaixar, vulgui o
no, coses que per mi són ofensa a lo
per mi més sagrat... Fins ara, Ton,
tot t'ha anat bé i creus que això és
natural... Però, el temps dirà si ai-
xò durarà molt i si aquest del qual
vols prescindir, el dia menys pensat
faci acte de presència i tot canvi.

TON.- Sóc més desconfiat que les serps i
com que no em fio ni de la camisa que
porto, difícil li serà ficar-se en la
meva vida... Amb això, no em facis riu-
re amb prevencions que considero del
tot fora de temps... I ara que tu se-
ràs fora, no t'estranyi que de l'ermi-
ta que és per mi una obra morta, en
tregui profit fent-ne el refugi de
bestiar que em manca tenir.

BENET.- Mes, és un lloc sagrat i amb aquestes
coses no hi juguis... Podria algun dia
pesar-te...

TON.- !Trifulques! !Només trifulques!...
Comprendràs que tenint un corrat fet,
no em gastaré diners en fer-ne un al-
tre...

que no se temerá, con lo...
que a las más i de vicio al...
...

... No se i ven, mas, cuando en i espe-
... rit constantemente la save presencio...

... Mas, con que no se de que i cosas
... con lo, se la más fácil responder-
... lo... se que te meyas exig, enoias.

... Mrs. Tom, que de disculpas, se se
... que era difícil de convencer...
... t'atras a otras cosas i disculpas
... en veyo obliato a enoias, veyo
... no, cosas que por mi son otras a lo
... par mi más enoias... Mrs. Tom,
... tot i ha más de i otras que piro se
... natural... pero, el tiempo de la al-
... no durara más i el punto del cual
... veyo presencio, el dia meyas puent
... así este de presencio i tot enoia.

... Se los desentendia que los otros i
... con que no me illo ni de la camara de
... porte, difícil i se fice-se en la
... meyas vicio... Mas, no en facta veyo
... re end prevencions que considero del
... tot tot de tiempo... I que que se
... las tot, no se enoias que de i enoia-
... ta que se por mi una otra meyas, en
... veyo veyo tot-se al veyo de
... bestar que en meyas tenir.

... Mas, se un lioz enoia i end enoias
... cosas no ni veyo... lioz veyo
... veyo-se...

... Comprendia que tenia un corral tot
... de en veyo de veyo en tot-se en al-
... veyo...

BENET.- Per la mort de Déu, Ton, l'ermita mai ha de convertir-se en corral... El respecte a la fe dels nostres avant-passats que tan la veneraven, el record de la nostra mare, que tant hi anava a resar, tot això és prou imperatiu per que desisteixis de fer-ho. A més, no és ben nostra... els romeus hi venen sovint a pregar...

TON.- A fer arrossos, deus voler dir... Pel que es veu, als teus, quan convé, se'ls pot canviar el nom...

BENET.- Mira, Ton, ja saps que sempre he estat molt moderat en demanar-te res... Mes, això de l'ermita, la veritat, em pesa... Creu-me, Ton, seria millor que la conservessis; fa tants anys que té records per tots... Allí es casaren els nostres pares i forem nosaltres batejats... I, francament, una profanació així...

TON.- Vaja, ja surt el meticolós... Jo no estic per rancieses d'aquesta mena... I comprendràs, Benet, que ara que veig el convenient que em seria un local on recollir el bestiar en mal temps, tenint-ne un com aquest, no em gastaré xulius fent-ne un altre...

BENET.- !És un lloc sagrat!

TON.- I, què és això?

BENET.- Un lloc on Déu hi mora...

TON.- Dons ja aquest el desahucio...

BENET.- Però, Quim et sento i no ho crec, que

... par la mort de son père, l'émigration
 ne se convertit pas en dévouement...
 respect à la loi des hommes avant
 respect que son père lui avait
 donné de la honte sans que tant de
 années aient pu lui enlever son
 respect pour son père et son
 à son père, au lieu de son
 respect pour son père...

... à son père, au lieu de son
 respect pour son père...
 respect pour son père, au lieu de son
 respect pour son père...

... à son père, au lieu de son
 respect pour son père...
 respect pour son père, au lieu de son
 respect pour son père...
 respect pour son père, au lieu de son
 respect pour son père...

... à son père, au lieu de son
 respect pour son père...
 respect pour son père, au lieu de son
 respect pour son père...
 respect pour son père, au lieu de son
 respect pour son père...

... à son père, au lieu de son
 respect pour son père...
 respect pour son père, au lieu de son
 respect pour son père...

... à son père, au lieu de son
 respect pour son père...
 respect pour son père, au lieu de son
 respect pour son père...

... à son père, au lieu de son
 respect pour son père...
 respect pour son père, au lieu de son
 respect pour son père...

t'hagis tornat tan descregut... Tu desafies a Déu i Déu és bo, però això passa de ratlla.

TON.- Ja t'he dit al començar que no em facis riure. I ara et dic més: que em fas riure del tot... A més, jo no m'oposo a que tu et facis capellà, doncs així a mi em deixes en pau i que jo faci el que vulgui amb les meves coses... Tot això que anomenes, per a mi només són bestieses i ara, val més, que canviem de full. Si necessites diners, ho dius que te'ls donaré.

BENET.- No, Quim, allí on vaig, amb els pocs que tinc me'n sobren... Els que seguim a Déu, no en necessitem de diners, perquè Ell, ja es cuida de nosaltres... Però, abans d'anar-me'n, no t'enfadis mes, crec convenient fer-te una advertència... !No t'oblidis de reparar el de la Teresa i el teu vill!... Seria millor que reparessis aquesta relliscada...

TON.- I, com? Diners ja n'hi he ofert un munt de vegades i no els ha volgut...

BENET.- Perquè el lògic és legalitzar la situació casant-t'hi!

TON.- Casar-me jo? !I potser que encara t'encarregues a tu que me'l possessis aquest dogall!... !Solter sóc i solter penso seguir! !A mi no hi ha qui m'atrapí!... !Solter sóc i solter moriré! !A mi no hi ha qui em fer-mí!... I ara, prou, no voldria que et despedís malament s'hi m'alterava... I sapigues que si et desvies de la casa pairal, ho fas per pròpia iniciativa, ja que per la meva

part, si un altre dia canvies de parer i tornes, trobaràs encara les portes obertes...

BENET.- Jo t'agraeixo l'ofèriment i només desitjo que Déu, en el que tu no creus, i jo sí, no et deixi...

TON.- I jo, encara que no combrego amb rodes de molí, accepto aquesta despedida, perquè hi veig bona intenció...

NARRADOR

En Benet sortí del Mas amb ulls plorosos i al creuar un cimbal proper encara es girà i contemplà emocionat, tot el que deixava, que guardava per ell tants records, bons i dolents.

Després, amb decissió començà a caminar, per arribar el més aviat possible al Seminari.

En Quim des d'aquell dia es llençà més que mai per la funesta pendent... I, és clar, el Mas començà a ressentir-se'n.

Però un dia arribà una carta d'aquella Teresa: "T'escric, encara que em costi fer-ho... Estic tan desenganyada de tu!... Però estic malalta, molt malalta; no crec que la mort tardi a venir... No temo la mort però sí el desemparar en que quedarà en Jordi... Què serà d'ell si em moro?... !És també vida teva! Si es pogués internar en un col·legi... A més, si el reconeguessis, al menys un altre dia no et malairia... Jo, de temps que t'he perdonat, mes, fes-ho per ell, sols per ell..."

Al primer moment, en Ton es revoltà i si s'hagués deixat portar per un primer impuls, li hauria contestat que el portés a un hospi-

ci... Però reflexionà... El millor era encarregar-lo al seu germà Benet. A ell no li seria cap destorb cuidar-se'n...

Va escriure a en Benet, i aquest, en comptes de contestar, es persona al Mas... !Ja era sacerdot!

BENET.- Ja veus, Ton, que he vingut desseguida... No es tracta sols d'un nebot, sinó d'un cas de consciència...

TON.- Jo t'ho agraeixo, perquè coses així m'atabalen... Veuràs, cada dia estic més fluix de bossa i tu podràs més que jo, amb influència, fer-lo entrar en algun lloc d'aquest on res es paga.

BENET.- Tan baix has arribat, Ton, que aquest noi res et digui i el tractis com un paquet que et fa nosa?... !És sang teva!

TOM.- Si, veuràs, fou un descuit que vaig tenir... Bé prou me'n dolc.

NARRADOR.

A en Benet li costè contenir-se davant de tanta maldat o inconsciència... Però cregué millor contenir-se.

BENET.- Ja que tu t'oblides de coses que no hauries d'oblidar-te, no em queda altre remei que pensar-ho jo com a oncle que li sóc. Però, per fer-ho, el que sí t'imposo és el reconeixement per part teva d'ell com a fill.

TON.- Això és acatar obligacions i tu prou saps que sempre he mirat de desafugir-

... Pour réflexion...
... A elle no li est
... via cap deatard...

... en ce...
... de bon...
... de...

... de vous, ton, que de vingt...
... de...
... de...

... de...
... de...
... de...
... de...
... de...

... de...
... de...
... de...
... de...

... de...
... de...

... ..

... de...
... de...
... de...

... de...
... de...
... de...
... de...
... de...

... de...
... de...
... de...

me'n de coses que em lliguin...

BENET.- Torno a repetir-te que es tracta d'un fill teu!

TON.- Bé prou em dol un fill natural, mes, amb tot, el reconeixeré... Deixo a la teva mà el que això no em sigui gravós.

NARRADOR

Al poc temps arribà la notícia de que la Teresa havia mort i el noi fou internat en un col·legi... Després de molts précs, en Ton cada trimestre enviava una quantitat per sufragar les despeses.

En Jordi tenia ja quinze anys... Era un mossetó fornit i molt entenimentat i estudiós i no tardà l'oncle a posar-li molt afecte.

Mentre, en Ton cada dia s'embrutia més... Joe, dones, males companyies i ara ja no tenia escrúpols en parrejar-se amb fent de mal viure... Per això en Benet no li parlava mai del noi... Comprènia que era millor fer-ho així.

El noi s'anava fent gran...

Un dia fou cridat a corre-cuita l'oncle Benet al Mas... Com que en Ton tenia tan mal caràcter, barrejat amb gent de mal viure, tingueren una baralla i com a resultat d'aquesta quedà molt mal parat... Fou una baralla en la que ell rebé una forta trompada... El varen curar i tot seguit, dada la gravetat en que es trobava, el portaren a un hospital i miraren d'intervenir-lo.

El diagnòstic fou que tenia el pulmó lesionat i que era difícil que pogués sortir-ne bé. En

...ne n'as pas que en l'absence...

...Tome a répétition de ce travail à la
 fois!

...le plus en fait en fait naturel, mais
 pas tout, et personnellement... D'après la
 lève de ce côté ne en aucun cas.

...Alors l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la

...le plus en fait en fait naturel, mais
 pas tout, et personnellement... D'après la
 lève de ce côté ne en aucun cas.

...Alors l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la

...le plus en fait en fait naturel, mais
 pas tout, et personnellement... D'après la
 lève de ce côté ne en aucun cas.

...Alors l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la

...le plus en fait en fait naturel, mais
 pas tout, et personnellement... D'après la
 lève de ce côté ne en aucun cas.

...Alors l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la

...le plus en fait en fait naturel, mais
 pas tout, et personnellement... D'après la
 lève de ce côté ne en aucun cas.

...Alors l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la
 l'avis de la note de ce que la

En Benet tot seguit hi anà i veient-lo així, sentí verdadera llàstima, i mirava per tots els mitjans que procurés posar-se bé amb Déu i fes bons propòsits i millors fets.

Mes, per ara no en treia cap profit!

Els metges prevenien una convalecència llarga i per que disposés de bons aires, fou convingut el seu trasllat al Mas.

L'oncle Benet que era el pare pedaç de tot, mirà de trobat qui el cuidés i finalment aconseguí que ho fés una dona vella del proper poble, que a costa de molts diners, el servia remugant sempre entre dents.

Un dia en Benet anà a veure'l...

TON.- ¡Hola, ocell de mal pas! Em plauria que per venir a veure'm et traguéssis la sotana... Crida a la mort i amb aquesta encara no m'hi avine a tenir-hi tractes.

BENET.- Tens sort Ton que, quan convé, sé ser sord i mut...

TON.- ¡Doncs, ja t'ho diré més fort!

BENET.- No cal, no cal... Val més que estalviis la veu. No veus que cridar així et dona fatiga? Vine per donar-te una notícia que crec que et plaurà. El senyor Bisbe, m'ha nomenat coadjutor de l'església del poble. De manera que ara estarem més prop l'un de l'altre. Només una cosa em fa pensar...

TON.- Quina és?

En l'absence de tout autre document, les
seules véritables indications, à moins que
ce ne soit par une autre voie, sont
celles qui sont contenues dans les
rapports.

Les notes préliminaires des divers
rapports et les autres documents, les
rapports et les autres documents.

L'absence de tout autre document, les
seules véritables indications, à moins que
ce ne soit par une autre voie, sont
celles qui sont contenues dans les
rapports.

Un tel document est à verser...

!Hors, celui de nos jours
qui parvient à nous et qui nous
la science... On dit à la mort et
après cela nous ne le voyons plus
à l'école.

... Les autres documents, les
rapports et les autres documents.

... Les autres documents, les
rapports et les autres documents.

... Les autres documents, les
rapports et les autres documents.

... Les autres documents, les
rapports et les autres documents.

BENET.- Veuràs, estic acostumat els dies festius a convidar en Jordi i aquesta proximitat pot crear una situació violenta.

TON.- Això sí que, la veritat, no m'agrada. M'estimo més tenir-lo lluny.

BENET.- Que equivocats estàs, Ton... Si coneguessis el teu fill, estic segur que per molt que et resistissis acabaries per voler-lo i estimar-lo. Mai t'ho havia dit, però ha sortit un noi com pocs n'hi han... Estudiós, simpàtic i molt creient i intel·ligent... Mira si ho és d'intel·ligent, que ara ha guanyat una beca per als estudis científics.

TON.- A què es dedica?

BENET.- Vol ser enginyer agrícola i per ara, porta camí de ser-ho... S'ha empas-sat com si res, el peritatge i ara pensa anar-se'n a Madrid per fer-se enginyer.

TON.- En parleu de mi?

BENET.- Veuràs, com que sap tot l'ocorregut, se'n desafuig...

TON.- Porta el meu nom...

BENET.- Però ell sap com el feres aquest reconeixement i no te'n sent grat...

TON.- Es veu que puja orgullós, com la mare.

BENET.- No, no; ni ell ni la mare en tingueren res d'orgullosos, el que tingué ella i te ell, és molta personalitat i digni-

... et la première fois que
je me suis levé, j'ai senti
un grand mal de tête.

... et la première fois que
je me suis levé, j'ai senti
un grand mal de tête.

... et la première fois que
je me suis levé, j'ai senti
un grand mal de tête.

A la fin de l'après-midi

... et la première fois que
je me suis levé, j'ai senti
un grand mal de tête.

En parlant de moi

... et la première fois que
je me suis levé, j'ai senti
un grand mal de tête.

... et la première fois que
je me suis levé, j'ai senti
un grand mal de tête.

... et la première fois que
je me suis levé, j'ai senti
un grand mal de tête.

... et la première fois que
je me suis levé, j'ai senti
un grand mal de tête.

... et la première fois que
je me suis levé, j'ai senti
un grand mal de tête.

tat... Serà tot un savi aquest noi, Ton, i jo estic molt orgullós d'un nebot així...

TON.- Veuràs, pots comprendre que tenir-lo tan prop...

BENET.- Sí, és clar, et serà violent... Mes, aquesta violència, res han fet ell per queè existeixi.

TON.- Bèbé. Tot s'arreglarà si ell afluixa.

BENET.- ho veig difícil, és a tu a qui toca afluixar si vols arribar a bon terme.

TON.- Si que n'és de "farruco" aquest noi! Ja saps que jo no les temo a les fiertes...

BENET.- Creu-me, si vols arribar a bon fi, és millor que de moment deixis a aquest noi en pau.

TON.- !En pau! !en pau!... És un fill meu, i això vol dir obediència.

BENET.- Deixa'm que somrigui!... I ara, adéu, Ton i no t'oblidis del que et porto dit... Ets tu, sols tu, qui ha de posar la passarel·la.

HARRADOR

Veritablement, aquest noi tan entenimentat, era rígit com un barra de ferro freda.

Des d'aquell dia en Ton es donà compte que, amb aquest noi li arribaven les tornes de les malifetes que tant havia produït a la Teresa i a ell.

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

ANNEXE

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

... dans un seul instant
ton, je te laisse tout entier à ma
disposition...

El noi frisava ara els vint anys... !Quin goig que feia!

Ell, mirant-se'l de lluny, sentia impulsos d'atancar-se-li i entonant el "mea culpa" mirar que s'oblidés de tot el passat... Per o l'orgull encara no li ho permetia.

Es creuaven i ell veia que el saludava com un conegut de vista i res més. I el que més l'indignava era saber que es feia dir J. A. Renteria...

I aquesta A era el seu propi nom, d'Abre-
ra, que, per lo vist, aquell noi detestava.

En Ton amb això no s'hi avenia gens i un dia envià a buscar el seu germà sacerdot.

Veiem com va anat...

TON.- Això, Benet, és fer-me engolir bilis sense cap contemplació i joestic a punt de saltar com una llisera... Amb això, diga'm, què haig de fer? És necessari que això s'esbandeixi com més aviat millor.

BENET.- De moment, ho veig difícil... Són situacions creades de tant temps... D'un moment a l'altre espera retornar de Madrid amb el títol d'enginyer a la butxaca... Ha guanyat fins el premi extraordinari i retorna ple de lloances...

TON.- Només falta això. I jo que sóc el pare, postergat en tot...

NARRADOR

En Benet comprenia que el millor era fer els possibles per què s'oblidés d'aquell passat

El noi felaava ara eia vint anyos... i feliu
ola que fela!

Alí, ni vent-se i de l'any, sentia feliu...
de d'esperar-se-li i d'esperar-se-li...
per que a collides de tot el passat...
i d'anyell encara no hi ha guanyada.

De creuarer i oli vora que el belidava
de un conyent de vides i res més. I el que
vee i indi nava era abor que es fela dir
... A. Montoria...

I gaudia a ara el seu propi nom, i ara
que, per lo vist, aquell noi detentava.

En ton ara això no e' ni evident que i un
la envia a buscar el seu germà secretol.

Volem com va anar...

Alí, feliu, de fer-se engolir d'illa
nava cap a l'interior i jo sentia a
punt de saltar com una feliu... Ara
això, això, que fela de tot? De nec-
cessari que això e' secretolixi com nos
avia millo.

De moment, no veig d'illa... 2 de di-
tucions entades de tant temps... D'un
moment a l'altre espere retornar de la
vida amb el titol d'enganyer a la pra-
tica... In gaudia feliu el feliu ex-
traordinari i retornar que delidava...

Tomàs fela això. I jo que eia el se-
re, postergat en tot...

NOTA

En Bondé compraria que el millor era fer
a feliu per que a collides d'anyell passat

pesarós i en Jordi ocupés el lloc que li corresponia com a futur hereu de tot... Però també comprenia que convenia fer-li gruar això a en Ton.

Ell, amb molta trassa anà planejant la cosa i així s'establí una treva en la que pare i fill començaren a veure's i parlar-se i seguidament vingueren concessions per part d'en Ton.

L'ermita fou reconstruïda i s'inaugurà una missa solemne per als difunts del Mas.

Abans foren traslladades les despulles de la Teresa des del cementiri de Barcelona al que hi havia adossat a l'ermita.

I fins un dia en Ton i el seu fill anaren a fer-hi una ofrena de flors.

I després, en Jordi, que era molt bou noi abraçà al seu pare i des d'aquell dia, ja no s'esmentà més el passat.

En Jordi fou en Jordi Abrera Renteria l'enginyer llaureat agrícola i a més l'hereu del Mas per dret propi.

I al cap d'uns anys en Ton deixà aquest món... I ho feu penedit i cristianament i sabent que la misericòrdia de Déu arriba quan un se'n fa mereixedor.

I així acaba aquesta narració en la que es posa en clar que els humils moltes vegades creixen i llavors passen a ser bona lliço pels que s'han complagut a humillar-los.

Això és el que feu aquell noi desvalgut,

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

... et de la part de la ...
... de la part de la ...
... de la part de la ...

que s'anomenà sempre més amb tot respecte
Jordi Abrera Renteria, enginyer de camins,
canals i ports i hereu d'aquell gran mas, que
tothom tan admirava, molts d'ells fins amb
enveja.

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

MEMORANDUM

En l'última desena del segle passat i en un indret de la Barcelona vella, el carrer de Tapineria, que formava part del conegut Barri Gotic, hi havia una casa senyorial, avui desapareguda, on vivien dos germans, que era el que restava de la família Rodoreda, coneguda en aquells temps per ser una de les més influents.

Era dipositària, així ho considerava la gent, de molts cabdals que, segons es deia, recollí un avantpassat a Cuba, ja que la riquesa de bens naturals, permeté als que s'aventuraren a anar-hi, en temps ja remots, a tornar ben proveïts de diners.

D'aquests dos germans, un s'anomenava Lluís. Tenia uns quaranta anys i l'altre Marcel, que tenia deu anys menys.

El gran, o sigui en Lluís, era de caràcter emprenedor, actiu i amb molta vista pels negocis, el que feia que li anés augmentant l'herència rebuda. L'altre, amic del bon viure y carregat de bona fe... Per això, per desafugir maldecaps, sempre cregué millor quedar la part de la fortuna que li havia pertocat, se'n cuidés el seu germà.

Però, com sempre ha ocorregut, els desvagats en quelcom han d'ocupar el temps i aquest començà a freqüentar frontons i teatres, on algunes dones s'iniciaven en el que llavors se'n deia "descaro" i que comparat amb el que després ha vingut, no mereixia cap més classificació que el de passatemp maliciós.

Llavors, el que més abundava eren les revistes, en les que, dones vistoses miraven de

destacar fent tota classe de mueques, que no eren altra cosa que una crida als babaus carregats de diners, per descarregar-los.

En Marcel hi anava sempre amb un company seu, molt conegut en aquests ambientes, en Quimet, i que sabia com havia d'entendre-se-les amb aquelles dones, i que com que de ric no n'era, si aconseguia alguna cosa era sols forçant el seu enginy i com a paga d'haver-les posat al seu abast algun peix gros.

I és clar, en Quim no tardà a adonar-se que en Marcel era una mina de bon explotar... Començà a presentar-li dones i en Marcel pogué comprovar que més li plavia de veure-les de prop que no pas de lluny.

Hi havia llavors una d'aquestes dones que feia "furor". Era una morena, amb ulls negres, imperatius, que feien joc amb una poblada mata de cabells, també negres, com les mores, i amb un somris maliciós, enmarcat per uns llavis rojos y prometedors.

Era coneguda per l'Estrella d'Orient i sabia bé com moure's en aquell infecte ambient.

En Marcel no tardà a caure a les urpes d'aquella dona, coneguda per sacerdotessa del vici... El seu, diem-ne amic, li preparà el camí.

I així, gairebé sense donar-se'n compte, es trobà en un lloc destacat entre els admiradors de l'Estrella.

Ella el sapigué portar tan bé, que en Marcel ja no es movia sinó als dictats d'ella. La seva voluntat estava ja del tot anulada!

El seu germà gran no tardà en comprendre aquest tripijoc, i un dia cregué millor advertir-lo.

LLUIS.- Manel, tu ets un bona fe... i tot t'ho creus. I, segons m'han dit, aquesta dona d'actuació tan destacada en revistes, té ara un nou seguidor ben aferrat, i aquest ets tu!... I això és molt perillós. Dones així fan perdre la xaveta i s'arrapen com sangoelles i mai paren de xuclar.

MANEL.- Vaja, ja veig que t'han omplert el cap... És una dona al costat de la que m'ho passo molt bé i per això, d'aquestes coneixences miro de treure'n el millor partit possible... Jo també sé com parlen d'ella, però jo que la coneix a fons, sé que és molt diferent de com la jutgen... És una dona de les que fan molt soroll, mes, un cop coneguda, un s'adona que són millors que moltes altres que no en fan tant de soroll i que, en canvi, fan més mal.

LLUIS.- !Em sembla, noi, que has begut oli!... Mira que aquestes dones tenen més fases que la lluna i és molt difícil saber en quina es deuen trobar... Jo crec que seria millor que miressis de desfer-te'n, doncs xuclen molt i els cabdals no tarden a ressentir-se'n.

MARCEL.- No t'ho creguis... Et semblarà impossible, però de diners mai me'n demana i si jo pretenc donar-n'hi, els hi haig de posar amb violència a la Mè.

LLUIS.- !Ara sí que encara ho entenc menys!... Doncs, què vol de tu aquesta dona?

Il est certain qu'il y a eu un grand nombre de
travaux effectués, et un grand nombre de
révisions.

Il est certain qu'il y a eu un grand nombre de
travaux effectués, et un grand nombre de
révisions. Les travaux effectués ont été
révisés, et les révisions ont été effectuées.
Les travaux effectués ont été révisés, et les
révisions ont été effectuées.

Il est certain qu'il y a eu un grand nombre de
travaux effectués, et un grand nombre de
révisions. Les travaux effectués ont été
révisés, et les révisions ont été effectuées.
Les travaux effectués ont été révisés, et les
révisions ont été effectuées.

Il est certain qu'il y a eu un grand nombre de
travaux effectués, et un grand nombre de
révisions. Les travaux effectués ont été
révisés, et les révisions ont été effectuées.
Les travaux effectués ont été révisés, et les
révisions ont été effectuées.

Il est certain qu'il y a eu un grand nombre de
travaux effectués, et un grand nombre de
révisions. Les travaux effectués ont été
révisés, et les révisions ont été effectuées.
Les travaux effectués ont été révisés, et les
révisions ont été effectuées.

Il est certain qu'il y a eu un grand nombre de
travaux effectués, et un grand nombre de
révisions. Les travaux effectués ont été
révisés, et les révisions ont été effectuées.
Les travaux effectués ont été révisés, et les
révisions ont été effectuées.

MARCEL.- El que sempre li ha estat negat...
l'amor sincer!

LLUIS.- Romanticismes a aquestes altures?

MARCEL.- Ja veig que no ens entendrem... De moment, puc assegurar-te que no passo cap perill...

LLUIS.- Potser t'ho creus. Tu, Marcel, ets un anyell i jo una guineu vella.

MARCEL.- Ja t'he dit i t'ho repeteixo... que estiguis tranquil... De totes maneres t'agraeixo el sermonet, si bé crec que no em feia cap falta... Encara que sem bli tou, ¡sé com caminar!

NARRADOR

I així acabà aquesta conversa que, a dir veritat, a en Lluís no li dissipà els temors que sentia...

I, no obstant, el que havia dit en Marcel, no deixava de ser veritat.

Aquella dona, no obstant la manera com es manifestava, tenia, com tots els humans, els seu punt flac. I per conèixer millor els fets que ara narrem, mirarem de seguir-la fora de l'ambient en que es bellugava.

Era de raça mora. En les incursions dels blancs en aquelles terres i del contacte d'un d'aquests i una nativa d'allí, nasqué ella... Aquest blanc era violent i pendentós i ella havia vist des de petita el tracte despietat a que estava subjecte la seva mare.

I això feu que germinés en ella un odi

MARCEL. - Et que veux-tu qu'il fasse...
lancer à l'assaut!

MARCEL. - Réponds-moi à ces questions...

MARCEL. - Tu vois que ce n'est pas...
moment, pas d'importance...
pas d'importance...

MARCEL. - C'est tout ce que tu veux...
savoir à ce sujet...

MARCEL. - Tu n'as rien dit...
cette histoire...
à propos de...
ne en fait...
dit toi, les conclusions!

MARCEL

I aimerais beaucoup connaître...
ce que tu en penses...

I te remercie, et que tu sois...
sûr, ne dérange pas...

Après tout, ce n'est pas...
à discuter, mais...
à propos de...
ce qui est...
de l'importance en ce qui concerne...

En ce qui concerne...
l'histoire de...
cette affaire...
qui est...
de l'importance en ce qui concerne...

I aimerais que tu sois...
sûr, ne dérange pas...

desenfrenat contra tots els homes que ella veia com pressunts esclavitzants, i que al tractar-la com a raça inferior, abusarien d'ella, sense altre desig que pervertir-la més i més cada dia i per això captava amb odi reprimint les mirades luxurioses que li arribaven.

I, cansada de lluitar i amb por d'ésser subjugada per la força, s'escapà del seu país i vingué a parar aquí, amb l'acumulació de tots els odis vers els europeus.

No volia ser tractada com una bèstia, subjecte sempre al fibló del càstic.

Uns anglesos l'havien adquirit en un mercat de carn humana a Tànger... I per això, així que arribà aquí, s'escapà.

Es sentia lliure i atractiva i posà això al servei de la revenja que germinava en ella... En tot home europeu hi veia sols una continua amenaça...

Per això gaudia jugant amb les passions dels homes semblant a aquell i es plavia a neguitejar-los i posant al seu abast aquell doll d'atractius i tot seguit es negava i amb sarcàstica rialla es burlava de les seves ànsies.

I amb aquest esperit de venjança, conegué a en Marcel... Però immediatament s'adonà que aquell home no era com els altres... Tot respirava en ell noblesa, bondat, esperit no de domini, sinó de sacrifici.

I sentí que s'anava lliurant d'aquell odi que la cremava i néixer en ella una estranya dolçor i, sense adonar-se'n es trobà estimant amb bogeria! un home que no era de la seva raça.

... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle

... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle

... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle

... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle

... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle

... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle

... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle

... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle
... et de la même manière, elle

I ja es resistí a mostrar públicament les seves nueses. Les seves intimitats passaren a ésser sols d'ella, al sol servei d'aquell amor que l'absorbia tota.

I ell veié que havia produït tot això tan gran; La redempció d'aquella dona, per ell també tan estimada.

I la feu retirar de tota exhibició pública i és que en Marcel, amb amor, logrà el que tants altres no havien aconseguit ni amb amenaces ni amb diners...

I, com fruit d'aquell veritable amor, vingué un fill al món i aquella dona sublim rendí holocaust a aquella nova vida amb el sacrifici de la seva pròpia, que s'anà extingint durant aquell dolorós part.

I en Marcel, als peus del llit on agonitzava el seu amor, sostenia amb els seus braços un cap que sentia el masegament de la desgràcia.

I el despertà d'aquell estat d'inconsciència un plor d'infant i pogué veure a la dona estimada que, entre contraccions de dolor, s'esforçava en que aquells llavis que ja retenien sols un escalf de calor, s'hi dibuixés un somriú beatífic: ofrenava un fill a l'home estimat.

I tot això ocorria en un moment en que en Marcel, conscient dels tràgics moments que vivia, s'havia apartat un tant del seu germà, que, equivocadament, el feia en braços d'una dona per ell maleïda.

I el cert és que no mereixia aquesta maledicció, ja que de viciosa no n'havia estat gens i si havia caigut en braços d'en Marcel,

I la se restait à me dire...
les seves meuses...
à se lever...
à se lever...
à se lever...

I s'il veut que...
à se lever...
à se lever...
à se lever...

I la se restait...
à se lever...
à se lever...
à se lever...

I se levait...
à se lever...
à se lever...
à se lever...

I se levait...
à se lever...
à se lever...
à se lever...

I se levait...
à se lever...
à se lever...
à se lever...

I se levait...
à se lever...
à se lever...
à se lever...

I se levait...
à se lever...
à se lever...
à se lever...

era sols com homenatge a qui podia redimir-la.

I un dia, agafant aquell nin, al que havia reconegut com a fill seu casant-se amb aquella dona abans de morir i inscribint-lo al registre, es decidí a no deixar-lo ja més i fer-ne sabedor de tot al seu germà.

Aquest, al veure el semblant desencaixat del seu germà li digué:

LLUIS.- Què et passa, Marcel?... Fa dies que em dono compte que fuges de mi, i tot el meu estimar ja saps que es concreta en tu, i la por de perdre el poc que em queda, em té esverat.

MARCEL.- És tan gran el que em passa, que no sé com començar... !Tinc un fill... un fill, Lluís!

LLUIS.- D'aquella?

MARCEL.- D'aquella, sí... Mes, abans de seguir parlant-ne, et prego que m'escoltis... Sapigues que no et parla un encegat, sinó un home que ha conegut a una dona desviada als ulls de tots, però que no ho era, sinó que sols acusava l'esforça de la tragèdia viscuda defensant el més preuat per una dona: el recat virginal... I no em miris així... Això tan anacrònic, ja ho he palpat vivint-ho.

NARRADOR

Li referí tota la trista història, que ja hen anat coneixent... En Lluís ho comprengué tot i agafant al seu germà i estrenyent-lo contra el cor, li digué:

LLUIS.- Pecats de joventut... Però això no és pecat, ja que és la redempció d'una dona i en el fons això té el seu valor.

MARCEL.- Una dona que el destí rodejà de perdició, però que s'esforçava a surar per damunt de tanta inmundícia... I aquest és el fill d'ella i meu, fruit d'un veritable amor... Un troç de carn beneïda que jo et prego que m'ajudis a modelar... Farem una bona obra i no podem sentir-nos sords quan aquesta ens vé a mà.

NA VARRADOR

En Lluís es mirà aquell nin que en aquell moment obrí els ulls i fins semblà somriure amb un somris d'esperança...

I es sentí impotent per no atendre el préu del seu germà.

El prengué als seus braços i aquest contacte li feu sentir una estranya sensació.

LLUIS.- Sí, Marcel, el pujarem... Qui sap, potser ell ens omplirà aquesta vida, acostumats a viure-la tan buida... I ara, prou plorar, Marcel... En la missió de pujar aquest infant, també jo m'hi sento sumat... I estic disposat a fer el que calgui... I units ambdós, d'aquest tendre infant en faren tot un home.

MARCEL.- (AMB VEU TRENCADA PER L'EMOCIO) Sí, Lluís, tot un home... com tota una dona sublim, fou aquella pobre dona!

THE GREAT BRITAIN
MUSEUM

A la província de Lleida és on encara ens podem recrear contemplant extenses planúries, on els arbres fruiters i els camps de blat, civada i ordi, s'agermanen amb les hortes, vivificades per l'aigua de rius provinents de les altívoles muntanyes que d'una manera difusa s'endevinen en la llunyania.

Esparramats ací i allà, hi ha un munt de pobles agrícoles, i en algun s'hi enlairen també algunes xemeneies, iniciació d'una vida fabril, que també mira d'obrir-se pas.

Mes ara, per la narració que ens ocupa, ens situarem sols en un ambient rural.

Prop del poble, un mas com tants, que batejarem amb el nom de "EL RIEROL".

En aquest mas, tenen estada l'hereu, home ja format; la seva mare i un altre germà que arribà després, i per aquest motiu passà a ser el fadrí extern.

I ara que els hem presentat, mirarem d'inquirir en la vida de cadascun d'ells.

L'hereu, un home difícil de definir, bon xic carnos, on els ossos gairebé no s'hi marcaven, com avergonyits de constar-hi amb notable minoria.

Era alegre i campetxano, però així que li agafava el futis, tot això desapareixia, per donar pas a un caràcter violent, propens a explotar com la pólvora.

El més remarcable, però, era la facilitat amb que passava de la generositat més acusada, al sentir més raquític en les do-

nacions.

S'havia format en un ambient en el que havia tingut sempre el que volia i això l'havia engreït i tractava als demés com a subalterns.

Havia passat més anys del compte en la solteria, ja que les dones amb les que es fixà, no tingueren suficient valor per provar fortuna amb ell i compartir la seva vida.

I ara, deixem aquest i passem a valorar la seva mare.

Una dona tota bondat. Molt treballadora, qualitat que no havia perdut ni ara, en que els anys començaven a pesar-li... Com a bona mare, estimava els dos fills i si alguna revolta sentia era al pensar que, mentre el primer, per la seva condició d'hereu feia tot el que volia, l'altre, sense altre pecat que l'haver nascut després, es veïés supeditat als capricis de l'hereu.

Tampoc deixava de veure que si el gran estava carregat de mal geni, l'altre atresorava la virtut de la paciència, que aquella mare reconeixia sempre prop de propis i estranys. I aquelles bones qualitats feien que ella se'n sentís sempre més prop del petit que del gran.

Això revoltava l'hereu i feia que el tractés que el fadrí extern rebia d'ell, no tingués res de generós.

I perquè no fos prou tot això, es donà el cas que en un mas pròxim hi hagués una noia molt bonica, bona i atractiva, en la qual l'hereu sempre havia posat els ulls i havia pogut comprovar que ella el desairava, a l'ensem

ans.

Il avait l'air en un instant on se dit
- que l'air est si doux et si agréable
- et que l'on se sent si bien dans
- l'air.

Il avait l'air si doux et si agréable
- que l'on se sent si bien dans
- l'air.

Il avait l'air si doux et si agréable
- que l'on se sent si bien dans
- l'air.

Il avait l'air si doux et si agréable
- que l'on se sent si bien dans
- l'air.

Il avait l'air si doux et si agréable
- que l'on se sent si bien dans
- l'air.

Il avait l'air si doux et si agréable
- que l'on se sent si bien dans
- l'air.

Il avait l'air si doux et si agréable
- que l'on se sent si bien dans
- l'air.

que mai tenia prou ulls per a mirar al seu germà.

I tot això feia que una situació de violència anés creixent.

Ara direm que l'hereu s'anomenava Magí, la mare Teresa i el petit Siset.

Escoltem una conversa entre la mare i en Siset:

TERESA.-Mira, Siset, no has de parar massa atenció en certes coses. En Magí no és dolent, si bé està engreït, el que moltes voltes fa que, sense donar-se'n compte, et tracti de mala manera.

SISSET.- És que jo, mare, faig el que puc, i moltes vegades més del que puc... Ara mateix, amb el tractor m'hi he fet tant, que, francament, poques són les avaries de les que no m'en surto... I per que ahir m'estava tant sobre aquella avaria, venia sempre amb la mateixa cantarella?... Que encara no està? Que encara n'hi ha per molt?

TERESA.-Si, no es donava compte que, avaries així, si van a parar a casa del mecànic, se n'emporten, no sols hores, sinó també dies. Però, ja el coneixes el seu vici és el de queixar-se sempre...

SISSET.- Mes, aquí sóc un ningú, veient les coses i haver de callar sempre... Ara mateix, aquesta tallada d'arbres sense to ni so, i aquests cops de destrial que els sento com en la pròpia carn?

TERESA.-!I jo més que ningú!... Aquests arbres

ens han donat recer en no pocs estius calurosos... Però, què hi farem! És l'hereu i ell mana.

SISET.- D'això em queixo... Ara mateix, que per quatre pessetes es faci semblant atropell!

TERESA.- Jo ja amb cert compte, puix ja saps el geni que gasta, el vaig advertir... !Mes, és tant tossut!

SISET.- Em podeu ben creure, mare, que sols per vos aguant aquestes coses... !sols per vos! Aguanto i m'estic de fer el que de temps voldria.

TERESA.- I, què és el que voldries fer?

SISET.- Podeu ben creure, mare, que si parlo d'aquestes coses que, en el fons són interessos, no és perquè aquests m'atreguin... Ben deslligat em sento dels valor materials... Però aquest Mas és qualcom incrustat en la nostra manera de viure i m'ho miro sempre com un llegat sagrat, del que sols som administradors... !Ho podeu creure, mare!... En el demés, com a bens materials, poc compten en mi.

TERESA.- En parles d'una manera, que em sembla que amagues quelcom que vols dir... Amb la mare, has de parlar-hi sempre amb claredat!

SISET.- Ja que així ho voleu... De fa temps que l'única cosa que em crida es el sacerdoti... És crida que Déu em fa i que jo imperiosa la sento...

que han donat veure en no podes en-
fins calentes... però, que hi ha
de l'horari i el temps.

ESTAT. - D'ahir en què... Ara mateix, que
per quatre passes es fa el semblant
d'apropell!

TERESA. - Jo ja no t'ho compto, però ja saps
el que és el que t'he dit...
!és, de tant bon punt!

ESTAT. - En podem donar veure, però, que s'ha
per veure aquestes coses... Ja ho
per veure! Ara mateix i a l'horari de l'horari
que he temps veure.

TERESA. - I, que és el que veuràs l'horari?

ESTAT. - Podem donar veure, però, que el temps
d'aquestes coses que, en el temps són
interesses, no es poden veure en a-
tornar... Ben difícilment en a-
que veure materialment... Però aquest
ha de quedar l'horari en la nostra
manera de veure i a no mirar sempre com
un llocat d'ahir, del que s'ha com ad-
ministrat... Ho podem veure, ma-
ri... en el temps, com a dona mate-
rials, per comptar en el.

TERESA. - En parles d'una manera, que en sembla
que aquests quèlcom que veis dir...
En la mateixa, has de parlar-hi sempre
amb claritat!

ESTAT. - Ja que així ho veies... Ja te tenia
que l'horari com que en crida en el
sacrosant... de crida que deu en la
i que jo impertinència la sentia...

TERESA.- Vet aquí perquè sempre t'has fet el fugisser en el tracte amb noies... De vegades m'he preguntat el perquè no feres cas de la pubilla del Regló, tan bonica i assenyada com és!

SISET.- Doncs la raó, ara ja la sabeu!... El món i les seves coses, poc em crida i si no m'he llençat fins ara al sacerdoti, és perquè donada la manera de ser del meu germà, podia aquesta decissió prematura perjudicar-vos... Amb això, ben clar ho dic ara: dels lligams del món, un sol m'obliga: !Vos!

TERESA.- Fills com tu, són un regal que Déu ens fa...

SISET.- I mares com vos, un altre... II no vull que us entendriu ara! La meva manca de bens materials, no ha d'inquietar-vos ja que poc podrien servir-me en el més allà... I ara us prego que aquesta resolució la conserveu com un secret que sols saben Déu, vos i jo.

NARRADOR

Aquella bona dona no sentia cap repulsa per aquesta decissió del seu fill, sinó que en el fons la complaia i per això aquella nit tacada a la cambra, fits els ulls en el Sant Crist que tenia al capçal del llit, li digué suplicant:

TERESA.- !Al menys, bon Déu, si aquest és per a Vos, no deixeu que l'altre sigui pel dimoni!

NARRADOR

Passà un temps i un dia, aquella pubilla

que anomenava la Teresa parlant amb en Siset, es feu la trobadissa amb aquest... Això tingué lloc a la Creu de Terme que hi havia prop de la Masia.

Era un diumenge a la tarda i en Siset estava assegut a la rotllana que el voltava, quant passà la Nurià...

Escoltem-los:

SISET.- Hola, Nuri! Què se t'ha perdut per aquí?

NURI.- Aquí res... Mes, a l'hort sí, les tisores de podar, que he vingut a recollir... I què hi fas, tu?

SISET.- Reposava un xic... S'està tan bé en aquests pedrissos... A més, aquesta Creu sempre fa tan bona companyia!...

NURI.- Si no et sap greu, jo també m'hi asseguré i la farem petar...

SISET.- Ja saps que sempre m'agrada la teva companyia...

NURI.- Mes, bé sé prou que sols per un ratet. Si l'haguessis volgut per més temps, ja saps que no m'hauries hagut de pregar... Et recordes, quan de petits jugàvem a promesos?

SISET.- !Allò eren jocs d'infants!...

NURI.- Per mi no ho devien ser del tot, quan encara no els he oblidat i segueixo estimant-te...

SISET.- Jo et prego que no em recordis aque-

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

... les choses se passent...
... la fin de la guerre...
... la fin de la guerre...

lles coses... Aquell infant d'ahir, avui és un home ja format, amb constant promesa a Déu... I si no fos pel que dec a la mare, de temps hauria anat a ocupar el lloc per mi predestinat...

NURI.- (ESTRANYADA) Tu, sacerdot?

SISET.- Sí, Nuri, sí, això és el que sols em drida...

NURI.- Davant d'una decissió així, em dono compte que, insistent, sols porto les de perdre...

SISET.- Així és i sols et prego que oblidis el que ja sols és un impossible... !Tu has de casar-te, Nuri!... A una pubilla com tu, bona i agraciada, de galantejadors no m'hi mancaran mai!... !I no et vull veure penar!... Sinó felicitat i el bon Déu farà que aquesta mena de felicitat que jo no puc donar-te, la trobis en un altre... !Jo li pregaré que així sigui!... I ara, ja ho veus, els camins són ben diferents i cadascú ha de seguir el seu...

NURI.- (AMB PENA) Ara sí que em dono compte que per a mi tot està perdut... !Adéu Siset!

SISET.- Adéu, Nuri!

NARRADOR

Ambdós es separaren... La Nuri s'esforçava per no arrencar en plor... En Siset se la mirà amb pena, fins que la va perdre de vista. Mes, llavors fità els ulls en aquell Crist

que sempre té els braços oberts en senyal de bona acollida, mentre fervorosament li deia:

SISET.- En aquests braços, pletòrics d'amor, dona també a ella bona acollida...

NARRADOR

Al Mas no trigà gaire a entrar la in-tranquil.litat. L'estat de salut de la mare era precari... En Magí anava d'aquí per allà neguitós. Es donava compte ara del que amb la mort de la mare podria perdre...

Foren consultats els millors metges... Res es planyia... Mes, tot anava posant-se fatídic...

El diagnòstic del metge fou que es tractava d'un tumor maligne i que no hi havia res a fer.

I aquesta maligna malaltia feu que seguís el seu curs, fins que aquella dona, tan bona i abnegada, clogué definitivament els ulls.

En aquells moments, els dos germans es sentiren més acoblats que mai..

A en Siset se li havia esfumat l'únic objectiu que el lligava a aquesta vida i ara tenia el camí franc per poder fer el que tant el cridava.

Escoltem, a aquest propòsit, una bonica poesia de Jacint Torres Reyetó.

D O L

No sabeu, no, vostra sort
los que encara teniu mare;
!ay! la meva va morir
en un poblet de muhtanya.

Amb un Sant Crist a la mà
va morir com una santa,
Guaytan-la pel finestró
lo sol de tranquila tarda.

Era un matí de Gener
quan la treyen de la cambra
y pel camí tot gebrat
se la enduyen ab la caixa.

La duyen a pes de braç,
tres homes a cada banda;
l'amargura del meu cor
sols jo sé lo que pesava.

Anava al davant de tot
la creu gòtica de plata
rera la creu lo rector
y al cap de dol jo'l portave.

Feyen colla rera meu
los amics de la finada,
jornalers y amos de mas
y vellets y pobrissalla.

La rosada del Dolor
en mos ulls parpellejava,
a la caixa tot seguint
com la estela d'una barca.

Al sortir d'un bosch espès
lo seguici s'aturava;
diu l'absolta'l capellà
y tothom resa en veu baxa.

Per més sant reculliment
no's belluga un alè d'ayre
y se sent més trist que may
lo planç de la cogullada.

Amo un Sant Crist a la ma
ve nort a un sant
Crist a la ma
de un Sant Crist a la ma

Amo un Sant Crist a la ma
ve nort a un sant
Crist a la ma
de un Sant Crist a la ma

Amo un Sant Crist a la ma
ve nort a un sant
Crist a la ma
de un Sant Crist a la ma

Amo un Sant Crist a la ma
ve nort a un sant
Crist a la ma
de un Sant Crist a la ma

Amo un Sant Crist a la ma
ve nort a un sant
Crist a la ma
de un Sant Crist a la ma

Amo un Sant Crist a la ma
ve nort a un sant
Crist a la ma
de un Sant Crist a la ma

Amo un Sant Crist a la ma
ve nort a un sant
Crist a la ma
de un Sant Crist a la ma

Amo un Sant Crist a la ma
ve nort a un sant
Crist a la ma
de un Sant Crist a la ma

Lo camí segueix tot dret
tot dret pel mig d'una plana
y a mà esquerra del camí
hi blanqueja un rengle d'albes.

A través de llur brancam
lo campaner ja'ns guaytava.
ressonant lo toç de morts
pels sorrals y fondalades.

!ay! que'n sap lo campaner
de voltejar les campanes,
de cada cop de batall
me'l sento dintre de l'ànima!

De la esglesia a n'al portal
al cap de poc arribavem; negror q
negror que veig allí dins
ni a mon dol pot compararse.

Veig la caixa en llit de morts,
tres brandons a cada banda,
alçada ran del capçal
la creu gotica de plata.

Drap negre a l'altar major,
un Sant-Crist ab lluminaria
a cada costat d'altar
la paret tota endolada...

!Que s'allargui'l res de morts
y ressoni'l cant ab pausa.
i aixís aprop em veuré,
una estona més, la caixa!

ja la treuen d'allí dins;
!que poc he pogut mirarla!
!quina pressa! en un moment
al cementiri ja l'entraven...

le grand magasin de
tous les jours de la semaine
à la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine.

A travers de la semaine
le magasin de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine.

le grand magasin de
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine.

de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine.

de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine.

de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine.

de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine.

de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine
de la semaine de la semaine.

!Y quin afany de mirar,
Quan la deixen destapada,
que fins sento en los meus ulls
la meva anima abocarse!

!Oh los meus recorts de noi
y mes dolces esperances.
Veniu tots i mireu que es
la que m'portà en ses entranyes!

Veniui com papallons
damunt de caiguda branca;
mireula per cop darrer
y en mon cor graveu sa imatge...

Al darli l'últim adéu,
sobre d'ella cau la tapa
y'l sepulcre la engoleix
ab un ressó que m'esglaya.

Tot calla, com si la mort
imposés solemne calma
alçant lo dit descarnat
a flor de boca tancada.

S'ouen ofegats sospirs
veig ploroses moltes cares
y ¡ay! prou sé lo que vol dir
lo plor de la pobrissalla!...

De mi no cal preguntar
si plorava o no plorava;
la resposata donareu
los qu'heu quedat sense mare.

Ab rengleres de mahons
lo negre cau ja tapaven
quan l'acaben de tapar
la morta m'atrau encara.

Y'aura peut-être de la misère
Mais la classe des bourgeois
Sera plus riche en la main
Et sera plus riche encore.

On les verra partout de nos
Y'aura de la misère partout
Mais tout le monde en sera
Et sera plus riche encore.

Y'aura de la misère partout
Y'aura de la misère partout
Y'aura de la misère partout
Y'aura de la misère partout...

Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera.

Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera.

Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera.

Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera.

Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera
Et tout le monde en sera.

No goso a mourem d'allí
y'm costa girar l'espatlla;
!quin tormen desconegut
les primeres quatres passes!

Tot anantmen del fossar
mon cor bat ple de recança
com si la morta'm renyes
per deixarla abandonada.

Quina negro'm torba'l seny!
!quines tenebres m'abrassen,
qu'em sembla que vaig tot sol
per més gent que m'acompanya.

!Quin estrany anyorament
que no s'esplica amb paraules
y'm deixa tot desvalgut
quan algú crida a sa mare.

En Magí, després de tot això, ja no era
l'home desabrit, violent i apegat de sí...
Estava del tot canviat; la pena el feia sub-
mís...

Era caritatiu, comprensiu pels seus sem-
blants, anava pel mas, cap cot i pesarós i un
dia parlà així a en Siset...

MAGI.- Mira, Siset, tots dos estem units pel
mateix dol que sentim... Des d'ara és
més necessari que visquem més acoblats.
Reconec que potser, a voltes, he estat
desconsiderat amb tu i t'he donat, no
el tracte d'un germà, sinó el d'un su-
baltern... Mes, des d'avui...

SISET.- Jo t'agraeixo que em parlis així, però
des d'avui, el meu camí és del tot di-
ferent... !Vull ser sacerdot!

Il y a donc une nouveauté
à l'égard de la situation
dans les pays de l'Europe
du Nord-Ouest.

Il est évident que la situation
dans ces pays est très grave
et que la guerre y est
très meurtrière.

Il y a donc une nouveauté
à l'égard de la situation
dans les pays de l'Europe
du Nord-Ouest.

Il y a donc une nouveauté
à l'égard de la situation
dans les pays de l'Europe
du Nord-Ouest.

Il y a donc une nouveauté
à l'égard de la situation
dans les pays de l'Europe
du Nord-Ouest.

Il y a donc une nouveauté
à l'égard de la situation
dans les pays de l'Europe
du Nord-Ouest.

Il y a donc une nouveauté
à l'égard de la situation
dans les pays de l'Europe
du Nord-Ouest.

Il y a donc une nouveauté
à l'égard de la situation
dans les pays de l'Europe
du Nord-Ouest.

MAGI.- (ESTRANYAT) Sacerdot?... Ara que més que mai em precisa la teva companyia, és quan em deixes sol?

SISSET.- És Déu el que em crida i no puc sentir-me sord a aquest crit... Deixaré el mas pel seminari...

NARRADOR

En Magí quedà mut... Sentia que tot li queia sobre... El Mas, la possessió del qual tant l'havia entreït, ara era per ell pesada llosa.

MAGI.- Així, haig de restar sol aquí?

SISSET.- !Has de casarte, Magí!... Aquest és el teu camí i et precisa una dona...

MAGI.- Aviat està dit! Sols una sempre m'ha agradat i he pogut donar-me compte que res volia amb mi.

SISSET.- Potser serà la Nuri?

MAGI.- Cap altra pot ser... És la millor d'aquestes rodalies...

NARRADOR

En Siset bé prou ho sabia tot això, com també sabia que sols ella podia salvar aquest mas de la indigència...

I ell estimava aquell mas... Era part de la seva vida; aquelles pedres centenàries s'havien fet velles en el transcurs dels anys en que el mas havia passat d'hereu a hereu...

Aquells boscos tupits havien crecut do-

nant sombra al munt de generacions que l'havien precedit.

I això, ara, podia convertir-se en un res!... I ell, fos com fos, havia d'evitar-ho. Així que prengué una resolució... Cridà a la Nuria a la Creu de Terme.

Aquesta hi acudí... No sabia a què podia obeir aquesta crida... Però es deia: "Qui sap"?

Però tot seguit sentia que la il·lusió se li esfumava... Era massa gran aquella vocació i massa home en Siset per tornar enrera.

A l'arribar allí, la Nuria el trobà que ja l'esperava... Tots dos estaven nerviosos... En Siset mirà de centrar-se i seguidament explicà el motiu d'aquella crida...

SISET.- !Nuri!... Em digueres que m'estimaves. Que estaves disposada a renunciar a tot, a canvi de veure'm feliç... Doncs, per a ser-ho del tot, hi ha una cosa que mé'n priva, i que està ala teva mà evitar-ho... Sento frisança encara per dues coses: !El teu destí i el del mas! Ambdues són per a mi, cosa volguda... En aquest mas encara hi ha quelcom meu, i, si tant m'estimes, !escolta a en Magí!... Ell t'estima i estic segur que et voldria veure regina d'ell i d'aquest mas... Posa-hi per la teva part bona voluntat i jo miraré que el bon Déu hi posi la seva elleugerint-te el camí... En Magí és bo i des de la mort de la mare necessita més que mai apoi i consol i per poc que tu hi posis per la teva part, estic segur que l'arribaràs a estimar... I jo seré pels teus fills l'oncle capellà... El que

estará en tot i seguirà estimant-vos potser llavors més que mai... !Escolta'm, Nuri!... No t'en penediràs si ho fas...

NARRADOR

La Nuri se l'escoltava. Es donava compte que l'amor serà que hi havia en aquelles paraules i els ulls li espurnejaven.

Mirà el Sant Crist i veié que aquest, bondadosament li somreia i fins sentí una veu dolça que s'anava ensenyorint dels seus sentits i que li deia quietament: "Escolta a en Siset; si no ho fas, l'ho perds tot! Mes, si fas el que et diu, seguiràs pas a pas la seva santedat, a la que hauràs contribuït amb el teu sacrifici".

Sentí dintre d'ella un seguit d'idees contradictòries, lluita entre carn sacrificada i esperit triomfant.

De sobte, una estranya serenor la invadí, com si una benaurança se li anés filtrant dolçament...

"Sí sí!, digué amb tota decisió, tens raó, Siset"

I llavors veié que el goig d'aquesta decisió es reflexava en el rostre d'en Siset i sentí que la carn sacrificada ja poc comptava... L'excels amor triomfava...

I aquesta venia per l'únic camí possible:
"ILA CONFORMACIO EN EL SACRIFICI!"

estera en tot i gaudir amb la
pobresa i la misèria...
de m. G. i en gaudir de
la pau...

La pau és el més precós dels béns.
Els homes són capaços de fer-se
la guerra i de morir per ella.

La pau és el més precós dels béns.
Els homes són capaços de fer-se
la guerra i de morir per ella.
La pau és el més precós dels béns.
Els homes són capaços de fer-se
la guerra i de morir per ella.

La pau és el més precós dels béns.
Els homes són capaços de fer-se
la guerra i de morir per ella.

La pau és el més precós dels béns.
Els homes són capaços de fer-se
la guerra i de morir per ella.

La pau és el més precós dels béns.
Els homes són capaços de fer-se
la guerra i de morir per ella.

La pau és el més precós dels béns.
Els homes són capaços de fer-se
la guerra i de morir per ella.

La pau és el més precós dels béns.
Els homes són capaços de fer-se
la guerra i de morir per ella.

